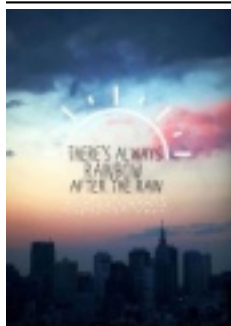

Sau Cơn Mưa Thấy Cầu Vồng

Contents

Sau Cơn Mưa Thấy Cầu Vồng	1
1. Chương 1: Tự Chương	2
2. Chương 2: Mèo Mù Gặp Lão Chuột	4
3. Chương 3: Bức Tranh Của Người Mù	8
4. Chương 4: Bản Giao Hưởng Ngọt Ngào	11
5. Chương 5: Giấc Mơ Của Gian Thương	15
6. Chương 6: Tiểu Đường Lịch Hiếm Kí	18
7. Chương 7: Liễu Hạ Huệ Ôn Tuyền Du Ký	23
8. Chương 8: Ngày Có Suy Nghĩ Đêm Ất Nằm Mơ	32
9. Chương 9: Gian Thương May Mắn	38
10. Chương 10: Sinh Nhật	42
11. Chương 11: Khi Cô Đơn Ngươi Nhớ Đến Ai	47
12. Chương 12: Hãy Để Tôi Trở Thành Đôi Mắt Của Cậu	55
13. Chương 13: Gian Kế	59
14. Chương 14: Ôi, Xin Mẹ Đừng Tức Giận Đừng Tức Giận	65
15. Chương 15: Tâm Ý Của Tiểu Đường	70
16. Chương 16: Đội Trưởng Đã Trở Lại	76
17. Chương 17: Hoạn Nạn	81
18. Chương 18: Xem Mắt	86
19. Chương 19: Thích Ngươi Liền Khi Dễ Ngươi	91
20. Chương 20: Hối Lộ	95
21. Chương 21: Tam Phục Thiên	99
22. Chương 22: Bác Gái, Con Là Bạn Trai Của Con Bác	105
23. Chương 23: Sói Đội Lốt Thỏ	109
24. Chương 24: Về Sau	114

Sau Cơn Mưa Thấy Cầu Vồng

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại văn, nhất công nhất thụ, nhẹ nhàng, HE. Edit + Beta: X_Chán + KuraTiểu Đường

1. Chương 1: Tự Chương

Hẻm Bồ Câu, được gọi như thế là do hai bên đường trồng toàn cây chim câu[1] xanh rì rậm rạp, mỗi khi đến mùa hoa nở thì từng đóa hoa trắng muốt thật to phủ khắp đầu cành, đôi khi sẽ theo gió bay bay, tựa như một con bồ câu vừa nhẹ nhàng đáp xuống. Thời dân quốc, nơi này là chỗ ở của một số vị quý nhân tai to mặt lớn, còn có một trường học của nhà thờ, vì vậy bên cạnh những bức tường cao lớn của đại viện với mái ngói đen tuyền theo kiểu Trung Quốc, còn hòa lẫn một ít mái vòm bằng đá theo phong cách kiến trúc tây phương, do con ngõ mang trên mình phong cách đặc biệt của khoảng thời gian ấy nên sau khi mọi thứ đều đua nhau rầm rộ cải cách sửa chữa, nơi này vẫn được bảo lưu đầy đủ. Hẻm Bồ Câu cách trung tâm thương mại phần hoa náo nhiệt một con phố, xem như có sự yên lặng an phận thu mình trong một góc, ngăn cách với sự ồn ã náo động bên ngoài, con ngõ dài chưa tới 400 thước này tràn ngập một loại phong thái e lệ rụt rè, dưới bầu không khí ấy nơi đây dần xuất hiện một số quán bar đa phong cách, Eden là một trong số đó, qui mô tuy không lớn nhưng danh tiếng lại chẳng nhỏ, nhất là tại nơi biệt lập ít người trong chốn đô thành này, Eden quyết không phụ cái tên “chốn ăn chơi” của nó.

Mấy tháng trước, bên cạnh chốn ăn chơi đột nhiên xuất hiện một cửa hàng nho nhỏ, tuy rằng phía trước cửa hàng là một mình độc lập, nhưng hậu viện phía sau lại thông nhau. Thiết kế phía trước của cửa hàng thực mộc mạc, ngay bên cạnh cửa chỉ đặt một tấm bảng hiệu bằng gỗ thô, trên mặt khắc bốn chữ - Lạc Vũ Thỉnh Trúc. Trên cửa treo nửa miếng mảnh trúc, cuối mảnh điểm xuyết vài cái chuông gió bằng trúc, khi có người vén tấm mảnh thì sẽ vang lên tiếng leng keng thanh thúy dễ nghe, xuyên qua tấm thủy tinh trong suốt có thể nhìn thấy bên trong có một chiếc giường nho nhỏ, cạnh đó là một cái bàn, trên mặt bàn đặt một chiếc đồng hồ điện tử, ngoài ra chẳng còn gì khác. Về sau mọi người mới biết, nguyên lai cửa hàng bé bé đó là một tiệm mát xa, mà cậu chủ của tiệm mát xa đó là bạn của ông chủ bên chốn ăn chơi, là một chuyên viên mát xa tuổi còn trẻ, dung mạo thanh tú.

Vị chuyên viên mát xa này tên gọi Đường Hoa, năm nay còn chưa tới 23 tuổi, bởi vì một sự cố ngoài ý muốn mà bị mù, người thân lại không ai ở trong thành phố nên phải đến sống tạm ở chỗ ăn chơi này, nhờ sự giúp đỡ của ông chủ A Kiệt mà mở được một cửa hàng. Đây là chuyện mọi người ai cũng biết, còn thứ người ngoài không ai biết chính là, người thanh niên này từng là cảnh sát.

Thiên chức của cảnh sát chính là bắt tội phạm, mà bọn tội phạm kia lại không phải đồ ngốc, bọn chúng sẽ không ngồi yên chờ người ta tới tóm cổ, bọn chúng sẽ phản kháng, có khi còn chủ động tấn công, cho nên người thi hành công vụ vì công lý mà tàn phế hay thậm chí hi sinh tính mạng cũng không phải chuyện lạ. Sau khi gặp chuyện không may, Đường Hoa chỉ bình tĩnh chấp nhận sự thật rằng bản thân đã mù, đối với sắp xếp của cả đội cũng không có dị nghị gì, theo thường lệ, đãi ngộ đối với những cảnh viên khi bị thương luôn là đại đồng tiểu dị, cậu vốn sẽ được phân đến cảnh cục làm những chuyện hậu cần, bất quá tình trạng của Tiểu Đường không làm được công việc bàn giấy nên chỉ có thể giao cho cậu một việc bên đơn vị phúc lợi, mọi chuyện dường như cứ thế mà giải quyết xong.

Nhưng mà lại có kẻ bất chấp quyết định trên, đó là tham mưu Giang Vĩ, người luôn gắn bó với đội trưởng đại đội hai. Thu xếp như vậy còn không phải quăng Tiểu Đường ra đó chờ chết sao! Giang Vĩ sau khi nghe quyết định trên xong thì thiếu chút nữa đập nát luôn cái bàn làm việc của Mã cục trưởng.

Nhà Đường Hoa ở một trấn nhỏ nghèo nàn tại Quý Châu, cha cậu trước kia vì tai nạn mà đánh mất năng lực lao động, chỉ có thể dựa vào chút tiền trợ cấp eo hẹp mà sống, sinh hoạt của cả nhà chỉ dựa vào công việc làm nhân viên vệ sinh của mẹ cậu để duy trì, cả nhà cố gắng cuối cùng chờ được đến ngày Đường Hoa tốt nghiệp trường cảnh sát, nhận việc xong mới có chút khởi sắc, hơn nữa thầy thuốc còn nói, một mắt của Đường Hoa nếu được trị liệu phù hợp thì vẫn có hi vọng hồi phục thị giác, nhưng mà nếu chỉ dựa vào thu nhập ít ỏi của công việc xếp giấy trong đơn vị phúc lợi, tia hi vọng đó nhất định cũng chẳng còn!

Mà theo một phương diện khác, Giang Vĩ đối với Tiểu Đường cũng luôn vô cùng áy náy, ngày đó nếu không phải do hấn dẫn theo Đường Hoa tách khỏi đội hành động một mình, cả hai sẽ không rơi vào bẫy của bọn tội phạm, Tiểu Đường cũng sẽ không bị thương. Cho nên, Giang Vĩ cho rằng bản thân có trách nhiệm vì

Tiểu Đường thu xếp một cuộc sống thật tốt, với chủ ý này hẳn liền từ chối sự sắp xếp của đội cho Tiểu Đường, mang cậu giao cho người bạn mà bản thân tin tưởng nhất.

Thời gian đã chứng minh, quyết định lúc trước của Giang Vĩ là hoàn toàn chính xác. Ở chốn ăn chơi này Tiểu Đường được săn sóc rất tốt, dưới sự giúp đỡ của đám bạn bè này mà thuận lợi nhận được giấy phép cho nhân viên mát xa, hiện tại thu nhập hàng tháng còn cao hơn lúc trước đi làm cảnh sát.

Cuộc sống, tựa như mưa gió qua đi, nơi chân trời dần dần xuất hiện cầu vồng.

Trước kia, Tiểu Đường thích nhất là phác họa lại chân dung của nghi phạm, khi rảnh rỗi liền đi sang khoa kỹ thuật chơi một chút, chỉ cần tưởng mạo có vài nét đặc trưng liền có thể họa ra được tám, chín phần, khiến tất cả chuyên viên chủ chốt trong khoa kỹ thuật đều cam bái hạ phong. Hiện tại, hàng ngày thú vui lớn nhất của Tiểu Đường là nghe radio, sau đó buổi chiều nếu trời trong thì sẽ dẫn theo Tiểu Cầu loanh quanh ở hẻm Bồ Câu đi hai vòng, Tiểu Cầu là giống Labrador Retriever, từng được huấn luyện để trở thành chó dẫn đường cho người khiếm thị, do Lâm Tầm mua từ nước ngoài về cho cậu.

Lâm Tầm là bạn của Giang Vĩ, cũng là một trong những cổ đông của chốn ăn chơi, sở hữu một công ty chuyên lên kế hoạch về doanh thu tiêu thụ sản phẩm, bởi vì là một người cực kì chú trọng về ngoài nên hẳn dù đã qua ba mươi tuổi nhưng thoát nhìn chỉ như hai mươi hai sáu. Tiểu Đường vẫn còn nhớ rõ ấn tượng sâu sắc lưu lại trong cái nhìn lướt qua năm ấy – người đó ngồi ở một góc tối trong quầy bar, khi thấy khách không mời là bọn họ đột nhiên xông vào thì chỉ hơi nheo mắt lại, bề ngoài nho nhã, khí chất khôn khéo, mang đầy đủ đặc thù của loại tội phạm nguy hiểm mà thông minh. Cũng không thể trách Tiểu Đường suy nghĩ như vậy, bởi vì năm đó cậu đi theo đội trưởng đến khu ăn chơi cần quét bọn đòi truy bại hoại, hiển nhiên đối với những người bên trong sẽ không có hảo cảm, bất quá Tiểu Đường cũng không có nghĩ oan cho Lâm Tầm, người này quả thực so với định nghĩa truyền thống về quân tử cách xa cả khúc. Thương nhân trọng lợi, so với loại người thiên tính thiện lương như A Kiệt chính là hoàn toàn bất đồng, Lâm Tầm cũng không bao giờ bỏ ra mà không có mục đích, điểm này ai ai cũng thấy, bởi vì hẳn căn bản là khinh thường chuyện phải che giấu lang tính của bản thân, hơn nữa tên gian thương này thích đem người khác phân thành ba bảy loại, trừ mấy người bạn ở chốn ăn chơi ra, trong mắt hẳn thì kẻ khác luôn bị chuyển đổi sang loại hàng hóa giá trị bao nhiêu, giá cả thế nào.

Nhưng một người như vậy, đối với Tiểu Đường bình thủy tương phùng lại đặc biệt dụng tâm, phương diện tài chính đương nhiên không cần nói đến, mà ngay cả một vài chi tiết nhỏ nhặt chẳng đáng quan tâm hẳn cũng chú ý tới

Tục ngữ nói chí phải: Vô sự hiển ân tình, phi gian tức đạo. Mấy tên loi nhoi trong chốn ăn chơi dường như chỉ sợ thiên hạ không loạn, bình thường một tên gian thương vốn luôn nhìn tiền với nhìn mặt, bộ dáng cao cao tại thượng chỉ chờ con mồi tự mình phủ phục dưới thân, hẳn không bao giờ chủ động tấn công, lại còn thường xuyên châm chọc những kẻ khác để thấy người nào dễ nhìn thì lập tức lên cơn “đào hoa phong”*, lúc này hẳn lại đối với Tiểu Đường ân cần dụng tâm một cách hiếm thấy, tất cả mọi người liền rửa mắt chờ xem cảnh hắn dụng phải tường sắt, dù sao Tiểu Đường là “thắng”, nếu Lâm Tầm hi vọng cậu có thể vì tình mà cảm động thì dù Tiểu Đường chưa học qua nghệ thuật rút xương lóc thịt, cũng nhất định không đem bản thân toàn vẹn dâng lên.

*Đào hoa phong: Lên cơn bệnh đào hoa, dạng vậy đó, “phong” trong này nghĩa là bệnh, giống “giật kinh phong”

Đám người bên ấy làm âm ỉ khí thế ngất trời, còn đương sự Tiểu Đường lại vô cùng thản nhiên, đối với phán đoán lung tung của nhóm người Đồng Điều bất quá chỉ cười trừ, bởi vì cậu cũng từng tò mò hỏi Lâm Tầm vì sao lại đối xử với mình tốt như vậy, có vay thì phải có trả, cậu chỉ sợ lúc Lâm Tầm hứng lên chạy đến đòi nợ còn cậu thì trả không nổi, sau đó Lâm Tầm nói với cậu: “Đừng suy nghĩ lung tung, tôi giúp cậu, cũng chỉ vì muốn Tiểu Vĩ trong lòng dễ chịu hơn một chút thôi.” Giang Vĩ vì chuyện Tiểu Đường bị mù vẫn luôn canh cánh trong lòng, tuy rằng Tiểu Đường nhiều lần tỏ vẻ chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, nhưng cậu lại không thể nhìn thấy sự áy náy này hẳn sâu trong đôi mắt Giang Vĩ mỗi lần hẳn nhìn cậu, cho nên Tiểu Đường phải sống thật tốt, đó cũng là cách duy nhất để Giang Vĩ giảm bớt cảm giác tội lỗi.

Nghe Lâm Tầm nói như vậy, Tiểu Đường dường như đã hiểu, nhưng nghĩ nghĩ một hồi, vẫn nói thêm: “Tham mưu chỉ thích đội trưởng của chúng tôi thôi.” Tuy rằng Tiểu Đường cũng tin giữa những người đồng tính

vẫn tồn tại tình bằng hữu trong sáng thuần khiết, nhưng rõ ràng Lâm Tầm mới này không phải muốn hiệp ân báo đáp để chiếm cảm tình của Giang tham mưu sao, cậu chỉ là giúp đội trưởng của mình bảo vệ hậu phương thôi, tuy rằng hiện giờ đội trưởng đã theo tham mưu tới đại đội nơi biên cảnh, Tiểu Đường cũng không còn là cảnh sát, nhưng đội trưởng vĩnh viễn là đội trưởng của cậu, là người một nhà.

Lâm Tầm nghe xong nhin không được cười lên, nói: “Tiểu cảnh sát, suy nghĩ lung tung cái gì vậy, tôi chỉ xem Tiểu Vĩ như anh em thôi. Hơn nữa cậu rất đáng yêu, tôi làm mấy việc này cũng thấy rất vui, cậu đừng suy nghĩ vẩn vơ nữa.”

Tính cách Tiểu Đường quả thật khiến nhiều người yêu thích, nghe lời khen tặng như thế cũng không phải lần đầu tiên, vậy mà khi lời khen ấy từ chính miệng Lâm Tầm nói ra lại mang đến một cảm giác được xem trọng khác hẳn trước kia, muốn trách thì phải trách Lâm gian thương ở phương diện tình cảm luôn không đi con đường bình thường, mà Tiểu Đường lại là đứa nhỏ đáng thương chẳng có đến một mảnh tình vắt vai, cho nên dù biết người kia không có ý gì khác, tim vẫn bất ngờ nhảy loạn vài cái.

“Vậy, Lâm đại ca, sổ sách anh cứ ghi rõ, sau này tôi nhất định trả đủ.” Tiểu Đường cũng không làm kiêu, cậu hiện tại thật sự cần tiền, mà người thân và bạn bè đều chẳng ai có tiền dư dả, sự xuất hiện của Lâm Tầm không còn nghi ngờ gì chính là một tia sáng bình minh cho cậu, tuy rằng bệnh tình của bản thân đến giờ vẫn như đường hầm tối tăm không thấy lối ra, bất quá Tiểu Đường tin, tin rằng cậu còn trẻ như thế, chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ có cách trả lại tiền cho Lâm Tầm.

“Uhm, cậu cũng đừng quá bận tâm chuyện tiền bạc, tôi không gấp, từ từ rồi trả.”, Lâm Tầm hào phóng nói. Kỳ thật số tiền hần dùng để giúp đỡ Tiểu Đường đối với người thường mà nói là con số không nhỏ, bất quá với hần chỉ như chín con trâu rụng mất một sợi lông, chẳng có gì đáng kể, từ cái năm mà hần đem thủ hạ của mình đi trợ giúp Giang Vĩ đến Myanmar để dẫn xà xuất động thì đã mơ hồ có tính toán, nếu không đủ hấp dẫn thì sao tên độc trùng giáo hoạt này có thể dựa trên cảm tính mà thực hiện loại giao dịch mạo hiểm như vậy? Bất quá hần không nói ra, nếu hần nói tiền này không cần trả, tám chín phần là sau này tiểu cảnh sát sẽ không dám tiếp tục nhận giúp đỡ của hần. **

Cứ như vậy, Tiểu Đường và Lâm gian thương hình thành mối quan hệ hài hòa giữa chủ nợ và con nợ.

**X_chan: có thể là vậy, bạn gian thương ra tay giúp Giang Vĩ điều người qua Myanmar bắt tội phạm, xem như trả 1 cái giá rất lớn, thực ra trong bụng cũng tính toán hết rồi, đại ý là dụng tâm bất chính của bạn gian thương. Sau đó bạn ý không dám nói thật cho Tiểu Đường là bạn ý có dụng tâm lương khổ, nếu ko tiểu Đường sẽ ko chịu nhận giúp đỡ nữa.

2. Chương 2: Mèo Mù Gặp Lão Chuột

Có một câu hát thế này: ánh mắt của bạn phản bội tâm của bạn ~ có người nghe xong nói không đúng, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, trong lòng nghĩ gì không phải đều thể hiện ra ánh mắt sao? Thế nhưng Tiểu Đường lại thấy những lời kia rất có đạo lý, không phải mấy anh em đã gặp biết bao nhiêu phần tử tội phạm sao, không phải trong lòng luôn tự nhủ phải trấn định, trấn định, nhất định phải trấn định sao, đáng tiếc đôi mắt nhỏ kia nó cứ lóe lên, lóe lên, lóe đến lấp lánh luôn! Nó lóe lên như thể đang nói họ đang cố gắng trấn tĩnh; còn nữa, ánh mắt dễ khiến người ta trông mặt mà bắt hình dong, tựa như lần trước chỗ vá xe bên đường có hai người đang ẩu đả, mấy anh em không nói không rằng túm cổ người về mặt hung hăng dữ dằn trước, sau hỏi ra mới biết, anh chàng tay chân thô kệch đó chỉ là phòng vệ, còn người đáng về đường hoàng đứng bên cạnh mới là kẻ gây chuyện! Nếu không nhờ đội trưởng trở về đúng lúc, mấy anh em nhất định đã phạm phải sai lầm lớn.

“Thật là, mắt chó của mấy cậu mù hết rồi hả!” Đội trưởng tức đến vung tay vung chân, đó chính là cáp trên xem cái ác như kẻ thù của bọn họ.

Đại Lưu ủy khuất nói: “Cho dù mắt chó của tụi em có mù thì cũng không phạm đến sai lầm này đâu, ai bảo cái thằng tay to chân to kia nhìn rất không giống người tốt làm chi.”

Tiểu Đường ở bên cạnh nghe xong, vui vẻ mà thẳng thừng nói: “Đại Lưu à, cái cửa sổ tâm hồn của cậu nhất định là làm bằng thủy tinh màu rồi, sau này cậu chịu khó nhắm mắt lại mà xử án, chúng ta phải thân tùy tâm động, không phải thân tùy nhãn động*.”

*thân tùy tâm động là làm việc theo cái tâm, còn thân tùy nhãn động là làm việc theo ánh mắt.

Cho nên sau khi cậu bị mù, lúc Lâm Tầm nói với cậu: “Thật ra không có gì ghê gớm lắm, bất quá là thay đổi cách cảm nhận thế giới mà thôi, nếu tâm của cậu tinh thì sẽ không cần ngồi sau khung cửa sổ kia để nhìn ra cuộc sống, bản thân nó có thể tự bắt lấy các cảm xúc, cũng không có gì không tốt.”, cậu cũng nghĩ giống vậy.

Mất đi đôi mắt để có thể nhìn rõ thế giới, Tiểu Đường dần dần học được cách dùng tâm để cảm thụ. Trước kia tuy cậu tự nhận mình không đến nỗi là trông mặt mà bắt hình dong, nhưng Tiểu Đường cũng không nghĩ mình có thể đạt đến cảnh giới cao như của Esmerald trong “Paris thánh mẫu viện”**, dù sao bộ dạng của anh chàng Quasimodo cũng rất trừu tượng. Thế nhưng hiện tại Tiểu Đường thật sự cảm thấy vẻ ngoài của một người không còn quan trọng nữa, nếu bây giờ cậu yêu một ai đó, hiển nhiên là vì người đó tốt chứ không phải vì vẻ ngoài của người đó, một tình yêu như vậy, chẳng phải sẽ càng tinh thuần trong sáng sao?

**“Paris thánh mẫu viện” là truyện “Thằng gù nhà thờ Đức Bà”; Quasimodo và Esmerald là nhân vật nam chính (thằng gù) và nhân vật nữ chính của truyện

Bất quá, mắt nhìn không được cũng có nhiều điểm bất tiện lắm a.

Có một khoảng thời gian luôn có một cô gái tên Na Na đến tiệm tìm cậu nói chuyện phiếm, cô gái này cậu quen ở tiệm của A Kiệt, dù sao chốn vui chơi cũng không cấm khách nữ nên Tiểu Đường cũng chẳng thắc mắc tại sao Na Na lại đến một nơi như vậy. Na Na là một cô gái rất nhút nhát, khi nói chuyện âm thanh nho nhỏ pha chút sợ hãi, âm điệu hơi thấp, không giống chất giọng thanh thúy vốn có của thiếu nữ, bất quá nghe vào thực thoải mái. Tiếp xúc vài lần, Tiểu Đường phát hiện cô gái này tâm địa thiện lương, hơn nữa lại ôn nhu hiền lành. Na Na mỗi lần đến đều đem cho cậu thứ gì đó mà cô tự tay làm, tuy không phải ăn rất ngon, nhưng loại con gái ngày nay còn tự mình vào bếp quả thật đã có thể xếp vào danh mục động vật quý hiếm cần bảo vệ, cô thỉnh thoảng còn mang đến cho Tiểu Cầu vài món đồ chơi dành cho chó, Tiểu Đường tuy nhìn không thấy, bất quá cậu có thể nghe tiếng cái đuôi của Tiểu Cầu vẫy phạch phạch mỗi lần cu cậu gặp Na Na. Quan hệ hai người càng ngày càng thân thiết, Na Na thậm chí còn hỏi Tiểu Đường vấn đề vô cùng nhạy cảm như chuyện cậu có ngại con gái không thể sinh con được hay không, Tiểu Đường đương nhiên nói không để ý, sau đó cậu nghe ra sự vui sướng cùng hân hoan trong giọng điệu của Na Na. Sau đó nữa, Na Na dần lộ ra cảm tình cô vốn dành cho Tiểu Đường, Tiểu Đường từ nhỏ đến lớn ngay cả tay con gái cũng chưa từng đụng qua, hiện tại còn bị tàn tật, cậu đối với mùa xuân đã không còn hi vọng mà quyết định cho tình yêu ngủ đông luôn, thỉnh linh, trên trời rớt xuống một cô gái, đây có được xem là mèo mù gặp chuột chết không a. Chuyện con cái Tiểu Đường đã chẳng muốn tính đến, bản thân cậu nếu mù cả đời, sinh con còn không phải là liên lụy vợ mình sao, có người cùng cậu đi hết quãng đời này đã là chuyện lãng mạn nhất cậu có thể nghĩ tới.

Về sau, Na Na bắt đầu hẹn Tiểu Đường ra ngoài, đi cũng không xa, cùng nhau ngồi trong công viên nhỏ ở cuối hẻm Bồ Câu mà thôi, thời gian cũng không nhiều, nhưng Tiểu Đường vẫn rất chờ mong, mỗi lần nhận được điện thoại của Na Na cậu liền buông xuống công việc đang làm dở để dắt Tiểu Cầu đi hẹn hò. Có một lần đang đi tản bộ, Na Na nắm tay Tiểu Đường, tay của Na Na rất ấm áp, tuy không phải loại trơn nhẵn mềm mại như trong sách vẫn thường miêu tả nhưng Tiểu Đường vẫn sợ nắm đau tay cô, chỉ dám nắm nhẹ, Tiểu Đường đột nhiên cảm thấy những phiền đả lóe đường vốn rất ngay ngắn trong công viên trở nên không còn bằng phẳng nữa, cho dù là ngày đầu tiên khi cậu bị mù cũng không cảm thấy gặp ghềnh đến như vậy.

“Anh Tiểu Đường, anh làm bạn trai của em được không?” Lúc chia tay, Na Na hỏi.

Tiểu Đường ngây ngốc gật đầu.

Mang theo chút vui sướng cùng bất an, Tiểu Đường đem việc này kể cho người mình tin tưởng nhất, cũng là người gần gũi mình nhất - A Kiệt, tuy rằng Na Na dặn quan hệ của hai người cần phải giữ bí mật, bất quá cậu thấy cần tham khảo chút ý kiến a, dù sao sớm muộn gì cậu cũng sẽ giới thiệu Na Na cho A Kiệt thôi. Cậu đoán, có thể vì Na Na không sinh con được, lại không tìm được một người bạn trai tốt nên mới

chọn kẻ tàn tật như cậu, đây là may mắn của cậu, mà cậu không thể ủy khuất con gái nhà người ta, nếu A Kiệt cảm thấy không thích hợp, cậu sẽ không liên lụy cô.

“Tôi nghĩ ... cậu và Na Na, dường như chơi khá thân.” Thanh âm của A Kiệt nghe ra có vẻ như rất bất ngờ, A Kiệt đương nhiên biết Na Na, biết đó là một đứa nhỏ tốt nên mới không ngăn cản hai người tiếp xúc nhau, nhưng mà anh chỉ nghĩ bọn họ là bạn bè bình thường mà thôi.

“Uhm, cũng đúng, quen nhau khá thân, tôi thực thích cô ấy.” Tiểu Đường then thùng sờ sờ mũi.

“Nhưng mà... Tiểu Đường, Na Na là con trai a.” A Kiệt thanh âm ngập ngừng, anh đã nghi ngờ nhất định Na Na đang che giấu cái gì, mà xem bộ dáng hiện giờ của Tiểu Đường, đứa nhỏ này chỉ sợ là đã rơi vào rồi.

Tiểu Đường còn nhớ rõ trước kia có xem qua một bộ phim khoa học viễn tưởng về thảm họa tên là “Ngày mốt”*, người ở bên trong nháy mắt đã bị dòng nước lạnh đông lại, Tiểu Đường cảm thấy thực nhảm nhí, nhưng mà lúc này cậu phát hiện cho dù không có dòng nước lạnh kia, máu trong người cũng có thể trong nháy mắt đông lại, tựa như cậu bây giờ vậy.

*“Ngày mốt” có tên tiếng anh là “The Day After Tomorrow”, được sản xuất năm 2004, kể về những thảm họa thiên nhiên do hiệu ứng nhà kính gây ra, với sự tham gia của hai diễn viên nổi tiếng Dennis Quaid và Jake Gyllenhaal

Quả nhiên, tình yêu mù quáng là phải trả một cái giá rất đắt.

Có lẽ vì sự tình bại lộ, Na Na không còn xuất hiện nữa, Tiểu Đường thực thương tâm, cậu cũng không giận Na Na, hiện tại nhớ lại Na Na quả thật chưa từng nói mình là con gái, hết thấy đều là cậu tự suy đoán, cậu chỉ là vì bản thân mà đau lòng, đây là lần rung động đầu tiên của cậu a.

Mấy ngày liên tiếp Tiểu Đường luôn thất thần, rất nhiều suy nghĩ trong lòng cậu bện lại thành một nút thắt không thể cởi bỏ, ngay cả sự kiện tàn khốc khi bị mù cũng không quật ngã được tiểu cảnh sát, thế mà lần này lại bị đánh bại, quả nhiên tình yêu trước giờ vẫn là một trong những thứ dễ tổn thương con người nhất.

A Kiệt quan sát mọi việc, sau đó đem chuyện này nói lại cho Lâm Tầm. Muốn gỡ chuông thì phải tìm người buộc chuông, hiện tại trong một thời gian ngắn muốn tìm được Na Na, ngoại trừ cảnh sát thì chỉ còn lại tên gian thương thủ đoạn thông thiên này.

Hai ngày sau, Na Na bị Lâm Tầm đưa đến trước mặt Tiểu Đường.

“Xin lỗi, anh Tiểu Đường, em không phải cố ý lừa gạt anh, em là thật lòng thích anh. Em vẫn luôn muốn làm con gái, đang để dành tiền để đi làm phẫu thuật giới tính, em muốn giải phẫu xong có thể chân chính trở thành bạn gái anh, nhưng mà ông chủ Nạp lại đem tất cả mọi chuyện nói với anh, em sợ anh trách em, cũng không dám tới gặp anh nữa.” Cậu nhóc khóc đến vô cùng đáng thương, chất giọng khi nghẹn ngào đó vẫn là âm thanh quen thuộc của Na Na mà Tiểu Đường từng biết.

Tiểu Đường thông cảm với Na Na, đồng thời gút mắc trong lòng cũng tan thành mây khói, đối phương tuy rằng che giấu giới tính, nhưng cảm tình dành cho cậu không phải là dối trá, hơn nữa tâm tình hạnh phúc vui vẻ của bản thân khi tính đến chuyện yêu đương không phải là giả, mà chuyện Na Na từng mang đến hạnh phúc cho cậu cũng là sự thật.

“Anh Tiểu Đường, cảm ơn anh đã tha thứ cho em, anh là người tốt, sau này nhất định sẽ gặp được một Na Na chân chính.” Trước khi chia tay, cậu bé đặt lên mặt Tiểu Đường một nụ hôn nhẹ nhàng.

Tuy rằng đã biết đối phương là con trai, nhưng nụ hôn này cũng không khiến Tiểu Đường có cảm giác kì cục, dưới tình trạng không thể nhìn thấy thì trong lòng cậu Na Na trước sau vẫn là người mà cậu từng thích. Nếu cậu có thể thấy, có lẽ ngay từ cái nhìn đầu tiên liền theo cảm giác mà lập tức từ chối, sẽ không có chuyện âm dương lẫn lộn như lúc sau, đáng tiếc khung cửa sổ tâm hồn của cậu thiếu mất một tấm thủy tinh, người này cứ như vậy không chút khó khăn mà tiêu sái đi vào lòng cậu, đối với kẻ che giấu giới tính để xâm nhập gia cư bất hợp pháp kia, bản thân Tiểu Đường cũng không dám khẳng định, nếu cậu ở chung với Na Na lâu thêm chút nữa, hoặc cậu biết được sự thật muộn thêm chút nữa, cậu có thể hay không sẽ không để ý chuyện Na Na là con trai.

Na Na đi rồi, trong căn phòng nhỏ của Tiểu Đường chỉ còn lại mình cậu và Lâm Tầm, Tiểu Đường quay mặt về phía cửa sổ theo hướng mà Na Na rời đi, lộ ra một tia lưu luyến.

“Lâm đại ca, Na Na là người đầu tiên mà tôi thích, cậu ấy nếu không phải là con trai thì tốt rồi.” Tiểu Đường nói.

“Nếu không tôi đưa tiền cho cậu ta làm phẫu thuật giới tính, xong xuôi tôi sẽ đem người đưa về cho cậu, hai người cùng nhau sống những ngày hạnh phúc, đứa nhỏ đó lí lịch rất sạch sẽ, về sau hai người ở chung một chỗ cũng sẽ không có ai biết chuyện.” Lâm Tầm nói.

“Thôi, cậu ấy dù sao vẫn là con trai.” Tiểu Đường lắc đầu.

“Aizz, kì thật đứa nhỏ này không tệ, nếu không phải cậu ta tự mình làm bản thân trở nên nam không phải nam mà nữ cũng chẳng phải nữ, tôi có thể đã suy nghĩ đến chuyện thu nhận cậu ta.” Lâm Tầm tiếc hận nói.

Tiểu Đường nghĩ, bản thân cậu nếu không bị mù nhất định sẽ quãng cho hấn một ánh mắt khinh bỉ.

Tâm tình của tiểu cảnh sát bị Lâm gian thương nhất nhất tiếp thu hết cả. Ở nơi tiểu cảnh sát không thấy được, Lâm Tầm thích thú nhìn khuôn mặt cậu, hấn nghĩ nếu tiểu cảnh sát không mù, hiện tại ánh mắt nhất định rất thú vị.

Một hồi ô long luyến ái* rốt cuộc cũng chấm dứt, cuộc sống của Tiểu Đường lại quay về quỹ đạo. Đúng lúc đó Giang Vĩ và Mạc Phi ở biên cảnh cũng vừa phá xong một vụ án lớn, trong cục thưởng cho bọn họ nửa tháng nghỉ phép, riêng A Kiệt đóng cửa không buồn bán một ngày, rủ đám bạn tốt đến quán bar mở tiệc.

*ô long luyến ái: ô long nghĩa là chuyện cười

A Kiệt ở phòng bếp phía sau quán bar vội vàng thu xếp rượu và thức ăn, Tiểu Đường cũng không muốn nhàn rỗi, xung phong nhận việc phụ giúp đem đồ ăn lên, cậu muốn đội trưởng thấy năng lực gánh vác cuộc sống của bản thân không có vấn đề gì, làm cho anh yên tâm.

Món cuối cùng là canh tam tiên, Tiểu Đường bưng thật cẩn thận, theo như con đường vừa rời từ nhà ăn đi đến bàn khách, lại không biết ai sơ ý, lấy ghế ra không để lại chỗ cũ, Tiểu Đường đứng phải, bát canh trong tay liền bay ra ngoài, mà đổ thì đổ đi, nhưng mà nó có tình lại đổ trên người Lâm Tầm.

“Lâm đại ca, tôi nói anh đi đứng thật không tốt mà, anh chàng ràng phía trước tôi làm gì, anh cũng không phải không biết mắt tôi nhìn không được a.” Tiểu Đường vội vàng kéo Lâm Tầm về căn phòng nhỏ của mình để xử lí một thân nhếch nhác kia.

Còn không phải vì tôi muốn tiến lên giúp cậu kéo cái ghế dựa kia ra sao, tiếc là chậm một bước. Lâm Tầm bực bội nghĩ.

“Cũng may canh không nóng, mau cởi quần áo dơ ra, đồ của tôi có thể anh mặc không được, trước cứ lấy áo tắm thay vào đỡ đi.” Tiểu Đường trong lòng vô cùng áy náy, vội vàng sờ soạn giúp Lâm Tầm cởi đồ dơ ra, tay chạm xuống phía dưới, phát hiện quần Lâm Tầm cũng ẩm ẩm, không chút do dự liền tự động tháo dây lưng của hấn ra, ngay cả quần cũng kéo xuống luôn.

“Tiểu cảnh sát, cậu cởi quần đàn ông người ta mà sao một chút gánh nặng tâm lý cũng không có a!” Lâm Tầm trêu chọc nói.

“Tôi nhìn không thấy, còn gánh nặng tâm lý gì a!” Tiểu Đường trả lời.

“A, thật đúng là một khi nhắm mắt lại thì nam nữ đều như nhau a.” Lâm Tầm vui vẻ.

“Cũng không nhất định thế, nếu đổi lại là Na Na thì có thể tôi sẽ xấu hổ.” Tiểu Đường nói xong, lại thở ra một hơi thật dài, “Aizz, đôi mắt này của tôi nếu không nhanh nhanh đi chữa cho khỏi, gặp lại Na Na nói không chừng liền bị bẻ “cong” a.”

“Aizz, tiểu cảnh sát, cũng không thể nói như vậy, đội trưởng đội hai của mấy cậu thị lực tốt vẫn trở thành “cong” đó thôi, cho nên nói, chuyện tình yêu không thể toàn bộ dựa vào ánh mắt, mà phải dùng tâm.” Lâm gian thương sửa lại cho đúng.

“Nhưng tôi nghe nói những người anh coi trọng luôn là loại bên ngoài thì dát vàng nạm ngọc bên trong thì bại hoại thối rửa.”

“Ai nói?”

“Nạp Kì.”

“Uhm, đúng vậy, năm đó người đầu tiên tôi coi trọng chính là hắn.”

“Ặc, ý chí trả thù của anh cũng thật quá mạnh a.”

Tình yêu mù quáng tuy rằng tràn ngập nguy hiểm không thể lường trước, nhưng mà Tiểu Đường vẫn quyết định, cậu muốn dùng tình cảm tinh thuần trong sáng ban đầu khi thích Na Na để đi thích người kế tiếp.

3. Chương 3: Bức Tranh Của Người Mù

Mới trước đây thôi ước mơ của Tiểu Đường vẫn là trở thành một họa sĩ, đáng tiếc khoảng cách giữa giấc mộng và sự thật là không thể vượt qua. Khi Tiểu Đường còn đi học tiểu học, cha Đường vì hi vọng đứa con thành danh mà thất lưng buộc bụng cho cậu đi học khóa mỹ thuật tạo hình mấy năm, Tiểu Đường cũng không hề phụ lòng cha mẹ đem về được mấy tấm giấy khen từ các cuộc thi, đáng tiếc tiếc vui chóng tàn, một sự cố đã làm cha Tiểu Đường đánh mất năng lực lao động, gánh nặng gia đình toàn bộ đặt hết lên vai một mình mẹ Tiểu Đường, từ đó về sau ngay cả học phí từng học kì của Tiểu Đường cũng đều do mẹ Đường vay mượn tích góp của họ hàng thân thích, trong nhà căn bản không còn dư dả tiền bạc cho cậu đi học vẽ tranh nữa. Đối với việc ước mơ tan vỡ, Tiểu Đường cũng không hề oán hận, cảm thấy chỉ mỗi chuyện mẹ cậu có thể kiên trì cố gắng tiếp tục cho cậu đi học đến tốt nghiệp trung học mà không để cậu bỏ học giữa chừng đã là vĩ đại lắm rồi, cho nên cậu gửi gắm giấc mơ trở thành họa sĩ của mình vào đồng tranh phác họa giống hệt người thật trên những mảnh giấy trắng của sách giáo khoa, vì vậy không ít giáo viên cứ thay nhau phê bình, mà mẹ cậu nhìn thấy, lại chỉ sờ sờ đầu đứa con, cười nói một câu, tranh vẽ đẹp lắm, sau đó đem mấy tờ hóa đơn bỏ còn có thể dùng được đưa cho Tiểu Đường để cậu làm giấy vẽ.

Về sau, Tiểu Đường thi vào trường cảnh sát, dựa vào chương trình cho vay ưu đãi nhà trường dành cho sinh viên có hoàn cảnh đặc biệt khó khăn mà hoàn thành việc học, sau khi trở thành một cảnh sát, Tiểu Đường nghĩ, bản thân thật sự có thể nói tạm biệt với giấc mộng kia rồi, cảnh sát và họa sĩ, khoảng cách này xa đến mức nào a

, bất quá sau đó nữa, Tiểu Đường vẫn tìm được một chỗ nương náu cho ước mơ của mình – vẽ chân dung nghi phạm.

Lúc ban đầu đều là vẽ tay, nhân chứng mục kích sẽ cung cấp đặc thù chân dung của nghi phạm, sau đó Tiểu Đường có thể đưa ra một bức tranh giống đến tám chín phần! Về sau trong cục trang bị một bộ hệ thống mới, bên trong tập hợp đủ loại lông mi mắt mũi được đánh số, chỉ cần chọn một dãy số, chốc lát sau máy tính liền đưa ra được nhân dạng tổng hợp. Tuy rằng nhìn có vẻ thực đơn giản, nhưng nếu muốn tổng hợp lại đúng thì phải có khả năng nhất định về hội họa để nắm bắt chính xác các đặc thù của ngũ quan, Tiểu Đường cảm thấy cũng không quá khó, nhanh chóng liền học thuộc toàn bộ số hiệu của các đặc điểm ngũ quan, chỉ cần bạn nói ra lông mi kia dài ngắn đậm nhạt ra sao, Tiểu Đường không cần dò bảng liền có thể nói ra con số, sau đó điền vào, quả nhiên đúng là bộ dáng kia.

Đây chính là một tài hoa a! Trưởng khoa kĩ thuật đối với Tiểu Đường vốn là kinh vi thiên nhân*, nhiều lần muốn tới dụ dỗ người, điều kiện đề ra tốt đến mức người khác thèm nhỏ dãi, nhưng mà Tiểu Đường trước sau vẫn không hề động tâm. Bởi vì đại đội trưởng mới tới của đội hai là thần tượng của cậu, Tiểu Đường đã quyết tâm, ngày nào đội trưởng Mạc còn ở đại đội hai, cậu sống là người của đội hai, chết là ma của đội hai!

*kinh vi thiên nhân: nề phục như người trời.

Đáng tiếc cái đuôi này Tiểu Đường chỉ làm được hai năm đã bị đá ra khỏi cương vị, cái này cũng không có biện pháp a, đội trưởng thì chạy theo tham mưu, còn cậu, mù. Lúc này, Tiểu Đường cam chịu số phận mà đem giấc mơ trực tiếp sửa thành ảo tưởng, người mù vẽ tranh, đó không còn được gọi là nghệ thuật nữa, chỉ có thể xem như đang làm nghệ thuật thôi.

Hôm nay Tiểu Đường nhàm chán cầm một cây bút bi vẽ loạn trên giấy, một người từng là đồng sự với cậu là Đại Lưu xách theo con vịt nướng đi vào.

“Tiểu Đường, bức tranh gì mà như gà bới vậy?” Đại Lưu liếc mắt nhìn một cái, hỏi.

“Trứng chim của Da Vinci(1).” Tiểu Đường thuận miệng đáp một tiếng, buông bút đi tới cửa đem tấm bảng tạm dừng buôn bán trở mặt lại, lúc Đại Lưu đi vào nhà, cậu đã nghe thấy mùi vịt nướng. Từ ngày cậu mở cửa tiệm nho nhỏ này, Đại Lưu liền thường đến đây nhờ cậu xoa bóp thắt lưng và vai, cậu đương nhiên sẽ không lấy tiền của Đại Lưu, cho nên mỗi lần đến đây Đại Lưu đều đem cho cậu món này món nọ, nếu trùng ngay lúc tan tầm thì sẽ ở lại cùng nhau ăn cơm chiều, tiện thể tán gẫu một chút. Vịt nướng là tình yêu lớn của Tiểu Đường, nhưng mà hiện tại cậu đều cùng Nạp Kiệt ăn cơm, việc chọn món tự nhiên cũng là khách tùy gia chủ, cho nên thỉnh thoảng Đại Lưu mang đồ ăn này nọ đến để làm phí mát xa, Tiểu Đường liền chỉ đích danh món vịt nướng.

“Ê, cái này tổ hợp lại một chút cũng ra dáng lắm nha, bắt quá cứ để như vậy xem lại càng có phong cách!” Đại Lưu đem vịt để vô chén đĩa xong thì tùy tay cầm lấy bức tranh khi này Tiểu Đường nghịch ngoạc, phía trên vẽ một ít mắt mũi, hình dáng dị dạng đồng một con tây một con, bắt quá nhìn cũng rất sinh động, nhất là có một con mắt, Đại Lưu không thể nói rõ nó giống của ai, nhưng hẳn cảm giác bản thân dường như đã gặp qua rồi.

“Đôi mắt này tôi nhìn thế nào lại cảm thấy thực quen a, có khi nào là một tội phạm đang lẩn trốn nào đó không?” Trong cục hiện tại đang vây bắt một nhóm tội phạm chuyên hành hung cướp bóc, khoa kỹ thuật căn cứ miêu tả của người chứng kiến và người bị hại tập hợp được không ít hình vẽ, cục trưởng Mã dặn bọn họ nhất định phải nhớ kỹ, trên đường tuần tra nếu gặp được thì thả giết lầm còn hơn bỏ sót, Đại Lưu trí nhớ vốn chẳng ra gì, nhìn một đồng đồng tranh học như vẹt hết ba ngày, thiếu chút nữa là khiến hắn phát bệnh.

“Là đội trưởng a, cậu thật không có chút nghĩa khí mà, còn chưa đến nửa năm đã đem đội trưởng quên mất a!” Tiểu Đường nói.

“Tiểu Đường à, không có việc gì tự nhiên cậu vẽ đội trưởng làm chi, có khi nào là...”, Đại Lưu vẽ mặt bồn cợt đá đá lông nheo với Tiểu Đường, đáng tiếc cái kia đúng là mị nhân vút cho người mù.

“Cậu quên tôi.” Tiểu Đường rửa tay lau khô xong, ngón tay dò xét con vịt, vô cùng chuẩn xác bẻ xuống một cái đùi to.

Mạc Phi tận dụng ngày nghỉ đem Giang Vĩ về gặp ông bà, Tiểu Đường nghe khẩu khí của đội trưởng chỉ sợ là hắn đang muốn chơi bài lật ngửa với gia đình, trong nhà Giang tham mưu cũng đã thừa nhận quan hệ của hai người họ, Mạc Phi cảm thấy có đi mà không có lại thì không thích hợp lắm. Cha ruột của Mạc Phi mất sớm, mẹ ruột sau khi tái giá, Mạc Phi liền cùng cha dượng không hợp, cho nên sau khi tốt nghiệp trường cảnh sát cũng không có về thăm nhà mà lựa chọn sống ở thành phố A ngàn dặm xa xôi, vẫn nghe nói đội trưởng Mạc trời sanh tính tình ương bướng, Tiểu Đường vẫn không tránh khỏi vì quyết định lần này của Mạc Phi mà toát mồ hôi. Vừa mới suy nghĩ cân nhắc chuyện này, tay tự động cũng dựa theo trí nhớ mà phác họa lại một chút hình ảnh của đội trưởng, bắt quá mấy việc này Tiểu Đường không tính giải thích với Đại Lưu, bởi vì đây là việc riêng của đội trưởng, năm đó đội trưởng vì tin tưởng cậu mới đem một ít việc nhà ra tán gẫu, mấy chuyện bất quá Tiểu Đường biết thực phong phú, nhưng mà cái miệng của cậu cũng rất kín.

“Aizz, Đường Đường a~ tôi nói tổng giám đốc họ Lâm kia có phải có ý với cậu hay không a, mắt không giắt lấy một cái liền giúp cậu nhiều tiền thuốc men như vậy, còn có con chó này, tôi nghe nói chó chuyên phục vụ cho người khiếm thị trong nước thôi đã gần mười vạn rồi, không nói tới con này là đồ ngoại nhập nữa.” - Trong mắt Đại Lưu lóe lên một tia nhiều chuyện.

Tiểu Đường lúc này vừa gặm hết một cái chân vịt, cậu nghe Đại Lưu nói xong liền tìm đúng nơi phát ra âm thanh mà hung hăng đem xương vịt quăng qua, “Nói như cậu, vậy ngân hàng cho mấy người mượn tiền

mua nhà có phải cũng đồng nghĩa với việc bọn họ có ý với mấy người à!”

Cục xương bay trúng cái ót của Đại Lưu một chút sau đó rơi xuống đất, Tiểu Cửu rụt rè nhìn qua khúc xương ngon lành kia, rất có giáo dưỡng mà không lập tức nhào lên.

“Còn không phải vì tôi lo lắng cho cậu sao, nắm trước được thủ đoạn của người ta, vạn nhất về sau hần muốn yêu cầu cậu mấy chuyện không đành lòng thì ít ra cũng có chuẩn bị a.” Đại Lưu xoa xoa cái ót bị trúng xương.

“Chuẩn bị cái gì? Nói cho cậu biết, tôi và anh ấy chỉ là quan hệ chủ nợ và con nợ vô cùng thuần khiết.” Tiểu Đường vừa nói xong liền sờ soạng bề thêm cái chân kia của con vịt, sau đó hung hăng cắn một phát, “Tiền Lâm đại ca cho tôi mượn tuy rằng không tính lãi, nhưng cũng không có nói là không cần trả.”

“Chỉ không tính lãi, tôi mượn chị tôi có năm vạn khối để trả tiền nhà kì đầu mà bà lấy hết ba phần xem như lợi tức rồi, đó chính là chị ruột của tôi a ...” Đại Lưu oán thăm, bắt quả xem đáng về kia của Tiểu Đường hần cũng không dám tiếp tục nhiều chuyện, thành thành thật thật ngồi xuống xé thịt vịt.

Ăn được một nửa, Đại Lưu bỗng nhiên lại nhớ đến một chuyện, hần hỏi Tiểu Đường: “Tiểu Đường a, số hiệu mã hóa mấy cái mắt mũi kia cậu còn nhớ không?”

“Nhớ rõ a, tôi một khi đã nhìn qua thì sẽ không quên.” Tiểu Đường nói.

“Tuyệt! Ngày mai tôi đem máy tính trong cục ra, cậu ghép nhân dạng giùm tôi nhé.” Đại Lưu nói

Tiểu Đường ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy? Nhóm đồng nghiệp bên khoa kĩ thuật nghỉ hết rồi sao?”

“Khụ, đừng nhắc đến nữa, mấy người nhóm Tiểu Phương bị bên ngoài mượn hết rồi, là một vụ lớn, trong cục hiện tại liền cử đến một tên gà mờ vừa mới tốt nghiệp. Ngày đó nhận được một vụ đánh người cướp của, người bị hại đến miêu tả, để tên gà mờ kia tập hợp lại nhân dạng. Hình vừa đưa ra, tất cả mọi người đều nhìn thấy quen mắt a, thẩm nghĩ này tám chín phần là kẻ tái phạm, đang ngồi mảng tên vương bát đần đó thì đúng lúc cục trưởng Mã đi vào, mọi người quay đầu lại, rốt cuộc hiểu được vì sao cảm thấy quen mắt, tên gà mờ kia chính là đem cục trưởng họa lại vào trong máy tính!” Đại Lưu vừa nói vừa cười đập bàn đập ghế, có thể tưởng tượng được tình cảnh lúc đó nhất định rất phấn khích.

Tiểu Đường cũng hơi cong lên khóe môi, nở nụ cười, “Ok, ngày mai cậu dành chút thời gian lại đây, để tôi cố thử một phen xem sao.”

Ngày hôm sau, Đại Lưu quả nhiên ôm máy tính lại đây, cùng đi còn có nhân chứng vụ án.

Bởi vì phòng mát xa của mình quá nhỏ nên liền mượn một cái ghế dài trong quán bar, vừa đúng lúc Đồng Diêu và Tiểu Miêu cũng đang ở đó, rủ nhau tụ lại đây xem náo nhiệt. Tiểu Đường chỉ cần năm phút đồng hồ liền hoàn thành tranh tổng hợp nhân dạng, nhân chứng xem xét xong cũng đồng ý, đám người Đồng Diêu ở bên cạnh thấy xem nhiều đó là đủ rồi.

“Đại Lưu ca, không vội đi đâu chứ?” Nhân chứng xong việc về trước, Tiểu Miêu đưa cho Đại Lưu một ly bia.

“Mã cục trưởng phê chuẩn cho hai tiếng đồng hồ, không ngờ Tiểu Đường chỉ năm mươi phút liền giải quyết xong.” Đại Lưu tủm tỉm cười nhận ly bia, hưởng thụ mấy tiếng nghỉ ngơi còn lại.

Bọn Tiểu Miêu nghe xong liền đột nhiên hoan hô một tiếng, quán lấy Tiểu Đường muốn cậu ghép nhân dạng cho tụi nó.

“Có được không?” Tiểu Đường hỏi Đại Lưu, dù sao đây cũng là tài sản công của cục.

“Không có việc gì, đừng quây cho nó hư là được rồi.” Đại Lưu nói, bởi vì cùng có quan hệ với Tiểu Đường, hiện tại anh em đội hai và mấy người trong chốn ăn chơi này cũng xem như có chút giao tình.

Dưới sự miêu tả nhồn nháo thất chủ bất thiết* của nhóm Đồng Diêu Tiểu Miêu, Tiểu Đường ghép xong nhân dạng của mọi người.

*thất chủ bất thiết: bầy miệng tám lưỡi

“A, đây không phải là Thạch Lỗi sao?” Đại Lưu tò mò rướn cổ sang nhìn thoáng qua.

“A, nguyên lai Tiểu Lỗi lớn như vậy a!” Tiểu Đường tuy rằng có biết Thạch Lỗi, nhưng mà cũng chưa nhìn thấy bộ dáng của cậu, hôm nay tổng hợp ảnh xong mới biết người ta bộ dạng thế nào.

“Đúng vậy, Tiểu Đường ca, Tiểu Lỗi rất tuần tú đi! Đáng tiếc phải đến tháng bảy nó mới nghỉ, còn mấy tháng nữa mới gặp được, trong tay tụi tôi ngay cả một tấm hình của nó cũng không có, thật may đến hôm nay vẫn chưa quên.” Tiểu Miêu bộ dáng mơ mộng nhìn chăm chăm bức hình ghép của Thạch Lỗi trong máy tính.

Nạp Kỳ vội đem đến máy in trong quán, in bức hình ra, phát cho mỗi người cầm một tấm.

Tiểu Đường nghe mấy người kia nhón nháo bận bịu, đột nhiên nghĩ đến chuyện đào hoa phong mà Lâm Tầm từng nói, cảm thấy vẫn là cách hình dung của hắn chuẩn xác.

Tiếp theo, mấy người nhóm Đồng Diêu lại thay nhau miêu tả bộ dáng của chính mình, Tiểu Đường chịu trách nhiệm đánh số cho bọn họ ghép bức hình lại, cứ như vậy, Tiểu Đường rốt cuộc đã biết tướng mạo cụ thể của những người mình vẫn sớm chiều ở chung.

Đến tối, Lâm Tầm cũng ghé qua đây, kì thật chỉ cần rảnh rỗi thì mấy người này cơ hồ mỗi ngày đều đến quán bar báo danh, nơi này đối với bọn họ mà nói chính là gia đình, là một nơi tràn ngập sự tin tưởng và yêu thương.

“Lâm Tầm, anh không biết Tiểu Đường lợi hại thế nào đâu, hồi chiều nay cậu ấy giúp chúng tôi tổng hợp lại nhân dạng, tôi cố tình đem anh nói thành mũi xiên miệng xéo, cậu ấy thế nhưng không có làm anh bị biến dạng nha.” Đồng Diêu vừa nói vừa đem bức hình được in ra cho Lâm Tầm xem. Kì thật Đồng Diêu bọn họ không biết, Tiểu Đường vẫn nhớ rõ bộ dáng của Lâm Tầm, chẳng qua đó là một bí mật, mọi người nghĩ thử xem, nếu bọn họ biết Tiểu Đường trong vón vẹn một lần gặp mặt liền chỉ nhớ kĩ mỗi mình Lâm gian thương, đối với những kẻ trước giờ luôn lấy mị lực bản thân mà kiêu ngạo thì chuyện này đã kích đến mức nào.

“Nga, cậu đem tôi miêu tả thành mũi xiên miệng xéo sao.” Lâm Tầm bất được trọng tâm vấn đề.

“A! A Kiệt bảo tôi đi xem hàng hóa cho anh ấy.” Đồng Diêu ý thức được bản thân nhất thời mồm miệng lạnh chanh, liền chạy thoát thân.

“Tiểu Đường, cậu biết bộ dáng tôi là thế nào à?” Lâm Tầm đi đến bên Tiểu Đường, thấp giọng hỏi.

“Ừ, lần đầu tiên đến chỗ vui chơi có gặp qua, sau đó liền nhớ kĩ.” Tiểu Đường thành thật trả lời

Lâm Tầm cười đến phi thường thỏa mãn, là loại mị lực cỡ nào mới có thể khiến người ta chỉ cần nhìn qua một lần liền khắc sâu trong tâm a.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

4. Chương 4: Bản Giao Hưởng Ngọt Ngào

Ba giờ chiều nay, Tiểu Đường tiến xong vị khách cuối cùng liền treo lên cửa kính tấm bảng quán đóng cửa. Bình thường quán nhỏ này của cậu phải làm đến sáu giờ rưỡi mới ngừng, sau đó cậu sẽ vào quán bar giúp đỡ A Kiệt đang bận bịu, nếu không có gì làm thì phụ A Kiệt dọn dẹp bàn ghế, tuy hiện tại cậu có đưa phí sinh hoạt cho A Kiệt, nhưng mà dù cậu đã dùng hết một phần mặt tiền của chốn ăn chơi để mở quán nhưng A Kiệt đến giờ cũng chưa từng đòi cậu chia tiền thuê, hơn nữa, măt phải của cậu vẫn còn lại chút thị lực yếu ớt nên sẽ không đến nỗi đem việc lau dọn một chút bàn ghế làm ra tai nạn nghiêm trọng gì, mỗi lần nhân viên phục vụ dọn dẹp chén đĩa xong, cậu sẽ lập tức chạy lên lau cho cái bàn sạch đến không còn một hạt bụi nào, A Kiệt biết nếu không cho Tiểu Đường làm gì thì đứa nhỏ này thật sự trong lòng sẽ cảm thấy đã lợi dụng hắn, cho nên cũng không ngăn cản.

Bất quá hôm nay không vào quán bar được, bởi vì Lâm Tầm lôi kéo cậu đi nghe diễn hòa tấu. Sự tình là như vậy, hôm qua Lâm Tầm cầm hai tấm vé tới hỏi mai có ai rảnh đi nghe nhạc chung với hắn không, vốn

Tiểu Miêu và Đào Ứng cảm thấy rất hứng thú, vậy mà vừa nhìn thấy là hòa âm thì hai người liền lắc đầu lia lịa như trống bỏi(1), nói chính mình chưa đạt tới loại trình độ thưởng thức cao thế này đâu a~ thưởng thức không nổi a ~ mấy người khác cũng tỏ vẻ có việc không đi được, Lâm Tầm liền hỏi Tiểu Đường có muốn đi hay không.

“Tôi nhìn không được, đi làm cái gì a.” Tiểu Đường nói.

“Hòa tấu vốn dùng tai để nghe, trên sân khấu toàn là mấy ông già nghiêm chỉnh cứng nhắc, có gì đáng xem đâu! Đây là vé bên doanh nghiệp tài trợ tặng, nghe nói vị trí cũng không tệ, không đi rất đáng tiếc, nhưng mà tôi đi một mình thì lại không hứng thú.” Lâm Tầm nói.

“Vậy mấy người bạn khác của anh đâu?” Tiểu Đường thật cẩn thận hỏi. Theo quan sát của cậu thì dường như ngoài bọn A Kiệt ra Lâm Tầm rất ít kết giao với ai khác, bất quá bên ngoài hần hẩn là không thiếu tình nhân a, từng có mấy lần cậu đang giúp việc trong quán bar không ngừng nghe thấy một người hỏi thăm A Kiệt về Lâm Tầm, nghe thanh âm hần đều là một nam hài trẻ tuổi.

“Tôi không kết bạn với người làm ăn chung.” Lâm Tầm nói.

Nói đến đây Tiểu Đường không thể tiếp tục không biết xấu hổ mà đào bới việc tư của người ta, do dự đôi chút liền đồng ý, kì thật cậu vẫn là có chút động tâm, tên của ban nhạc kia cậu từng nghe qua rồi, hai ngày nay radio không ngừng nói về việc thành phố mình nằm trong lịch trình biểu diễn của ban nhạc nổi tiếng thế giới, thổi phồng cái tên kia đến thiên hoa loạn trụ, một tấm vé nghe nói thiên kim khó cầu. Đối với loại âm thanh tự nhiên trong truyền thuyết này, Tiểu Đường tuy không hiểu về hòa tấu vẫn là có chút gì đó nhỏ nhỏ hướng về nó.

*Thiên hoa loạn trụ: pháo bông hoa hòe bay đầy trời, tức là quảng cáo vô cùng rầm rộ

Ngày mai đóng cửa sớm một chút, bốn giờ tôi đến đón cậu... Hôm qua Lâm Tầm sau khi để lại những lời này thì liền rời khỏi quán.

Tiểu Đường xoay người trở về gian phòng nhỏ của mình, sờ soạng mở ra cái gói to nằm trên giường, lấy từ bên trong ra một bộ quần áo, đây là đồ sáng nay Lâm Tầm vừa gửi tới, nghe nói dự hòa tấu phải ăn mặc chỉnh trang. Tiểu Đường sửng sốt một chút, ai đó, đúng là chuyện trọng đại a, nếu không phải do bản thân nhìn không thấy, lúc này cũng coi như được đại khai nhãn giới đi.

Quần áo trông như thế nào thì cậu không rõ lắm, bất quá chất liệu vải sờ ở trong tay cảm giác phi thường thoải mái, chỉ cần nghĩ liền biết là hàng tốt, huống chi đây là do Lâm Tầm đưa tới, nghe bọn Đồng Diêu nói, cái tên gian thương kia vì bóc lột người khác mới xây dựng được địa vị không tầm thường này.

Nhất định không lợi dụng được rồi a~ Tiểu Đường thở dài, đem món nợ này ghi nhớ kĩ trong lòng.

Mỗi một đồng tiền Lâm Tầm vì cậu mà bỏ ra cậu đều nhớ kĩ, về sau có năng lực liền trả lại! Chính là phần sổ sách này không thể tính cẩn thận được, số lượng lộn xộn này kia thêm vào lại ngày càng nhiều hơn. Tỷ như bình thuốc nhỏ mắt giá hơn hai trăm một bình nghe ra không phải quá đắt, nhưng cậu gần như đã dùng 20 bình rồi, cũng tại sản phẩm của mấy quốc gia tư bản chủ nghĩa kia đều là đồ gạt người, một lọ thuốc không đến 5ml, vậy mà qui định một ngày nhỏ 6 lần! Cậu vốn nói với Lâm Tầm là không cần, nhưng mà Lâm tổng giám đốc kia lại nghiêm nghị nói với cậu, tình trạng mắt cậu một khi chuyển biến xấu đi thì sẽ không còn hi vọng khôi phục thị lực, phải kiên trì dùng thuốc đến khi thích hợp phẫu thuật giác mạc. Tiểu Đường nếu còn muốn thấy lại ánh sáng, chỉ có thể một bên tiếc đứt ruột một bên đem tiền nhỏ vào con mắt mờ mờ kia.

Tiểu Đường mở hộp đồ, lấy ra chính là hai bộ âu phục đơn giản, trộm thở phào một hơi. Cậu còn lo lắng quần áo quá phức tạp, cậu mặc không đúng sẽ trở thành trò cười. Quần áo mặc lên, Tiểu Đường phát hiện số đo vừa khít, Lâm đại ca chưa từng hỏi qua số đo của cậu sao lại có thể mua đồ thích hợp đến thế nhỉ? Tiểu Đường ngạc nhiên một chút, nhưng cũng chỉ có một chút thôi.

Mặc quần áo xong đã gần đến bốn giờ, ngồi một hồi chợt nghe tiếng chuông gió ngoài cửa vang lên.

“Lâm đại ca!” Tiểu Đường đứng lên đi ra ngoài đón.

“Sao lại biết là tôi?” Lâm Tầm có chút kinh ngạc, tuy nói hai người hẹn nhau bốn giờ, nhưng mà đúng lúc này đi vào cũng không nhất định là hắn, tiểu cảnh sát lại dường như không sợ gọi nhầm người.

“Nhờ nghe đó.” Tiểu Đường có điểm đặc ý. Từ sau khi bị mù, lỗ tai trở thành nơi chủ yếu nhận các tín hiệu được phát ra từ ngoại giới, một thời gian sau nhờ cậu tận lực luyện tập thêm, hiện tại dù là âm thanh nhỏ nhất cũng trốn không thoát lỗ tai của cậu, độ nhạy bén có thể nói là ngang với cảnh khuyển rồi, đặc biệt những người thường lui tới, chỉ cần dựa vào tiếng bước chân cậu liền có thể đoán được bảy, tám phần.

“Thật sao!” Lâm Tầm tò mò.

Tiểu Đường cười gật gật đầu, kì thật còn một thứ nhỏ nhỏ khác cậu không có nói ra, đó chính là – mùi. Lâm Tầm có thói quen sử dụng nước hoa, nhưng lại chỉ dùng một nhãn hiệu duy nhất, trước đây Tiểu Đường vẫn cho rằng nam nhân mà dùng nước hoa thì đúng là đồ đàn bà, nhưng mùi trên người Lâm Tầm lại là mùi đàn hương thơm ngát tràn ngập nam tính mị lực, làm cho người ta cảm giác thoải mái đồng thời không nhận được nghĩ muốn thân cận, Tiểu Đường nghĩ cái này và chuyện giá cả nhất định không thể không có quan hệ. Cái mũi Tiểu Đường rất tốt, nghe một lần liền nhớ kĩ, bất quá cái này cậu không có nói với Lâm Tầm, bởi vì loại chuyện này, nói ra giống như có chút cảm giác mờ ám.

Lâm Tầm đánh giá Tiểu Đường một phen, áo sơ mi màu xanh cùng với âu phục đen ôm sát thắt lưng, rất hợp với làn da thiên bạch cùng đôi chân dài của tiểu cảnh sát, nhìn thế nào cũng rất có hương vị! Ánh mắt của mình quả nhiên không phải tầm thường, Lâm Tầm trong lòng lại không khỏi có chút tự mãn.

“Lâm đại ca, anh xem giúp tôi quần áo mặc có được không?” Tiểu Đường nói xong lại lo lắng sờ sờ cổ áo.

“Không tệ. Chờ một chút, tôi giúp cậu gỡ miếng má sản phẩm xuống.” Lâm Tầm đi quanh Tiểu Đường một vòng, phát hiện cậu chưa có tháo tấm mác kia xuống.

Tiểu Đường vừa nghe liền đỏ mặt, may là chưa ra ngoài, bằng không thứ này sẽ gây ra trò cười lớn mà.

Tầm mác sản phẩm dính trong cổ áo, Lâm Tầm bảo Tiểu Đường cúi đầu, còn mình luồn tay vào trong giúp cậu gỡ nó xuống, sau đó lại tìm cây kéo cắt tờ giá tiền vẫn nằm trên cổ tay.

Đầu dây xong xuôi, Lâm Tầm liền nắm tay Tiểu Đường đi ra ngoài.

“Không dẫn theo Tiểu Cầu sao?” Tiểu Đường hỏi.

“Vật nuôi không được cho vào, có tôi ở đây cậu còn không yên tâm sao, Lâm đại ca của cậu mà không hơn được một con cầu à?” Lâm Tầm cười nói.

Tiểu Đường “nga” một tiếng, mặt không nhận được có chút đỏ lên. Vậy, suốt dọc đường cậu không phải đều sẽ để Lâm Tầm nắm tay dắt đi sao?

“Lâm đại ca, có thể giúp tôi tìm cái kính râm không?” Tiểu Đường nói.

Tiểu Đường bình thường không mang kính râm, vì tránh trông mắt bị thương dọa đến người khác nên cậu luôn nhắm mắt lại, nhưng mà hôm nay Lâm Tầm dọc đường sẽ phải nắm tay cậu, cậu cảm thấy vẫn nên mang một cái kính râm công bố cho người khác biết mình thật sự bị mù, như vậy coi ra tốt hơn.

“Cậu không phải không quen mang kính râm sao?” Lâm Tầm hỏi.

“Ra ngoài mà ... “ Tiểu Đường có chút không tự nhiên.

Lâm Tầm vỡ lẽ, hắn nói: “Không có gì, người khác muốn xem cũng là xem tôi, cậu lại không nhìn thấy, mắt không thấy tâm không loạn, quần nhiều như vậy làm chi, A Kiệt nói cậu mỗi lần đeo kính mũi và tai đều đau, không việc gì phải tự rước khổ vào thân.”

Nếu Lâm Tầm kiên trì như vậy, Tiểu Đường cũng không nói thêm nữa, khóa cửa tiệm xong cùng hắn ra ngoài.

Buổi diễn tấu sẽ cử hành ở hội trường lớn khu phố trung tâm, bởi vì bãi đỗ xe bên kia thiếu chỗ nên Lâm Tầm đem xe dừng ở một chỗ giữ xe cách đó nửa km.

Xuống xe, Lâm Tầm liền đem tay Tiểu Đường nắm lấy.

Lần cuối Tiểu Đường để người khác nắm tay dẫn qua đường đã là chuyện của hơn mười năm về trước. Lúc ấy vừa vào tiểu học, trường không quá xa nhà, bắt quá trên đường phải băng qua một con đường cái, con đường thật rộng trong kí ức kia hiện tại bất quá là đường xe hai chiều mà thôi, so với đường cái bây giờ cũng không lớn hơn, xe cũng ít lắm, nhưng đối với Tiểu Đường khi đó mà nói, con đường ấy tựa như đường chân trời không cách nào vượt qua. May thay bên nhà hàng xóm có một cô dẫn con gái cùng tuổi đi học chung với Tiểu Đường, mẹ Tiểu Đường nhờ cô ấy giúp dắt Tiểu Đường một đoạn, mỗi lần tới bên rìa đường cái, cô bé ấy lại chìa tay ra, Tiểu Đường thật không có ý tứ mà đỏ mặt, sau đó rút rè vươn tay, dùng tay mình hơi nắm lấy đầu ngón tay của cô nhóc.

Hiện tại, cả bàn tay đều bị người khác bao lấy nắm chặt trong tay, so với bàn tay ẩm ẩm mềm mềm của cô bé kia trong trí nhớ không giống nhau, bàn tay lúc này đang nắm tay cậu thon dài hữu lực, lòng bàn tay khô ráo ấm áp. Xung quanh là tiếng ồn ào người khác nói chuyện đôi khi xen lẫn tiếng động cơ giữa dòng xe cộ, trong hoàn cảnh như thế, mắt không nhìn được thật khiến người ta cảm giác bất an, đây cũng là nguyên nhân mà Tiểu Đường dù có dẫn theo Tiểu Cầu vẫn không dễ dàng bước ra khỏi hẻm Bò Cầu, bất quá hôm nay được Lâm Tầm nắm tay như thế đi giữa dòng người, Tiểu Đường cảm thấy rất yên tâm, người được cậu gọi là Lâm đại ca này, sau khi cậu bị mù đã cho cậu cảm giác an toàn nhiều nhất.

Tiểu Đường từng tham dự buổi biểu diễn của ngôi sao ca nhạc một lần, trước khi mở màn luôn là một đám tranh cãi âm ỉ vô cùng hỗn loạn a, thế nhưng hôm nay lại hoàn toàn không có cảm giác đó, trong hội trường thực im lặng, cảm thấy dường như người tới rất nhiều nhưng lại chỉ nghe tiếng ong ong rất nhỏ, nghĩ đến đều là những người học thức đạo đức, phục vụ sinh cũng thực chuyên nghiệp, từ lúc Lâm Tầm dẫn Tiểu Đường vào hội trường liền một đường dẫn bọn họ đến chỗ ngồi của mình, nói chuyện một tiếng hai tiếng đều là “tiên sinh”.

Hèn chi phải mặc trang phục lịch sự, chính mình nếu một thân thường phục bước vào chỉ sợ sẽ bị khinh bỉ a, Tiểu Đường nghĩ.

Tiểu Đường ngồi xuống, lại cảm thấy bên cạnh không có người, hỏi Lâm Tầm mới biết nguyên lai bọn họ đang ở trong bao gian*. Tiểu Đường âm thầm cựa lưỡi, nghe radio nói vé của buổi hòa tấu này rẻ nhất cũng đã 1600, mà đó hình như là bên cánh gà thôi, vậy bao gian này không biết hết bao nhiêu tiền a! Tiểu Đường không dám hỏi, cậu sợ bản thân không thừa nhận nổi.

*bao gian: không gian nhỏ cách biệt trong một số nơi, ví như nhà hát, toa xe lửa, thuyền...

Trước khi bắt đầu, Lâm Tầm lặng lẽ nhét vào tay Tiểu Đường một bao bánh mì để cho cậu lót dạ, diễn tấu sẽ kéo dài hơn hai tiếng, hôm nay cơm tối phải ăn trễ.

“Vậy còn anh?” Tiểu Đường lặng lẽ hỏi

“Tôi còn một gói. Mau ăn đi, đừng để người khác thấy, nơi này không cho phép ăn uống.” Lâm Tầm nói.

Tiểu Đường gật gật đầu, vội vàng đem mẫu bánh mì nhét vào miệng, hai má bị nhồi phình phình lên, khuôn mặt trái xoan hơi tròn bị banh ngang thành tỉ lệ 16:9. Tiểu Đường cố gắng nghĩ muốn nhanh nhanh tiêu hủy chứng cứ phạm tội, hai viên bánh thật to trôi lên ở trên mặt đảo qua đảo lại, Lâm Tầm ở một bên nhìn buồn cười không thôi. Đáng tiếc hành vi ăn vụng của Tiểu Đường cuối cùng cũng bị phục vụ sinh phát hiện, phục vụ sinh vừa định mở miệng, Lâm Tầm liền hướng cậu ta làm động tác chó lên tiếng, sau đó rút từ trong ví ra một tờ tiền mặt đỏ rực đưa qua, phục vụ sinh nhận tiền, hiểu ý mà rời đi.

“Không bị ai thấy chứ?” Tiểu Đường nuốt miếng bánh cuối cùng xuống, liếm liếm môi hỏi Lâm Tầm.

“Không có, cậu che giấu rất tốt.” Lâm Tầm nói

Khi buổi diễn bắt đầu, trong hội trường trở nên hoàn toàn im lặng, Tiểu Đường dựng thẳng lỗ tai lên sợ nghe hụt nốt nhạc nào thì thật có lỗi với tấm vé mời ngày hôm nay, cũng bởi vì như vậy, cậu lần đầu tiên cảm nhận được mị lực của nhạc giao hưởng.

Nhắm mắt lại, dụng tâm thể hội, đây không phải việc mỗi người đều có thể làm được, mà Tiểu Đường do không nhìn thấy nên mới chân chính đạt tới cảnh giới tâm vô bàng vụ, thiên nhân hợp nhất.

*tâm vô bàng vụ, thiên nhân hợp nhất: tâm không vương bận nghĩ suy, con người và tự nhiên hợp lại làm một

Nhìn thấy biểu tình say mê chăm chú của Tiểu Đường, Lâm Tầm nhẹ nhàng cong lên khóe môi, cũng nhắm hai mắt lại, toàn tâm chìm đắm vào giai điệu ngọt ngào duyên dáng kia.

Lúc buổi diễn tấu chấm dứt đã gần tám giờ, Lâm Tầm lôi kéo Tiểu Đường đi ăn cơm.

Tiểu Đường cảm thấy hơi phung phí, món pizza tối hôm qua Nạp Kỳ mua về còn chưa ăn hết, cậu nói nếu Lâm Tầm không ngại có thể trở về hâm nóng cái kia lên cùng nhau ăn. Kết quả là Lâm Tầm nói đã sớm đặt chỗ, tiền đặt cọc cũng giao rồi. Tiểu Đường nghe vậy sẽ không tiếp tục kiên trì.

Đặt chỗ vẫn là trong phòng, Tiểu Đường thực cảm kích, bởi vì nếu ở đại sảnh ăn, cậu mắt không nhìn thấy nhất định sẽ xảy ra chuyện gì đó khiến bản thân trở thành đối tượng cho người khác dòm ngó.

Đồ ăn được dọn lên, Lâm Tầm đem một bàn giới thiệu qua một lần cho Tiểu Đường, sau đó hỏi cậu muốn ăn cái gì, chính mình gấp cho cậu.

Tiểu Đường nghĩ nghĩ, nói: “Hai muốn giống như hồi nãy đi!” Cậu thật sự đói bụng rồi, hơn nữa mới chỉ hai mươi tuổi, vẫn còn trong thời điểm phát triển thân thể a.

“Không thể ăn uống lung tung như vậy, nếu đói thì ăn một chén cơm trước đi” Lâm Tầm bật cười, đem cơm chan nước bào ngư để lên tay Tiểu Đường.

“Tiểu Đường, hòa tấu thế nào?” Lúc ăn cơm, Lâm Tầm hỏi.

“Tôi chưa bao giờ biết hòa tấu lại nghe hay như vậy, trước kia cũng từng nghe qua, nhưng mà nghe không hiểu, cảm thấy có chút nhàm chán.” Tiểu Đường thành thực nói.

“Vậy cậu sau này đều theo tôi đến đây đi, tôi có một người bạn làm về văn hóa thường thường tặng tôi mấy tấm vé thế này, không đi thì lãng phí.” Lâm Tầm nói.

Tiểu Đường cắn miếng da heo sữa giòn tan, gật gật đầu.

Từ đó về sau, phàm là buổi diễn tấu nào được cử hành trong thành phố này đều chưa từng thiếu bóng dáng của hai người bọn họ.

(1)Trống bỏi

5. Chương 5: Giác Mộng Của Gian Thương

Có một câu nói thế này, nam nhân tốt là nam nhân chỉ ngủ với một nữ nhân, hơn nữa cả đời cũng chỉ ngủ với một mình nữ nhân ấy. Lâm Tầm thấy nếu xét trên tiêu chuẩn này mà nói, bản thân hắn không còn nghi ngờ gì nữa chính là một nam nhân tốt! Có khác là, hắn chỉ ngủ với nam nhân.

Lâm Tầm là người theo chủ nghĩa thích sạch hoàn mỹ, muốn làm người yêu của hắn thì phải “non”, hơn nữa về sau cũng chỉ có thể ngủ với một mình hắn, đương nhiên đối lại hắn cũng sẽ có qua có lại. Yêu cầu này nói ra không tính là quá phận, bất quá đặt trong tình trạng khắt khe của hắn thì liền có chút khó khăn, nghĩ muốn ở trong giới đồng tính bây giờ tìm một người nhỏ tuổi để phát triển quan hệ, Lâm Tầm lại không chạm vào trẻ vị thành niên, một phen tuyển đi chọn lại số người hợp yêu cầu của hắn quả thật là phượng mao lân giác! Bất quá, cũng may điều kiện bên ngoài của hắn không tồi, thẻ tín dụng trong tay cũng là loại bạch kim mới giúp hắn không đến mức phải giữa đêm dạ hắc phong cao* xem AV đỡ đói, dùng tay tự an ủi.

Nhưng, tình nhân nhỏ tuổi lại có một khuyết điểm rất lớn chính là không kiên định, sự miễn dịch đối với những nơi phồn hoa quá yếu, Lâm Tầm trước đây từng có không ít tiểu nam tình nhân, cuối cùng đều vì đối phương có hành vi ăn vụng mà chấm dứt quan hệ, xét về phương diện này, Lâm đại gian thương đem chủ nghĩa thích sạch hoàn mỹ của mình phát huy đến cực hạn, đây có lẽ cũng là nguyên nhân hắn đối với Thạch Lỗi bất vi sở động, đương nhiên hắn không có chút gì là khinh thị, ngược lại còn có phần thưởng thích sự kiên cường của Thạch Lỗi, Lâm Tầm từ trước đến nay vốn coi thường những người yếu đuối, nhất là nam nhân.

Sau khi chia tay, những nam hài kia tuy rằng lưu luyến, nhưng cũng chưa đến nỗi dây dưa không dứt, dù sao họ cũng là người trái với qui tắc trò chơi trước, hơn nữa Lâm Tầm quả thật là một người tình tốt đến hiếm thấy, ôn nhu sẵn sàng lại hào phóng, có thể ở giai đoạn vừa mới bước vào giới gay liền gặp được người tình tốt như vậy, đối với những người trẻ tuổi ấy mà nói thì thật là may mắn. Những thanh âm của nam hài trẻ tuổi mà Tiểu Đường thường nghe hỏi về Lâm Tầm đại đa số đều là những người tình trước đây của hắn còn vương vấn muốn nói lại tình xưa, bất quá Lâm đại gian thương nói, bạn bè thì có thể làm, còn cái khác, một lần trèo tường... vĩnh viễn trút quyền thi đấu!

Cứ như vậy, một kẻ khắt khe mà không chịu được cô đơn như Lâm Tầm liền rơi vào vòng lẩn quẩn tuần hoàn tìm kiếm, chia tay, lại tìm kiếm, lại chia tay. Dần dần, các danh tiếng nối gót nhau mà đến – lãng nhãng, bạc tình, trâu già mà muốn gặm cỏ non, vân vân tự nhiên nói về Lâm đại gian thương như thể một tên lưu manh già khú nào đấy, khiến một vài đứa nhỏ ngây thơ chùn bước, mà hắn cố tình lại không thêm giải thích, một bộ thanh giả tự thanh tiêu điều tiêu sái, cái này làm con đường “kiếm ăn” của hắn càng ngày càng gian nan, cuộc sống tình cảm bị đẩy đến bờ vực của nạn đói.

Sau đó, tên bạn thân Giang Vĩ quơ được một người “thăng” cùng hắn trải qua cuộc sống tình cảm hạnh phúc mỹ mãn, điều này giúp Lâm Tầm tìm thấy được hi vọng, chính mình sao không học tập Giang Vĩ mở rộng phạm vi kiếm ăn ra, đồng tính ngây thơ thì không dễ tìm, chứ nam hài ngây thơ chính là nắm một phát liền có cả nắm a! Nhưng theo đuổi người “thăng” chẳng những cần can đảm và dũng khí, còn cần lì lợm, da mặt phải ngăn nước chống lửa, cái này Giang Vĩ đều có đủ, cho nên hắn thành công! Còn Lâm Tầm thì sao, can đảm và dũng khí thì hắn có, nhưng còn da mặt? Lâm đại gian thương sống hết ba mươi mấy năm qua đã tự phụ thành thói sao có thể buông xuống phong thái để tử triền lan đánh*, giống tên cảnh sát lưu manh kia tiên binh hậu lễ, khuất đả thành gian*? Rất không có khí chất, không có hình tượng!

*Tử triền lan đánh: đánh chết cũng bám dính không buông

Tiên binh hậu lễ: phía trước thì dàn binh bố trận, phía sau thì khép nép dâng lễ vật

Khuất đả thành gian: để thành công lừa gạt/gian trá người khác mà chịu oan khuất đánh đập. Nói tóm lại là đồ lừa gạt không có chí khí

Cho nên, Lâm đại gian thương quyết định không dùng cách này, mà dùng mị lực bản thân không đánh mà thắng chinh phục một người “thăng”, nhẹ nhàng thay đổi tính hướng của người đó, làm cho người đó từ từ đối với mình sinh ra tình cảm, tiến tới mức một lòng một dạ! Nhưng mà hắn đã bỏ qua một việc, người “thăng” thích ứng tốt lại ẩn giấu tiềm năng bị “cong” như Mạc Phi chỉ có thể gặp nhưng không thể cầu, tuyệt đại đa số nam nhân cho dù đối với người đồng giới có sự dựa dẫm cùng ngưỡng mộ về mặt tình cảm, cũng sẽ không đối với cái thứ giữa hai chân hắn sinh ra hứng thú. Sự thật tàn khốc này được phát hiện vào lúc Lâm đại gian thương thành công dụ dỗ được một sinh viên mới tiến vào công ty, rồi lại chỉ có thể hoàn thành công cuộc trên mặt tư tưởng.

Dục tốc bất đạt, Lâm Tầm quyết định yên lặng một thời gian, nghỉ ngơi dưỡng sức, tìm đúng mục tiêu, hi vọng một đòn trúng đích. Tóm lại, hắn phải làm sao trước năm bốn mươi giải quyết ổn thỏa chuyện chung thân đại sự của bản thân, tuổi đã lớn mà còn cô đơn, cho dù xung quanh có nhiều hơn những ánh mắt ái mộ đi chăng nữa, tính ra cũng không bằng trong nhà có một người đợi mình về. Trong cuộc sống hoàn mỹ mà Lâm Tầm xây dựng, thế giới riêng của hai người có một loại hấp dẫn độc đáo.

Lúc vừa nhìn đến Tiểu Đường, Lâm Tầm cũng không có suy nghĩ gì đặc biệt, chỉ cảm thấy tiểu cảnh sát này đúng là không may, về sau Giang Vĩ nhờ hắn chăm sóc Tiểu Đường hắn vẫn không có cự tuyệt, hắn nghĩ chính mình dù sao cũng không thiếu tiền, coi như làm chút việc thiện, cảm giác ấy tựa như ở ven đường nhặt được một động vật nhỏ nào đấy, nhìn nó dựa vào chút ân huệ của mình mà tìm được đường sống, cũng cảm thấy rất thành công. Sau đó, ở chung một đoạn thời gian, Lâm Tầm cảm thấy tiểu cảnh sát có điểm thú vị, nếu là người khác gặp phải tình cảnh như vậy đã sớm tỉnh thần sa sút, vậy mà cậu dù là rộng lượng thấu hiểu hay là ra vẻ kiên cường, chính là chỉ im lặng mà cố gắng sống, không có giống như trong tưởng tượng của Lâm Tầm, khi không liền oa oa kêu rằng bản thân bị thảm, cho dù có gặp phải khó khăn đau khổ cũng chỉ trốn vào một nơi không ai nhìn thấy mà tự mình liếm liếm vết thương, hôm sau lại vui vẻ xuất hiện trước mặt mọi người. Sự vui vẻ và kiên cường của Tiểu Đường rất hợp ý Lâm Tầm, dần dần, ý nghĩ tiểu cảnh sát như một động vật nhỏ lưu lạc cần sự bố thí cứu giúp trở nên phai nhạt, Lâm Tầm bắt đầu vì cậu mà thật tình lo lắng, nhìn đến nụ cười ngày càng tươi sáng của Tiểu Đường khi cậu một lần nữa thấy

được cuộc sống đầy hi vọng, nghe cậu thân thiết gọi mình Lâm đại ca, trong lòng Lâm Tầm dâng lên một loại cảm giác so với cảm giác thành công còn phong phú hơn. Hơn nữa Tiểu Đường tuy không bằng những người tình trước của hắn bộ dáng tươi ngon thủy nộn, nhưng ngũ quan cũng thanh tú đoan chính, đáng người thon gầy mà không tẻ, thuộc loại đặc biệt ưa nhìn, càng xem càng thoải mái, tuyệt đối là kiểu người biết chăm lo gia vụ! Mà quan trọng nhất chính là, yêu sạch sẽ! Cho dù mắt nhìn không thấy, cậu cũng có thể dọn dẹp phòng mình gọn gàng ngăn nắp, đây là phẩm chất đáng quý cỡ nào a. Đối với người chú trọng ngoại hình lại thêm bệnh thích sạch như Lâm Tầm mà nói, không biết chăm sóc hình tượng tuyệt đối là thứ cực xấu, cũng là cách gọi tắt của không sạch sẽ, lười thôi, thiếu phẩm vị, không tu dưỡng, không lễ tiết!

Đem cậu ấy bẻ cong đi, nếu là Tiểu Đường, nhất định sẽ không cự tuyệt mình, Lâm Tầm nghĩ. Nhưng mà khi nhìn thấy nụ cười hoàn toàn tín nhiệm mà Tiểu Đường dành cho hắn, hắn lại không nỡ hạ thủ, hiệp ân báo đáp tranh thủ tình cảm đương nhiên có chút không quân tử, đây là thứ mà người theo chủ nghĩa hoàn mỹ như hắn không chấp nhận, hơn nữa nhìn bộ dáng của Tiểu Đường, chính mình trong cảm nhận của cậu ngoài trừ là ân công dường như chẳng còn thân phận nào khác, nga, còn có chủ nợ a.

Thôi kệ, thuận theo tự nhiên đi! Trái cây ép chín thì không ngọt. Tạm thời bỏ qua những ý nghĩ không thuần khiết, Lâm Tầm vẫn như cũ đối với Tiểu Đường thêm chút ân cần, hắn nghĩ nếu ngày nào đó Tiểu Đường giác ngộ, vậy xem như Lâm Tầm hắn thiện nhân được hưởng thiện quả đi.

Bất quá sau đó chuyện của Na Na lại cho Lâm Tầm một ít gợi ý, nhưng việc ấy nói sau đi.

Hôm nay, Lâm Tầm dựa vào quầy bar uống rượu, Nạp Kì ngồi bên cạnh chống cằm cùng hắn câu được câu mất nói chuyện phiếm, trong quán bar khách nhân không nhiều, đều tụ tập ngồi ở những góc sáng sủa, tiếng nhạc thư thái được xướng dương cầm khúc thì trầm nhẹ nhàng vang lên, không khí ấm áp mà thoải mái.

“Lão Lâm, không phải cậu có đó chứ?” Nạp Kì hỏi.

“Có chuyện gì?”

“Honey a!”

“Không có.”

“Vậy mấy tháng nay cậu thế nào lại không chút động tĩnh, đừng nói cậu ‘không được’ nha?” Nạp Kì híp mắt ý vị thâm trường nhìn chằm chằm hạ thể của Lâm Tầm.

Lâm Tầm nâng ly rượu nhấp một ngụm, không để tâm đến trò trêu chọc của Nạp Kì.

Nạp Kì nhìn hắn, lộ ra một nụ cười hàm ý mờ ám.

Lúc này, vừa vặn Tiểu Đường xách theo một xô nước từ nhà bếp đi ra, vì mắt cậu không tốt mà đi đường vô cùng chậm, còn cẩn thận nhắc xô nước che ở trước người, phòng khi bản thân không cẩn thận mà vẩy nước trúng người khác, có lẽ bởi vì không nhìn thấy nên nước được lấy hơi đầy, cho dù Tiểu Đường đi đã rất chậm nước vẫn tràn ra làm ướt một phần ống quần của cậu, trong xô nước còn vắt một cái khăn tay, xem ra Tiểu Đường là muốn nhân lúc khách khứa không nhiều làm một chút vệ sinh.

Tiểu cảnh sát cây mạnh này! Lâm Tầm trong lòng la một tiếng, ánh mắt liền không nhìn được mà mang chút khẩn trương dõi theo thân ảnh đang chậm rãi di động kia. Đi lên giúp đỡ thì không nên lắm, bởi vì đây là tâm ý tiểu cảnh sát dành cho A Kiệt, mình nếu không cho cậu ta làm cậu ta ngược lại không vui a.

“Các khối cơ xung quanh mắt không thể co giãn nhiều như vậy đâu, cẩn thận coi chừng hư hỏng mắt.” Đem toàn bộ nhìn thấy hết trong mắt, Nạp Kì nở nụ cười.

Lâm Tầm hừ một tiếng quay đầu lại tiếp tục ung dung bình thản uống rượu, không thèm đáp lại giải thích cho Nạp Kì một tiếng.

“Hi vọng xa vời a, “thăng” với gay, so với nhân thú còn hiếm hơn. Bất quá cậu không phải muốn người ta lấy thân gán nợ chứ ~ tớ xem Tiểu Đường cũng không phải loại người dễ dàng khuất phục thể lực tà ác a! Chẳng lẽ Đường Đường của chúng ta đã cho cậu dấu hiệu gì?” Sự lạnh lùng của Lâm Tầm cũng không dập tắt được cơn nhiệt tình của Nạp Kì, tên bác sĩ lưu manh kia vẫn không ngừng quanh co tìm hiểu.

Lâm Tầm lúc này trực tiếp xoay người đi, quăng lại cho Nạp Kỳ một bóng lưng với cái ót, sau đó ở một góc độ Nạp Kỳ nhìn không tới tiếp tục chú ý tiểu cảnh sát, ngoại trừ hắn và A Kiệt không còn ai khác biết chuyện của Na Na, nếu so với Na Na, Lâm Tầm cảm thấy phần thắng của bản thân có lớn hơn một chút.

Nạp Kỳ ở sau lưng hắn cười đến có chút quá đáng, hắn đã sớm nói mà, vô sự hiển ân phi gian tức đạo! Lâm đại gian thương như thế nào lại chịu làm việc khiến bản thân thâm hụt ngân sách~

Cứ như vậy mà nuôi cậu đi, ban ngày ở nhà dọn dẹp xử lý gia vụ cho mình, buổi tối thì làm chuyện ái ân, cuối tuần cùng đi du lịch và mua sắm, ngày lễ ngày tết ... Nhìn đến thân ảnh còn đang chăm chỉ làm việc của Tiểu Đường, Lâm Tầm nhin không được thiên mã hành không* bắt đầu dật mộng.

*Thiên mã hành không: ngựa thần lướt gió tung mây.

Chỉ chốc lát Tiểu Đường thu thập xong xuôi liền lần theo âm thanh chậm rãi sờ soạn lại gần, Nạp Kỳ vội vàng kéo cho cậu một cái ghế cạnh Lâm Tầm.

Lâm Tầm đưa cho Tiểu Đường cốc nước ngọt.

“Lâm đại ca, nhóm khách nhân bên mặt phía nam đang nói về anh đó, có một người giọng nói rất dễ nghe còn kể chuyện lãng mạn của anh và cậu ta, nói hai người lúc mới quen nhau ba ngày liền không ra khỏi phòng a! Cậu ta trước kia là người ấy của anh hở?” Tiểu Đường nhỏ giọng báo cáo lại mấy chuyện bát quái hấp dẫn khi này vô tình nghe được.

“Cậu ta nói bản thân là người Hàn Quốc cậu có tin không a?” Lâm Tầm liếc nhìn bên kia một cái, thần nhiên nói. Ngụ ý chính là, có loại người cứ thấy ai sang liền bắt quàng làm họ. Thực ra hắn liếc mắt liền nhận ra, bên kia là nam hài hai năm trước có cùng hắn một đoạn thời gian, bắt quá, hắn cũng không tính toán thừa nhận chuyện này.

“Nhưng mà cậu ta ngay cả chuyện trên mông anh có cái bớt cũng biết a!” Tiểu Đường kinh ngạc.

“Cậu nhìn thấy trên mông tôi có cái bớt sao?” Lâm Tầm trấn định hỏi

Tiểu Đường thành thật lắc lắc đầu.

Bên kia, Nạp Kỳ dưới ánh mắt uy hiếp của Lâm Tầm tự bịt miệng mình lại, run không khác gì bị điện giật, nín cười đến mức muốn tràn ra cả nước mắt.

Lúc này, Lâm đại gian thương vẫn còn cách giấc mộng của mình một quãng đường không ngắn a.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

6. Chương 6: Tiểu Đường Lịch Hiểm Kí

Khi còn làm cảnh sát Tiểu Đường từng bắt không ít bọn người xấu trộm gà trộm chó, nhưng mà kẻ kinh nghiệm đầy mình như cậu cả đời cũng không ngờ bản thân có một ngày lại đụng phải chuyện như vậy, cho dù hiện tại mắt nhìn không thấy, cậu cũng tự tin bọn trộm cắp không làm gì được mình, đáng tiếc, cậu đã quên ngoại trừ trộm cắp còn có cướp giật a, bọn cướp bóc này còn xếp trên cả hạng trộm cắp kia, đặc biệt là với tình trạng này của cậu, bọn cướp cũng chẳng cần làm mấy trò lén lút.

Sáng nay như thường lệ Tiểu Đường dắt theo Tiểu Cầu đi tản bộ ở công viên đầu ngõ, vừa mới đến đầu đường đột nhiên bị người phía sau ôm lấy, khí chất xa lạ cùng ác ý lập tức làm cho Tiểu Đường cảnh giác, cậu buông ra dây xích chó, một phen chế trụ khuỷu tay cùng các đốt ngón tay của kẻ kia, xoay người, thực hiện một cú quật qua vai tuyệt đẹp liền làm cho người sau lưng đo ván trên mặt đất, nhưng mà ngay lúc đó cậu lại nghe Tiểu Cầu kinh hoảng kêu la ôm tôi, tiếp theo một chiếc xe thắng gấp bên cạnh, tiếng chân dồn dập hỗn loạn truyền đến, Tiểu Đường sửng sốt, kẻ còn nằm dưới tay cậu thừa dịp vùng dậy trốn thoát, sau đó hòa trong tiếng sủa kêu cứu thảm thiết của Tiểu Cầu là tiếng xe vội vã chạy đi.

Trước sau chưa đến một phút đồng hồ, con ngõ nhỏ lại khôi phục sự tĩnh lặng thường ngày.

“Tiểu Cầu?” Tiểu Đường thử gọi một tiếng, không có trả lời, cậu lập tức hiểu được, Tiểu Cầu bị bắt mất rồi!

“Cậu trai trẻ, báo cảnh sát đi” Âm thanh của một lão nhân vang lên bên tai.

“Ông ơi, ông có thấy bọn người đó ra sao không?” Nghe được có người chứng kiến, Tiểu Đường vội vàng hỏi.

“Ba bốn thằng con trai, trên dưới ba mươi tuổi, còn chiếc xe kia là màu trắng.” Lão nhân nói.

“Vậy biển số xe?” Tiểu Đường lại hỏi.

“Thấy không rõ lắm, mắt lão nhìn không tốt.” Lão nhân thở dài.

“Cảm ơn.” Tiểu Đường nói tiếng cảm tạ xong vội vàng lấy điện thoại ra gọi 110, sau đó lại gọi Lâm Tầm. Tiểu Cầu là do Lâm Tầm tặng, nói thế nào hắn cũng xem như một nửa chủ nhân, hiện giờ chó đã mất, theo lý nên báo cho hắn biết, hơn nữa ngoại trừ Lâm đại gian thương ra Tiểu Đường cũng không gọi cho ai khác được, bởi vì cậu nhìn không thấy nên không thể bấm số, cách kết nối nhanh trong máy là do Lâm Tầm thiết kế, ấn số 1 chính là Lâm đại gian thương, ấn số 2 là A Kiệt, ngoài ra không còn gì hết, bình thường di động này Tiểu Đường cơ hồ cũng chỉ tiếp máy chứ không có gọi.

Vừa may người tuần tra ở phụ cận là Đại Lưu, nghe được chỉ huy ở trung tâm báo có án liền lập tức chạy tới, lại thấy ngay người báo chính là Tiểu Đường.

“Đường Đường a, xảy ra chuyện gì?” Đại Lưu khẩn trương chạy lên hỏi.

“Tiểu Cầu bị người ta bắt mất rồi!” Tiểu Đường vừa nghe tiếng của Đại Lưu, hốc mắt liền đỏ lên.

“A, tiểu tử tông người đừng có khóc nha, mắt của cậu chịu không nổi như vậy đâu, chậm rãi rồi nói.” Đại Lưu vội kéo cậu đến một bên ngồi xuống.

Sau khi hiểu rõ tình huống, Đại Lưu khuyên Tiểu Đường đừng hấp tấp, an ủi cậu là Tiểu Cầu sẽ không bị biến thành một nhồi thịt cây thơm thơm ngon ngon đâu. Tiểu Đường bây giờ đã trấn định lại, cậu cũng hiểu rõ đối phương bỏ công ra làm một vụ lớn như vậy nếu chỉ vì muốn ăn Tiểu Cầu của cậu thì quả là chuyện bé xé ra to, tám chín phần là bọn chúng biết giá trị của Tiểu Cầu, tính sau khi bắt được thì đem đi kiếm một khoản lớn, hơn nữa phỏng chừng không phải chuyện suy tính trong một, hai ngày. Nếu không phải hôm nay có kẻ muốn bắt trộm Tiểu Cầu, Tiểu Đường còn không nhận ra chính mình mỗi ngày đều dắt theo mười vạn đi bộ ngoài đường a!

Ước chừng qua chừng mười phút thì Lâm Tầm chạy tới.

“Lâm đại ca, Tiểu Cầu bị bắt mất rồi.” Vừa nghe thanh âm của Lâm Tầm, Tiểu Đường liền đi lên đón.

“Đừng nóng vội, trên người Tiểu Cầu có gắn chip định vị, không mất đâu.” Lâm Tầm nói với Tiểu Đường.

Nghe xong câu này trái tim của Tiểu Đường rốt cuộc cũng chui trở vào trong ngực

“Trong cục của các cậu có thiết bị rà tín hiệu truy tìm không?” Lâm Tầm hỏi Đại Lưu.

“Có có, biết tần suất thì có thể bắt được.” Đại Lưu nói.

“Đại Lưu, cậu theo tôi quay về công ty của tôi một chuyến, tư liệu của Tiểu Cầu đều để ở đó. Tiểu Đường, cậu cứ ở yên trong nhà mà chờ.” Lâm Tầm nói xong, thực tự nhiên dắt lấy tay Tiểu Đường.

“Tiểu Đường, không việc gì đâu, có tôi và Lâm đại ca của cậu rồi còn gì!” Đại Lưu cũng theo sau, vươn móng vuốt nhéo nhéo má Tiểu Đường, động viên cậu.

“Đại Lưu, thứ màu vàng vàng trong khe móng tay của cậu là cái gì a?” Lâm Tầm nhìn bàn tay to như cái quạt hương bồ(1) của Đại Lưu ở trên mặt Tiểu Đường chà qua xát lại, lạnh lạnh nói một câu.

“A, buổi sáng có ăn khoai lang nướng, có lẽ lúc lột vỏ bị dính.” Nghe hắn hỏi mình như thế, Đại Lưu vội rút tay về, ngượng ngùng cọ cọ vào quần.

Lâm Tầm nhìn Tiểu Đường, cười cười đi qua.

Đưa Tiểu Đường về lại phòng mát xa, Đại Lưu liền cùng Lâm Tầm đến công ty của hắn.

A Kiệt đi lấy hàng, Tiểu Đường một mình ở lại trong phòng quá mức yên tĩnh, chẳng có tâm tình muốn làm gì cả, tuy rằng thời gian Tiểu Cầu và cậu ở chung không tính là dài nhưng tình cảm cũng rất sâu đậm, sau khi mù Tiểu Đường trở nên dè dặt chuyện phải ra khỏi cửa, vậy mà chỉ cần nắm dây Tiểu Cầu liền giống như được tiếp thêm rất nhiều dũng khí. Còn nhớ lần đầu tiên cậu dẫn theo Tiểu Cầu ra ngoài tản bộ, cậu thật cẩn thận, Tiểu Cầu cũng thật cẩn thận, hai người đến khi thích ứng lẫn nhau, cuối cùng mới về nhà bình yên. Lúc về được tới nhà rồi, trong lòng lại tràn đầy vui sướng.

Lúc này Tiểu Cầu nhất định đang rất sợ hãi, chờ nó trở về phải mua cái gì ngon ngon trấn an nó một chút, Tiểu Đường nghĩ thầm.

Tiểu Cầu bình thường đều chỉ ăn thực phẩm khô dành cho chó, bởi vì Lâm Tầm nói ăn thịt hộp nhiều sau này sẽ quen miệng, cho nên cậu chưa bao giờ mua thịt hộp cho nó, nhưng Tiểu Đường biết Tiểu Cầu thích thịt hộp đến mức nào, trước đây mỗi lần Na Na đến đều đem cho Tiểu Cầu một hộp, Tiểu Đường tuy không nhìn thấy nhưng cậu nghe được tiếng ư ử đầy thỏa mãn của Tiểu Cầu khi cu cậu được ăn thịt hộp. Nếu đi siêu thị mua thì quá đông người, sẽ không tiện, mà hàng hóa nhiều như vậy cậu nhìn không được sờ cũng không rõ, không bằng đi khu chợ chuyên dành cho vật nuôi mua, có một khu ở phía Tây không xa đây lắm, gọi xe đi, mua xong thì gọi xe trở về, hẳn là không có vấn đề gì, thế là Tiểu Đường tự vạch ra lộ trình cho bản thân. Sau đó, dưới sự giúp đỡ của hàng xóm, ở đầu ngõ cậu gọi được một chiếc xe. Lên xe xong Tiểu Đường mới nghe tài xế nói, nguyên lai khu chợ phía Tây đang trong quá trình sửa chữa, tuy rằng vẫn còn buôn bán, nhưng mà bên trong rất lộn xộn, Tiểu Đường mất mũi kém đi vào trong ấy không tiện. Tài xế đề nghị, không bằng cậu đi qua khu phía đông đi, tuy rằng xa một chút nhưng chỗ đó ít người mà cửa hàng lại lớn.

Tiểu Đường nghĩ nghĩ, đồng ý, dù sao cũng là đi xe, xa hay gần xem ra không khác nhau mấy, quan trọng là khi Tiểu Cầu trở về có thể vui vẻ mà ăn thịt hộp.

Xe chạy hết nửa tiếng đồng hồ mới tới, Tiểu Đường thấy người tài xế này lái xe cũng tốt, hỏi anh ta có thể chờ cậu một chút không, bất quá tài xế lại lo chạy đi tìm khách khác không muốn chờ, nói rằng gần chỗ này xe rất nhiều, cậu một hồi đi ra nhất định có xe để ngồi. Tiểu Đường nghe xong cũng không miễn cưỡng, thanh toán tiền rồi xuống xe. Sau khi xuống xe, Tiểu Đường dựa vào thị lực yếu ớt của mình tìm người hỏi đường, cậu không dám tìm lung tung, liền chọn một đứa trẻ có vẻ nhỏ nhỏ hỏ hỏ, cậu nhóc kia tuy tuổi không lớn nhưng rất nhiệt tình, thấy mắt của Tiểu Đường không tiện liền trực tiếp giúp cậu đi đến cửa hàng bán thực phẩm của vật nuôi, sau khi vào tiệm cậu nhóc tốt bụng kia liền rời đi.

Dưới sự giúp đỡ của chủ tiệm, Tiểu Đường chọn ba hộp thịt hương vị khác nhau, thế nhưng đến lúc chuẩn bị trả tiền lại phát hiện ví và di động đều không cánh mà bay, lúc này mới tỉnh ngộ “cậu nhóc nhiệt tình” không phải người tốt.

“Có cần báo cảnh sát không?” Ông chủ hỏi.

Tiểu Đường lắc lắc đầu, nói: “Thôi kệ đi, chỉ có vài chục đồng, cái di động kia cũng là kiểu cũ bảy tám năm trước.”

Từng bắt nhiều trộm cắp lưu manh như vậy mà lại thua dưới tay một tiểu mao tặc, thật là làm mất mặt của lực lượng cảnh sát a! Tiểu Đường cảm thán, kì thật cũng không thể trách cậu không đủ cảnh giác, đây là lần đầu tiên đi xa, trong lòng đương nhiên có chút khẩn trương.

Ông chủ thấy Tiểu Đường là người tàn tật còn gặp phải chuyện không may, tốt bụng tặng cho cậu một hộp thịt, còn nói: “Không bằng để tôi giúp cậu gọi điện cho bạn cậu tới đón?”

“Cám ơn bác, không cần đâu, dù sao trên người cháu không có tiền, cũng không sợ kẻ trộm lại dòm ngó, cháu gọi xe về nhà ... sau đó lấy tiền trả người ta là được.” Tiểu Đường nói. Không phải cậu cậy mạnh, sự thật là cậu căn bản không nhớ số điện thoại nào, hiện tại cậu ít có dịp chủ động gọi cho ai, vì vậy cũng không cố gắng nhớ, thường dùng chỉ có hai số gọi nhanh Lâm Tầm cài đặt cho.

“Vậy cậu đi một mình cẩn thận a!” Ông chủ kia lại dặn vài câu, nhìn theo Tiểu Đường chậm rãi rời đi.

Tiểu Đường lúc này dựa vào trí nhớ chậm rãi đi ra đầu đường, không dám tùy tiện hỏi đường người khác nữa, cậu sớm biết trị an phía nam không tốt, lại không nghĩ nguy hiểm đến thế này, ngay cả một đứa trẻ

cũng “vào nghề.” Tiểu Đường đứng ở ven đường một hồi, mơ hồ thấy một thân ảnh giống phụ nữ đứng bên cạnh.

“Chị gì ơi, có thể giúp tôi gọi một chiếc xe không, cảm ơn.” Tiểu Đường đi qua hỏi thử.

“A! Nga, không thành vấn đề”, cô gái nhìn hai mắt của Tiểu Đường, nói.

Tiếp đến, cô gái liền kéo Tiểu Đường tới ven đường, chặn một chiếc xe lại.

“Hẻm Bò Câu, cảm ơn!” Tiểu Đường lên xe nói với tài xế

Nhưng mà tài xế không trả lời cậu, sau đó là tiếng cửa xe mở ra, Tiểu Đường theo tiếng động xoay đầu lại, mơ hồ thấy cô gái khi nãy cũng lên xe.

“Chị gì ơi, sao chị cũng lên đây?” Tiểu Đường hỏi

“Nga, trùng hợp tôi cũng đi đến đó, hai chúng ta đi chung một chiếc xe không phải tiện hơn sao.” Cô gái cười nói.

Sau đó, không đợi Tiểu Đường nói gì nữa, tài xế đã nổ máy xe.

Trong lòng Tiểu Đường chợt có chút lo lắng. Thật sự phúc vô song hành họa vô đơn chí a. Đến lúc này, Tiểu Đường gần như đã khẳng định bản thân ngồi trúng xe của bọn lừa gạt rồi.

Tiểu Đường từng xử lý không ít loại vụ án lừa gạt thế này, bọn tội phạm thường đem nạn nhân lừa lên xe của đồng bọn sau đó tiến hành cướp bóc hoặc lừa gạt gì đấy, bất quá theo tình hình này Tiểu Đường kết luận đối phương sẽ chẳng cần hao tâm tổn trí diễn trò lừa mình, người mù như cậu thì chỉ cần trực tiếp lôi đến một chỗ vắng rồi cướp hết là xong!

Tiểu Đường không dám lập tức thể hiện ra, làm bộ chấp nhận chuyện ngồi chung xe.

“Chị gì ơi, để tài xế đưa chị đi xong rồi hẵng đến tôi, tôi hôm nay không may vừa mới bị một thằng nhóc móc túi, trên người một phân tiền cũng không có, tôi phải về đến nhà mới có thể lấy tiền trả cho tài xế.” Xe đi được một đoạn ngắn, Tiểu Đường nói với cô gái kia.

“Cái gì, cậu bị trộm?” Cô gái kinh ngạc nói.

Tiểu Đường cười gật gật đầu.

Quả nhiên, một phút sau cậu liền bị đá xuống xe.

Cái này có tính là thoát khỏi hang hùm không? Đứng ở ven một con đường mà bản thân chẳng biết là nơi nào, Tiểu Đường tự giễu cười.

Chung quanh thực im lặng, không có âm thanh của ai hết, chỉ có tiếng chiếc xe chạy đi từ xa vọng lại, theo tiếng lốp xe soạt soạt kia có thể nghe ra tốc độ xe không chậm, Tiểu Đường phỏng chừng đối phương đã mang cậu ra chỗ nào đó ngoài khu thành nam rồi. Trên không đọng tới trời dưới không chạm tới đất, đúng là kêu trời không thấu, gọi đất không nghe mà. Đây chính là tình cảnh hiện tại của Tiểu Đường, vì tránh cho bản thân thành nhân vật chính trong bản tin tối nay về tai nạn đường cao tốc, cậu quyết định vẫn nên thành thật ngoan ngoãn đứng yên tại chỗ thì hơn.

Khu thành thị này mật độ dân cư không phải cao lắm sao, như thế nào mà nửa ngày trời cũng chưa thấy ai đi ngang qua a! Không biết bọn người Lâm đại ca hiện tại có phát hiện mình bị mất tích chưa? Tiểu Đường vừa nghĩ vừa sờ soạn đến bên một gốc đại thụ ngồi xuống.

Dần dần, ánh mặt trời từ sườn cơ thể bên này chuyển sang bên kia, vừa đói vừa khát, Tiểu Đường chạm đến hộp thịt cho chó trong cái túi to mà ông chủ tốt bụng khi nãy cho cậu. Tiểu Đường, hi vọng tao sẽ không dùng đến nó sớm hơn cả mày, Tiểu Đường nghĩ. Màn đêm buông xuống, một tia sáng cuối cùng cũng theo trước mắt mà tiêu thất. Cậu mơ hồ quên mất bản thân đã ngồi ở đây hết tám tiếng đồng hồ, trong tám tiếng đó thế nhưng không có ai đi ngang qua cậu! Tiểu Đường vô cùng khâm phục hai tên lừa gạt lái chiếc xe kia, tại một khu trung tâm thành phố dân số lên đến hàng vạn thể này mà có thể tìm ra một chỗ thế ngoại đảo viên không dấu chân người để bỏ cậu lại. Đó là một loại tinh thần chuyên nghiệp đáng ngưỡng mộ đến mức nào a!

Trời nổi gió, Tiểu Đường nắm chặt tấm áo khoác mỏng trên người, trong lòng cầu nguyện ngàn vạn lần đừng có mưa nha!

Bỗng nhiên, một luồng ánh sáng từ xa xa chiếu lại đây đi kèm với thanh âm động cơ, trong tình trạng xung quanh tối đen một mảnh khiến Tiểu Đường cảm thấy thực rõ ràng nó đang tới gần. Có xe đến! Tiểu Đường kích động đứng bật dậy, trong lòng mơ hồ có chút chờ mong.

“Tiểu Đường!” Thanh âm quen thuộc truyền đến, mang theo lo lắng cùng vui mừng.

“Lâm đại ca!” Tiểu Đường hướng về nơi phát ra âm thanh mà chạy tới.

“Cẩn thận một chút!” Vừa dứt lời, Tiểu Đường đã bị Lâm Tầm gắt gao ôm vào ngực.

Được vây trong khuôn ngực dày rộng ấm áp, cảm giác an tâm cùng ủy khuất tích tụ cả một ngày đồng thời trào lên, cậu gắt gao nắm lấy áo Lâm Tầm thật lâu cũng không chịu buông tay.

“Trở về thôi, mọi người thực lo lắng cho cậu.” Lâm Tầm nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu

Giữa trưa từ cục cảnh sát trở về, từ miệng hàng xóm biết Tiểu Đường tự mình ra ngoài, Lâm Tầm có dự cảm không tốt. Quả nhiên, điện thoại của Tiểu Đường gọi không được. Suốt bốn giờ, đừng nói là đi khu chợ của vật nuôi, cho dù đi dạo một vòng thành phố cũng phải về tới rồi! Nghĩ đến Tiểu Đường có thể gặp chuyện không may, Lâm Tầm lập tức liên hệ mọi người bắt đầu tìm kiếm.

“Lâm đại ca, anh làm sao tìm được tôi?” Ngồi vào trong xe, Tiểu Đường tò mò hỏi.

“Trước tiên tìm ra chiếc taxi mà cậu đi, sau đó sẽ tìm được tiệm vật nuôi cậu mua hàng, sẽ tìm được chiếc xe lừa gạt cậu, rồi tìm đến cậu.” Lâm Tầm khinh miếu đạm tả nói.

Tiểu Đường đương nhiên hiểu được những khó khăn trong việc ấy, không khỏi bội phục khả năng của Lâm Tầm, việc này cho dù giao cho cảnh sát làm chỉ sợ hiệu suất cũng không cao được như vậy. “Thế chiếc xe lừa đảo kia đâu?” Tiểu Đường hỏi tiếp.

“Đã để cho bọn Đại Lưu tóm về. Hôm nay cậu coi như không uống công, cũng có thể xem là vì dân chúng trừ đi một mối họa.” Lâm Tầm liếc nhìn Tiểu Đường một cái, quả nhiên thấy tiểu cảnh sát lộ ra biểu tình cao hứng. Khi từ trong miệng cô gái kia biết Tiểu Đường bị bọn họ bỏ lại bên vệ đường cao tốc, trái tim Lâm Tầm chợt lạnh xuống, may tiểu cảnh sát không có chạy loạn, nên biết rằng cách cái cây cậu ngồi chưa đến hai thước là một con kênh, nước sông bên trong dơ bẩn lại đen đặc. Ngay lúc nhìn đến Tiểu Đường bị bỏ tại một nơi nguy hiểm như vậy, hần thực hối hận khi nãy đã chiếc xe kia hai cước còn chưa đủ mạnh, Lâm Tầm bắt đầu suy nghĩ xem có nên gọi điện cho Đại Lưu, bảo hần đá giúp thêm hai cước nữa.

“Vậy Tiểu Cầu đâu, có tìm được Tiểu Cầu chưa?” Tiểu Đường lại hỏi

“Tìm được rồi, giữa trưa liền tìm được, so với cậu còn dễ tìm hơn, tôi xem lần sau có lẽ phải gấn cho cậu một con chip định vị.” Lâm Tầm nói

Tiểu Đường cười hắc hắc, vỗ vỗ hộp thịt trong lòng, xem như bảo bối.

Lâm Tầm ánh mắt ôn nhu nhìn cậu, nhánh cỏ mọc cạnh hang thỏ này, thật luôn khiến hần muốn ăn rồi lại muốn chăm sóc bảo hộ.

“Đói bụng rồi phải không, muốn ăn cái gì?” Lâm Tầm hỏi

“Bánh bao nhà Vương Nhị!” Tiểu Đường không chút nghĩ ngợi nói. Kì thật cậu đã thêm từ lâu, từ giữa trưa thêm đến tận bây giờ, bánh bao thủy tiên nhân nhiều vỏ mỏng của nhà Vương Nhị a

Ai~ tiểu cảnh sát, cậu không thể chọn quán nào sạch sẽ một chút sao, trong lòng Lâm đại gian thương thâm thối dài. Kì thật quán nhà Vương Nhị thật sạch sẽ, nhưng định nghĩa sạch sẽ của Lâm đại gian thương so với người thường không giống nhau, hơn nữa hần cảm thấy ăn mấy thứ chỉ cần không cần thận một chút liền nước chảy tèm lem thế này, thật chướng tai gai mắt!

Bất quá, mặc dù nghĩ như vậy Lâm Tầm vẫn dùng tốc độ nhanh một chút chạy đến tiệm bánh bao.

Về sau, Lâm Tầm lại tặng Tiểu Đường một cái điện thoại, bên trong có gấn định vị vệ tinh, di động của Lâm Tầm có thể tự mình bắt được tín hiệu, bất quá, đó là một bí mật.

7. Chương 7: Liễu Hạ Huệ Ôn Tuyên Du Ký

Nạp Kỳ có được một xấp vé ưu đãi đi tắm hơi ở suối nước nóng, liền tính hẹn mấy người bạn ở chốn ăn chơi đi cùng, hỏi bọn Đồng Diêu, mấy tên luôn theo chủ nghĩa lợi ích đến tay mà không nhận chẳng khác gì tự hại bản thân này đều cười đến mờ mắt gật đầu lia lịa như mổ thóc.

“Gian thương, đi luôn không?” Nạp Kỳ hỏi Lâm Tầm.

“Không đi.” Lâm Tầm không thèm suy nghĩ liền trả lời. Kiểu ôn tuyên thiết kế một người một hồ thì hẳn có thể chấp nhận, thậm chí còn có chút thích thú, thế nhưng bảo hẳn cùng một đám người khác cời đồ ngâm chung trong một cái hồ thì xin cho hẳn bắt tài không thể phụng bồi, nếu chỉ có mấy người bạn thân với nhau hẳn còn miễn cưỡng nhận, vấn đề là còn người khác a, nếu gặp trúng mấy người bộ dáng mập mạp hoặc tướng mạo dâm loạn, cùng loại người này ngâm chung với nhau, cảm giác chẳng khác gì đang ngâm mình trong một nồi canh toàn thịt mỡ béo ngậy, cả người không thể thoải mái.

“Tiểu Đường cũng đi.” Tên bác sĩ lưu manh nói

“Đưa vé cho tôi.” Lâm gian thương đưa tay về phía Nạp Kỳ

“Làm chi?” Nạp Kỳ cảnh giác nhìn hẳn. Người như Lâm Tầm quả thực có thể sau khi lấy vé sẽ xem nó như quẹt diêm mà đốt đi, tiếp theo tao nhả chằm một điều thuốc, trong màn sương khói lượn lờ dùng ánh mắt kiêu ngạo nói với anh ‘cậu tưởng làm khó dễ được tôi à’. Tên gian thương này nhất định có thể làm như thế, hẳn một khi cảm thấy bản thân bị bất lợi nhất định sẽ trở mặt tính kế khiến cho đối phương không thể sung sướng. Nạp Kỳ không biết vừa rồi bản thân lấy Tiểu Đường ra thử gian thương có phải hay không đã đập trúng mìn, trong khía cạnh tình cảm gian thương chính là rất ‘rút rè’ a, hẳn thích được người ta ái mộ, cảm thấy chủ động theo đuổi rất tổn hại thân phận, vậy mà Tiểu Đường tuy rất cảm kích hẳn nhưng ái mộ thì không chắc, còn Lâm đại gian thương lại rõ ràng đối người ta có ý tứ, bất quá ngoài miệng hẳn chưa từng thừa nhận việc này.

“Thứ sáu này tôi tặng ca nửa ngày, các cậu đi trước, tôi tự mình đến sau.” Lâm Tầm nói.

“Tôi biết là trong lòng cậu anh em vẫn còn chỗ đứng mà.” Nạp Kỳ cười hi hi lấy từ trong túi ra xấp vé ưu đãi, rút một tờ đưa cho Lâm Tầm.

Lâm Tầm hừ một tiếng, đem tờ giấy gấp cẩn thận rồi nhét vào ví tiền.

Thứ sáu

Lúc Lâm Tầm đi vào bãi tắm, bọn người Tiểu Đường đang ngâm mình trong hồ, Nạp Kỳ vừa nhìn đến trang bị trên người Lâm Tầm liền thấy mắc cười, màu sắc và hoa văn trên áo tắm cùng dép lê của hẳn không giống với đồ của những người mặc ở đây, bất quá đó đều là đồ riêng Lâm đại gian thương, thử nghĩ xem một người có tính thích sạch như hẳn đời nào lại chịu dùng áo tắm và dép lê do bãi tắm cung cấp! Lâm Tầm phát hiện ra bọn người Tiểu Đường, hẳn đến bên cạnh hồ, cảnh giác nhìn xuống nước suối trong vắt đang tỏa nhiệt khí, vẻ mặt do dự.

Không xuống có được không? Lâm Tầm trầm nghĩ. Tuy rằng trong hồ không có nhiều người, thế nhưng ngoại trừ nhóm Tiểu Đường còn có bốn năm người xa lạ khác cũng đang ngâm mình bên trong.

“Tiểu Đường, Lâm đại ca của cậu đến rồi kìa.” Nạp Kỳ nói với Tiểu Đường.

“Lâm đại ca, anh đã đến rồi!” Tiểu Đường từ trong nước đứng lên một chút, bọt nước theo thân thể màu tiểu mạch trượt xuống, cơ thể của thiếu niên chỉ mới hai mươi tuổi, lại bởi vì thường xuyên rèn luyện nên muốn nói có bao nhiêu xinh đẹp liền có bấy nhiêu xinh đẹp.

Lâm Tầm bắt đầu cời đồ xuống nước.

Gian thương, để tôi xem cậu còn giấu đến khi nào! Nạp Kỳ cười đến âm hiểm lại đắc ý.

Lâm Tầm xuống nước, đi đến bên cạnh Tiểu Đường, không chút khách khí đem Nạp Kì hất sang một bên, ngồi vào cạnh cậu.

“Các cậu vừa mới đến sao?” Lâm Tầm chú ý đến tóc của Tiểu Đường vẫn còn khô.

“Ừm, bởi Tiểu Miêu đi mua quần bơi mới, cậu ấy nói cái cũ kia hư rồi” Tiểu Đường trả lời.

Lâm Tầm liếc mắt nhìn cái quần bơi tạp nhạp của Tiểu Miêu, con mèo ấy hiện vẫn còn chìm đắm trong cảnh đẹp ở phòng thay đồ, chưa có tỉnh lại.

“Tiểu Đường ca, tôi còn không biết anh cũng có cơ bụng nha.” Tiểu Miêu nói xong liền rẽ nước đi đến trước mặt Tiểu Đường.

“Tôi nói thế nào cũng là người từng làm cảnh sát mà!” Tiểu Đường tự hào nói. Hơn nữa, mát xa cũng không phải việc không tốn sức, cho nên Tiểu Đường tuy rằng đã ra khỏi ngành được nửa năm, dáng người vẫn duy trì được tiêu chuẩn trước kia.

“Đại Lưu ca kia cũng làm cảnh sát, hần thế nào lại mập như heo vậy.” Tiểu Miêu nói.

“Ặc ~ đó là ngoại lệ.” Tiểu Đường ghen lời, Đại Lưu a, mặt mũi ngành cảnh sát chúng ta đều vì cậu mà mất hết ...

“Anh so với tôi lớn hơn ba tuổi, tôi chỉ có một khối, anh thế nhưng có đến bốn khối cơ, không công bằng a!” Tiểu Miêu nói xong liền vươn móng vuốt lên bụng của Tiểu Đường bắt đầu sờ sờ nắn nắn.

Tiểu Đường bị phi lễ, tuy rằng đối phương chỉ là tiểu nam hài, nhưng mà ở một nghĩa nào đó thì vẫn là phi lễ a.

“Tiểu Miêu, đừng náo loạn.” Tiểu Đường lùi về sau trốn, vừa vặn phía sau là Lâm Tầm, móng vuốt của Tiểu Miêu trước sau vẫn không tha mà đuổi theo, cả người Tiểu Đường cơ hồ đều lui vào trong lồng ngực của Lâm Tầm. Lâm đại gian thương không có tránh đi cũng không ngăn cản Tiểu Miêu, vẻ mặt bình tĩnh ngồi một chỗ mặc cho hai người kia náo loạn đến bọt nước đều văng khắp nơi

Bọn người Đồng Diêu thì “sống chết mặc bay”, ánh mắt nhìn qua Lâm Tầm mang đầy ý nghĩa.

“Tiểu Miêu, một khối cơ bụng của cậu thế nào a?” Mắt thấy móng vuốt của Tiểu Miêu sắp đụng đến phần dưới thắt lưng của Tiểu Đường, Lâm Tầm lúc này mới chậm rãi nói.

“Nha, từ đây đến đây, là một khối rất lớn đúng không!” Tiểu Miêu vừa nghe liền buông Tiểu Đường ra, từ trong nước đứng lên, lấy tay miết miết trên bụng.

Phốc một tiếng, bên cạnh cười rũ cả đám, Tiểu Đường cũng cười.

“Cậu cười cái gì a, tiểu cảnh sát?” Lâm Tầm hỏi Tiểu Đường

“Hai ngày trước Tiểu Miêu có nhờ tôi mát xa cho cậu ấy, trên người cậu ta có được mấy lượng thịt tôi còn không rõ sao.” Tiểu Đường cười nói, nam hài mười tám mười chín này gầy đến mức đó còn mặt mũi đi khoe khoang cơ thể, phi miêu mặc số*.

*phi miêu mặc số: chuyện xấu không biết che đi ngược lại còn khoe ra

“Cậu ta cần mát xa?” Lâm Tầm hoài nghi, hần cho rằng Tiểu Miêu thừa cơ ăn vụng không ít.

“Cậu ấy nói ngày đó phải suốt đêm đấu với ma thú, bả vai rút gân.”

“Hừ, cho đáng, sau này đừng để ý đến nó!”

Tiểu Đường rất biết nghe lời chỉ dạy mà gật gật đầu, bất quá, cậu đương nhiên sẽ không thực sự cự tuyệt bọn Tiểu Miêu, những người này đều là bạn bè của cậu.

Lúc này, trong ao lại có thêm hai ba người, ngồi xuống ngay bên cạnh Lâm Tầm.

Nhìn thấy khuôn mặt bóng lưỡng béo phệ như mỡ dầu Trung Đông cùng dáng người như ông nội KFC, trong bụng Lâm Tầm một trận phiền chán, mà chuyện càng làm người khác chịu không nổi chính là, một người trong số kia khi vừa ngồi xuống liền bắt đầu kì chân của mình!

Xuyên qua nước suối trong suốt, Lâm Tầm không hề nghi ngờ gì chính mình thấy được mấy mẩu vụn gì đó rơi ra từ chân người nọ. Tuy rằng người đó cách hắn trên dưới hai thước, nhưng Lâm Tầm vẫn nhìn không được muốn tránh.

“Lâm đại ca, làm sao vậy?” Cảm giác Lâm Tầm cơ hồ dán lên người mình, Tiểu Đường hỏi.

“Nhiều người.” Lâm Tầm nói.

“Lâm đại ca, tôi ngâm người cũng lâu rồi, có muốn cùng đi phòng xông hơi không?” Tiểu Đường nói. Cậu từng nghe qua về tính thích sạch của Lâm Tầm, thế nên thẳng thắn gọi hắn cùng rồi đi.

Sự săn sóc này của Tiểu Đường khiến tâm tình khó chịu vì bàn chân thối kia của Lâm Tầm vui vẻ trở lại.

“Cùng nhau đi.” Bọn Nạp Kì cũng đứng lên.

Lâm Tầm dắt Tiểu Đường đi về phía phòng xông hơi, bởi vì tất cả mọi người đều trần trụi chỉ mặc độc một chiếc quần bơi, cho nên hai người đều giữ một khoảng cách thích hợp không đi sát nhau quá.

“Lâm đại ca ...” Lúc sắp đi đến bờ hồ, Tiểu Đường nhẹ giọng gọi hắn một tiếng.

“Sao vậy?”

“Vừa mới ... có người sờ sờ tôi.” Tiểu Đường nói xong mặt liền đỏ, nếu chỉ vô tình đụng một chút Tiểu Đường sẽ không để ý, nhưng cái kiểu sờ này, rõ ràng đậm mùi sắc lang biến thái.

Lâm Tầm dừng một chút, ánh mắt hướng về cái hồ phía sau quét hết một lượt, trong đám người đi dọc bờ hồ, có một người đàn ông trung niên vóc dáng nhỏ gầy dưới ánh nhìn sắc bén của hắn thì hơi co rụt lại, Lâm Tầm hướng gã liếc mắt một cái, ý tứ cảnh cáo vô cùng rõ ràng.

“Là Tiểu Miêu, chắc lại giở trò đùa dai.” Lâm Tầm nói với Tiểu Đường.

“Thằng nhỏ này!” Tiểu Đường bắt đầu dĩ cười một chút, vẻ mặt thoải mái hơn nhiều. Cậu nhìn không thấy, tự nhiên sẽ không biết Đồng Diêu và Tiểu Miêu là đi phía trước cậu.

“Thế nào, chán ghét việc bị nam nhân đụng chạm đến vậy a.” Lâm Tầm tùy tiện hỏi.

“Cũng không phải, không quan hệ gì với việc giới tính cả, vô luận là ai, làm ra hành vi như vậy đối với người khác vẫn là quấy rối!” Tiểu Đường nói, “Nếu ở ba mươi năm trước thì đây chính là tội lưu manh!”

Nghe Tiểu Đường nói xong, Lâm gian thương cười đến vô cùng cao hứng.

Trong phòng xông hơi, Lâm Tầm như cũ chiếm cứ vị trí có lợi bên cạnh Tiểu Đường. Tiểu Đường lần đầu tiên đi phòng xông hơi, ngồi chưa được năm phút đồng hồ đã muốn lâm trận bỏ trốn, lại bị Lâm Tầm nắm lại.

“Quen thì sẽ tốt thôi, đợi lát nữa đi ra ngoài tắm một đợt nước lạnh, kia mới thực hưởng thụ a.”

Tiểu Đường bị hắn thuyết phục.

Tiểu Đường nhắm mắt lại tựa vào tấm ván gỗ trên tường, Lâm Tầm ngồi bên cạnh cậu, quang minh chính đại mà nhìn cậu. Không khí cực nóng làm làn da Tiểu Đường bắt đầu đỏ lên, mồ hôi che kín thân thể tĩnh kiền, theo làn da bóng loáng chậm rãi chảy xuống, nơi lõm xuống ở xương quai xanh tụ tập không ít mồ hôi, tóc có nhiều chỗ bị nước tắm ướt, mềm mại dán vào vầng trán.

Thực gọi cảm. Lâm đại gian thương đối với tất cả những gì mình nhìn thấy cực kì vừa lòng.

Miệng thực khô, Tiểu Đường nhìn không được vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm môi.

“Đến, uống miếng nước.” Lâm Tầm cầm chai nước khoáng đặt bên miệng Tiểu Đường, ở ngay trên tay Lâm Tầm, Tiểu Đường một hơi uống hết hơn nửa bình.

“Cảm ơn.” Tiểu Đường nói, thanh âm vì nhiệt độ khô nóng mà có chút khàn khàn.

Lâm Tầm cũng nhìn không được liếm liếm môi, cầm nửa bình nước còn lại uống hết.

Lúc này, dường như có người chê nhiệt độ chưa đủ nóng, đứng lên múc một gáo nước tạt lên trên bếp lò. Xuy! Một trận khói trắng bốc lên, nhiệt độ phòng xông hơi nháy mắt đã tăng lên.

Nhiệt độ tăng cao làm người mới đến như Tiểu Đường mệt mỏi cúi đầu phát ra tiếng rên nhẹ, không lớn, nhưng Lâm Tầm ngồi ngay bên cạnh lại nghe vô cùng rõ ràng. Lâm đại gian thương lập tức quơ lấy một cái khăn mặt phủ lên giữ hai chân mình, run người một cái, khiến cho cái khăn mặt có vẻ nhăn nhúm lộn xộn.

Nóng quá, thật là TM nóng mà! Tiểu cảnh sát, cậu cứ đốt lửa đi! Cậu chờ đó, có một ngày tôi sẽ cho cậu lãnh đủ! Lâm Tầm hai mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm Tiểu Đường.

Mười lăm phút vừa hết, tất cả mọi người đi ra khỏi phòng xông hơi, Tiểu Đường giống như vừa chạy trốn xong, dựa vào tường đá cẩm thạch lạnh lẽo thở hồng hộc, Lâm Tầm đi qua dắt cậu, đoàn người cùng nhau đi tắm.

“Liều đại quan nhân, tiểu nhân vô cùng bội phục ~!” Lúc Tiểu Đường đi tắm, Đồng Diêu đối với Lâm Tầm làm cái cúi người thật sâu.

“Cái gì Liều đại quan nhân?” Lâm Tầm nhú mày.

“Liều Hạ Huệ (1) a!” Mấy người trăm miệng một lời.

Lâm Tầm nhìn bọn bạn xấu xa, cười lạnh, “Dám để lộ ra nửa câu nào, về sau khi chia tiền thưởng không cần đến lấy nữa!” Dù sao bọn họ đã nhìn thấu, Lâm Tầm cũng lười giấu diếm, cũng không phải chuyện gì khiến bản thân không dám nhìn ai, không nói, chỉ là ngại bọn họ gây thêm chuyện phiền phức mà thôi.

Lâm Tầm là đại cổ đông của chốn ăn chơi, tuy rằng nói là không quản nhiều sự, dù sao vẫn là sếp lớn, mà đám Tiểu Miêu bọn họ chính là lũ ăn chực ở đó a.

“Xin cam đoan với tổ chức, kiên quyết thủ khẩu như bình, đánh chết cũng không nói!” Mọi người lập tức đứng nghiêm, trăm miệng một lời thề thốt.

“Cái gì bí mật vậy?” Tiểu Đường vừa lúc đi ra nghe được câu cuối.

“Bí mật của con thỏ và cọng cỏ cạnh hang,” Tiểu Miêu nói.

Vừa dứt lời liền bị Nạp Kỳ và Đồng Diêu lôi vào phòng tắm, bên trong lập tức truyền ra tiếng mèo kêu thảm thiết.

“Lâm đại ca, anh yên tâm, chúng tôi sẽ không buông tha tên phản đồ này!” Đồng Diêu từ bên trong nói vọng ra.

Lâm Tầm vừa lòng nở nụ cười.

Tiểu Đường vẻ mặt mờ mịt.

“Đói bụng chưa, đi ăn cái gì đi.” Lâm Tầm kéo Tiểu Đường đi về hướng nhà ăn.

“Ai da, đây không phải giám đốc Lâm sao!” Trên đường, Lâm Tầm gặp người quen.

Tiểu Đường nghe thấy thanh âm người nọ, buông tay Lâm Tầm lùi ra phía sau hẳn.

Tựa hồ là bạn bè trong chốn làm ăn, Lâm Tầm đơn giản đối đáp mấy câu, liền kéo tay Tiểu Đường rời đi.

“Người nọ có phải họ Trịnh hay không?” Tiểu Đường đột nhiên hỏi.

“Cậu làm sao biết?” Lâm Tầm kinh ngạc.

“Tôi từng bắt hắn một lần, giọng nói của hắn thực đặc biệt, tôi liền nhớ kĩ.” Tiểu Đường nói.

“Cậu từng bắt hắn?”

“Ừm, hình như là năm trước, hắn ở trong quán bar tụ tập hút thuốc phiện.”

“Nga~” Lâm Tầm hiểu rõ, hắn quả thật từng nghe nói họ Trịnh này là một con nghiện.

“Lâm đại ca, anh đừng thân thiết với người này nhiều, theo điều tra ghi chép trong cục thì hắn hình như có buôn lậu thuốc phiện, nhưng mà vẫn chưa thu được chứng cứ thôi.” Tiểu Đường nhắc nhở.

“Đã biết, có tiểu cảnh sát cậu trông coi, tôi cam đoan sẽ không hành thiên đạp thác* a!” Lâm Tầm cười nhéo mặt Tiểu Đường. Ừm, không tệ, cảm giác rất tốt!

*hành thiên đạp thác: làm chuyện lệch lạc sai trái

Tiểu Đường sờ sờ khuôn mặt bị nhéo, có chút nóng lên.

“Lâm đại ca, đợi lát nữa mọi người có thể đi bơi với tôi không, tôi nghe Nạp Kỳ nói nơi này có bể bơi, tôi đã lâu chưa đi bơi, nhưng mà tôi lo sẽ đụng phải người khác.” Tiểu Đường nói.

“Không thành vấn đề, tôi cũng muốn đi bơi, cơm nước xong nghỉ ngơi một lát rồi cùng đi.”

Bể bơi trong bãi tắm kì thật không có bao nhiêu người, bởi vì đại đa số mọi người là đi tới chỗ mát xa hoặc phòng xông hơi, bơi lội ít ỏi không có mấy ai, bất quá Lâm Tầm vẫn cảm thấy bản thân cần xuống hồ. Có lẽ là đã lâu chưa được bơi, Tiểu Đường hưng trí lên cao, bơi một lúc là hết mấy tiếng đồng hồ, trong lúc đó Lâm Tầm vẫn luôn bên cạnh bảo hộ, cuối cùng trong hồ chỉ còn hai người bọn họ, còn có bọn người Nạp Kỳ ngồi ở trên thành hồ.

“Lâm đại ca, dường như không có nhiều người lắm a.” Tiểu Đường nói, bơi nửa ngày cậu cũng chưa nghe thấy thanh âm của ai khác.

“Rất nhiều a, nhưng không có con nít cho nên mới không ồn ào. Hơn nữa đường bơi này chỉ có hai người chúng ta, cho nên cậu không cảm giác được người khác.” Lâm Tầm nói.

“Tôi hôm nay mới được chứng kiến cái gì gọi là mở to mắt nói dối.” Đồng Diêu ngồi xổm trên bờ, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Lâm Tầm, đối với những người khác nói.

“Cậu nói xem Lâm đại ca có thể thành công không?” Tiểu Đào Ứng hỏi.

“Kẻ mặt dày không biết xấu hổ, thế nhưng lại làm nên chuyện a.” Nạp Kỳ miễn cưỡng nói.

“Tôi phải cướp được nụ hôn đầu của Tiểu Đường ca trước khi lão gian thương kia kịp xuống tay.” Tiểu Miêu nói.

“Muốn chết.” Mấy thanh âm đồng thời đáp lại.

Buổi tối hôm đó, Lâm Tầm nằm trên giường trở mình đến hơn nửa đêm vẫn không thể ngủ được, một khi nhắm mắt liền nhìn thấy cảnh xuân kiều diễm hiện ra, chính là loại thấy được mà ăn không được.

Đóng vai Liễu Hạ Huệ vẫn thật không dễ a. Gian thương cảm thán.

(1) Liễu Hạ Huệ (tiếng Hán: 柳下惠, 720 TCN- 621 TCN), tên thật là Triễn Cầm (展 伋), tự là Quý (季), người đất Liễu Hạ (柳 下), nước Lỗ, thời Xuân Thu, nổi tiếng là một chính nhân quân tử.

Liễu Hạ Huệ làm Sĩ Sư, ba lần bị truất mà không bỏ nước. Có người hỏi, ông trả lời: “Lấy đạo ngay mà thờ người thì đi đâu mà không bị ba lần truất. Nếu lấy đạo cong thì hà tất phải bỏ nước của cha mẹ”. Sau khi chết, được đặt tên thụy là Huệ. Mạnh Tử khen ông là bậc thánh về Hòa (Thánh chi hòa 和). Nguyễn Du trong Bắc hành tạp lục đã làm bài thơ viếng mộ ông.

Chuyện kể: Liễu Hạ Huệ một hôm dừng chân nghỉ qua đêm trước cổng thành, có một phụ nữ cũng đến trú chân. Trời lạnh người phụ nữ này bị cảm lạnh rét cóng, Liễu Hạ Huệ liền cởi áo mình ra khoác lên người cô ta rồi ôm vào lòng để cô ta hết lạnh, mà trong lòng không hề có một chút tà tâm.

Lại có lần Liễu Hạ Huệ ngồi xe ngựa với đàn bà, đi cả quãng đường dài mà mắt ông chỉ nhìn thẳng chứ không hề liếc ngang liếc nào.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Ngọn cỏ rút cuộc cũng vào hang thỏ

(Oa biên thảo tiến oa -)

Ngày lễ mừng 1 tháng 5 đã tới, bất quá Tiểu Đường không còn giống như năm trước đối với ngày lễ này tràn ngập mong đợi, hiện tại sống một mình lại còn nợ nần ngập đầu, người như vậy hiển nhiên phải lo tận dụng ngày nghỉ mà tăng thêm thu nhập thì mới là sáng suốt, hơn nữa với Tiểu Đường thì bây giờ có đứng chỗ nào cũng chẳng khác nhau, giống như khi Lục tử lão sư hỏi Tiểu Tân: “Tiểu Tân, con đang xem cái gì a?”, Tiểu Tân nói: “Một mảnh tối đen!”(1). Cho nên không bằng ở lại trong tiệm kiếm tiền. Mà Tiểu Đường đã tính toán cả rồi, chốn vui chơi vào ngày nghỉ lễ khách hàng tới sẽ nhiều hơn năm phần so với bình thường, cũng đồng nghĩa với việc nguồn khách cho cậu sẽ tăng thêm trên dưới 2.5 phần, nếu dựa theo thu nhập ngày thường là 300 đồng một ngày thì hôm nghỉ lễ đó cậu sẽ kiếm được trên dưới 500 đồng a, bằng cả tháng tiền lương của mẹ cậu còn gì! Tiểu Đường vẫn không có dũng khí nói với mẹ mình chuyện bản thân bị mù, chỉ riêng trong nhà đã đủ cực khổ rồi, nếu lại thêm chuyện này cậu sợ mẹ mình không chấp nhận nổi, nhưng mà việc này giấu cũng không giấu được cả đời. Lâm Tầm cho cậu một chủ ý, trước hết nói là từ chức cùng bạn bè mở quán, sau đó dùng cuộc sống sung túc thật tốt để thuyết phục bà, như vậy cứ đi từng bước một, cuối cùng mới nói cho Đường mẫu biết chân tướng. Tiểu Đường ngẫm nghĩ, xem ra cũng chỉ có thể như thế.

Đường mẫu lúc trước đối với việc đứa con đánh mất chén cơm còn thắc mắc không hiểu, nhưng mà mỗi tháng thấy tiền thẳng nhỏ gửi về chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi, cũng không nói gì nữa. Đường gia tuy rằng nghèo khổ, nhưng Tiểu Đường vẫn được xem như cực cưng bảo bối, đứa nhỏ này muốn làm chuyện gì cho dù trái ý với bà thì Đường mẫu cuối cùng cũng sẽ ủng hộ vô điều kiện. Bất quá, bây giờ không phải thời điểm nên về nhà làm bà hoảng sợ, hồi Tết âm lịch năm nay, Tiểu Đường lấy cớ là cửa tiệm mới mở rất bận rộn nên không về nhà, mấy hôm trước mẹ cậu lại gọi điện lên hỏi ngày mừng 1 tháng 5 có về hay không, Tiểu Đường vẫn như cũ nói bận, nhưng muốn bận cũng phải có lí do để mà bận, cho nên Tiểu Đường muốn gửi về nhà được nhiều nhiều tiền một tí, xem như trấn an nỗi lòng nhớ con của mẹ. Thu nhập hàng tháng Tiểu Đường đều phân chia thật cẩn thận, ngoại trừ một ít sinh hoạt phí cho bản thân và tiền gửi về quê, còn có một phần mỗi tháng đều cố định gửi vào ngân hàng là tuyệt đối không thể đụng vào, cái đó là về sau sẽ trả cho Lâm Tầm, tiền kiếm được hết 70% là đưa vô sổ tiết kiệm này, theo đó mà tính, dựa vào thu nhập hiện tại của Tiểu Đường muốn trả hết nợ cho Lâm Tầm cũng phải tốn hết mười mấy năm, đó là chưa kể phí dùng cho việc đổi gác mạc sau này a.

Kiểm tiền chính đáng, dành dụm dành hoang, thiếu nợ trả tiền, xã hội lại tốt đẹp! Mỗi sáng đứng dậy, Tiểu Đường luôn tự cổ vũ bản thân như thế, cậu chưa bao giờ suy nghĩ xem bản thân còn thiếu nhiều ít tiền, cậu chỉ cần chăm chỉ tích góp từng tí một, như vậy mới có thể cảm thấy cuộc sống vẫn tràn ngập hi vọng.

Đáng tiếc, kế hoạch dành dụm của Tiểu Đường còn chưa được bắt đầu thực hiện thì đã bị Nạp Kì bóp chết từ trong trứng nước. Tên bác sĩ lưu manh đó nói, nơi ở hiện tại của Tiểu Đường cần quét vôi lại một lần, đổi thành màu sắc thanh thoát một chút, như vậy đối với sự phát triển của thể xác lẫn tinh thần mới có lợi. Sẵn tiện đó liền lợi dụng ngày mừng 1 tháng 5 đem chuyện này làm luôn! Tiểu Đường rất muốn nói, màu sắc hay đồ vật này nợ đối với cậu hiện tại mà nói không hề quan trọng a, không sao cả ~ nhưng ý tốt của Nạp Kì cậu lại không tiện từ chối, hơn nữa phòng này là của nhà người ta, muốn sửa đổi thể nào cũng đều là quyền định đoạt của chủ nhà.

Phòng ở phải quét vôi, đương nhiên tạm thời không thể ở được, mà với tình trạng của Tiểu Đường lại không thể tùy tiện kiếm nơi ở tạm, rời khỏi không gian sống quen thuộc, sinh hoạt của Tiểu Đường nhất định phải có người chăm sóc.

Trước ngày lễ mừng 1 tháng 5, sau khi chõ ăn chơi đóng cửa, một đám liên tùm lại thương lượng việc an trí cho Tiểu Đường.

“Nếu không tôi đến khách sạn ở vài ngày?” Tiểu Đường nói.

“Như vậy sao được, không an toàn a!” Bị trăm miệng một lời phủ quyết.

“Aizz ~ nếu không phải em sớm có hẹn đi du lịch bên ngoài, thật muốn tha Đường ca về nhà.” Tiểu Miêu vô hạn tiếc nuối nói.

“Tôi cũng vậy a ~ “ Đồng Diêu cũng thở dài.

Đào Ưng không nói gì, chính bản thân hắn cũng là phận ăn nhờ ở đậu mà.

“VẬY ...” Tiểu Đường chuyển mặt sang hướng A Kiệt. Cậu muốn nói vậy để tôi ở chỗ A Kiệt ca hai ngày đi, dù sao ở trong tiệm cũng tiện hơn, bản thân cậu cũng có thể tiếp tục việc buôn bán.

“VẬY ĐẾN NHÀ CỦA TÔI ĐI, TÔI KHÔNG CÓ DỰ TÍNH ĐI DU LỊCH.” Lâm Tầm tiếp nhận câu chuyện.

“Ý KIẾN HAY!” Nạp Kì nói.

“LÂM ĐẠI CA, TIỂU ĐƯỜNG LIỀN NHỜ CẢ VÀO ANH.” ĐỒNG ĐIỀU NÓI.

“TIỂU ĐƯỜNG, CẬU CẢM THẤY ĐƯỢC KHÔNG?” A KIỆT HỎI.

“ẶC ... CŨNG ĐƯỢC.” TIỂU ĐƯỜNG MẤT ĐI KHẢ NĂNG CỤ TUYỆT, “LÂM ĐẠI CA, VẬY LÀM PHIÊN ANH.” TIỂU ĐƯỜNG CHUYỂN MẶT VỀ HƯỚNG LÂM TẦM.

“KHÔNG CÓ VIỆC GÌ, DÙ SAO CŨNG NHÀN RỒI, CẬU COI NHƯ QUA LÀM BẠN VỚI TÔI MẤY NGÀY CÔ ĐƠN NÀY ĐI.” LÂM TẦM NÓI, LÀM BỘ NHƯ KHÔNG PHÁT HIỆN BỌN NGƯỜI NẠP KÌ NHÁY MẮT RA HIỆU.

“LÃO LÂM, CẬU TÍNH TRẢ ƠN TÔI THẾ NÀO ĐÂY?” NẠP KÌ TRỘM HUÝCH HUÝCH VAI LÂM TẦM.

“TIỀN QUÉT VỚI PHÒNG TIỂU ĐƯỜNG TÔI SẼ CHI.” LÂM TẦM HÀO PHÓNG NÓI

Nạp Kì âm thầm cắn răng. Gian thương chết bầm, đừng nói cậu còn không hiểu, cái phòng kia bộ cần phải quét với lại sao! Lão tử đây là đang muốn tạo cơ hội cho cậu còn gì!

TÔI CÓ XIN CẬU HỖ TRỢ SAO! LÂM TẦM LIẾC NHÌN NẠP KÌ MỘT CÁI.

Nạp Kì chán nản

Cậu không ngăn cản? Lâm Tầm dùng ánh mắt hỏi A Kiệt. A Kiệt luôn luôn phản đối việc bọn họ ra tay với người “thắng”, sợ về sau không thể văn hồi.

A Kiệt cười lắc lắc đầu. Nếu là bọn Tiểu Miêu anh nhất định sẽ ngăn cản, nhưng còn Lâm Tầm thì anh vẫn yên tâm, ở phương diện tình cảm và tư tưởng, Lâm Tầm cùng Giang Vĩ đều là người thành thực, hơn nữa anh cũng thực thích Tiểu Đường, nếu Lâm Tầm và Tiểu Đường có thể thành, anh nhất định sẽ vì thế mà vui mừng thay cho họ, phải chăm sóc một người mù như Tiểu Đường, đối với một người con gái mà nói là cả gánh nặng không nhỏ, đối với Lâm Tầm mà nói cũng là một vấn đề. Anh hi vọng mỗi người anh yêu quý đều sẽ có kết cục viên mãn hạnh phúc.

Cứ như vậy, bạn Tiểu Đường của chúng ta đã bị bán đi mất.

Buổi chiều ngày 30 tháng 4, Lâm Tầm sau khi tan sở liền trực tiếp đến chỗ ăn chơi đón người. Tiểu Đường dưới sự giúp đỡ của A Kiệt đã gói ghém xong một túi đồ nhỏ đơn giản.

Lâm Tầm vì muốn tiện đường đi làm nên mua một căn hộ tại khu chung cư cao cấp thuộc trung tâm thành phố, diện tích độ chừng 70 mét vuông, một người ở thì vô cùng rộng rãi. Tên của khu chung cư đó Tiểu Đường từng nghe qua, nó bắt đầu mua bán khi cậu vừa chuẩn bị đi làm, ngay thời điểm ấy giá một phòng đã là một vạn một mét vuông, Tiểu Đường đếm đầu ngón tay tính tính, nếu cậu làm việc một năm vừa đủ tiền mua nửa cái nhà vệ sinh, mà hiện tại, giá phòng chỗ đó đã tăng lên đến mức cậu phải làm công hai năm mới đủ mua chỗ chứa cái bồn cầu. Cậu nghĩ, loại phòng này bản thân cả đời cũng đừng mơ được ở qua.

Mà hiện tại, cậu đang đứng tại một trong những căn phòng tốt nhất của tòa nhà này.

Ngay trước cửa phòng khách, Lâm Tầm tự mình giúp Tiểu Đường thay dép lê, Tiểu Đường gắt gao ôm chặt bọc hành lý nhỏ, cả mặt đỏ lựng một mảnh, cậu thực cảm ơn bản thân có thói quen mỗi ngày đều đổi tất mới, dù vậy cậu vẫn lo tất của mình có chỗ không sạch sẽ bị Lâm Tầm thấy, bởi vì người giặt tất là cậu, cho nên có sạch hay không chính cậu cũng chẳng biết.

“CHỖ NÀY LÀ PHÒNG KHÁCH, CẬU TRƯỚC CỨ NGỒI Ở ĐÂY, ĐỂ TÔI BẬT TV CHO.” ĐỔI DÉP XONG, LÂM TẦM DẪN TIỂU ĐƯỜNG VÀO TRONG PHÒNG KHÁCH.

Ghế sofa dưới móng cậu là làm bằng da thật, mềm mại thực thoải mái, dưới chân có gì êm êm, tựa hồ trải thứ gì đó, Tiểu Đường lẳng lặng rút chân ra khỏi dép lê chà chà mặt đất, có lông, còn rất dài, sẽ không phải xa xỉ đến mức trải thảm lông chứ? Tiểu Đường nghĩ nghĩ liền nhận không được đem dép nâng lên cách

mặt đất cao một tí, sợ đập hư thảm. Lâm Tầm đem toàn bộ những hành động mờ ám vụn vặt này của Tiểu Đường xem hết trong mắt, lộ ra ý cười.

Kể không những có tính thích sạch lại còn theo đuổi cuộc sống chất lượng như Lâm đại gian thương luôn đem không gian cá nhân của bản thân bố trí sao cho thoải mái đến cực điểm, mỗi một thứ đồ vật đều vô cùng tinh xảo, đến mức cả phòng ở chỉ cần nhiều thêm một thứ sẽ trở nên lộn xộn, ít đi một thứ lại trở nên trống trải. Hẳn cực kì hiếm hoi dẫn người về nhà, chính là sợ người khác làm dơ phòng của hắn, mà Tiểu Đường một thân sơ mi trắng quần dài vàng nhạt nhẹ nhàng ngồi nơi đó lại giống như thiên thần hồn nhiên, phòng ở sạch sẽ, người ở sạch sẽ, khí chất cũng sạch sẽ.

Ánh mắt của mình thật tốt! Lâm gian thương một lần nữa tự khen ngợi bản thân.

“Tiểu Đường, cậu muốn nghe tin tức hay nghe ca nhạc?” Lâm Tầm hỏi.

“Tin tức.” Tiểu Đường nói. Mắt hiện tại đã mù, cậu sẽ không thể tiếp tục không quan tâm đến những chuyện bên ngoài.

“Tiểu Đường, cậu chờ tôi nấu cơm.” Lâm Tầm nói.

Đối với việc Lâm Tầm có thể nấu cơm Tiểu Đường cũng không ngạc nhiên, cậu sớm nghe Nạp Kỳ nói qua, Lâm Tầm không thích ăn lung tung bên ngoài, ngại không sạch sẽ, không dinh dưỡng, không tinh xảo, không thanh khiết, không ... vân vân và vân vân, nói chung là dưới những suy nghĩ khủng khiếp đó, Lâm đại gian thương chỉ có thể tự mình động thủ cơm no áo ấm, hơn nữa bản thân hắn dường như cũng khá hưởng thụ lạc thú được thân chinh xuống bếp.

Tiểu Đường không dám nói để mình xuống giúp, nơi này cậu không quen, đi xuống cũng chỉ thêm phiền.

Hơn một tiếng sau, cơm đã làm xong. Tiểu Đường khịt khịt mũi, thật là thơm a!

Ba món ăn một món canh, đồ ăn thì tinh trí đẹp mắt, canh uống cũng không phải món canh bình thường. Món chay chính là tây cần bách hợp, món mặn là chưng đa bảo ngư, món nguội là mộc nhĩ trộn nấm kim châm, canh là hoa cầu kì* hầm với xương cá, nghe nói đêm hôm qua đã phải hầm trong nồi tử sa*. Lâm đại ca, anh ăn uống như vậy, khó trách năm nay hai mươi sang năm mười tám a. Tiểu Đường trong lòng cảm thán. Cậu tuy rằng không am hiểu gì về ẩm thực, vẫn biết mấy món này đều có công dụng dưỡng da bồi bổ, lần đầu tiên cậu gặp Lâm Tầm còn tưởng hắn mới hai lăm hai sáu thôi, sau mới biết được người ta đều đã sắp sang tuổi ba mươi rồi.

*hoa cầu kì: Một vị thuốc đông y

*một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà

“Lâm đại ca, đồ ăn anh làm thực ngon.” Tiểu Đường nói thật lòng.

“Cậu thích ăn cái gì, ngày mai tôi làm cho.” Lâm Tầm nói.

Tiểu Đường đang cầm bát, cười.

Ăn xong cơm, Lâm Tầm đưa cho Tiểu Đường một món điểm tâm ngọt.

“Ăn thật ngon, mua ở đâu vậy a?” Tiểu Đường ăn một miếng liền hỏi.

“Là tự tôi làm.” Lâm Tầm nói.

Lâm đại ca, anh không phải nữ nhân tuyệt đối là tổn thất to lớn của đại đa số nam nhân trong thành phố này. Tiểu Đường trong lòng cảm thán, nghi thất nghi gia*, hiền lương thực đức, gia tài bạc triệu a~ bất quá suy nghĩ này Tiểu Đường không dám nói ra, cậu có nghe qua Lâm đại ca của cậu tuy rằng thích nam nhân nhưng không thích bị đè, phàm người nào có chủ ý đụng vào “mặt sau” của hắn hay dám nói thẳng hắn hiền thực, đều phải trả một cái giá đắt. Lâm Tầm nói, hắn chủ động làm chuyện gia vụ chỉ vì bản thân theo đuổi cuộc sống chất lượng hoàn mỹ, cùng chữ “hiền huệ” không liên quan đến nửa cọng lông tơ!

*nghi thất nghi gia:Nghi: Nên, thích đáng. Gia: tiếng vợ gọi chồng. Thất: tiếng chồng gọi vợ. Gia thất là chỉ vợ chồng, việc lập gia đình. Nghi gia nghi thất là nên vợ nên chồng, xứng hợp nhau.

Về phần Tiểu Đường vì sao có thể nghe được nhiều chuyện riêng tư của Lâm Tắm như vậy, đương nhiên là do có người “không cố ý” rò rỉ ra ngoài.

“Nếu thích tôi mỗi ngày có thể làm cho cậu ăn.” Lâm Tắm nói.

Tiểu Đường không dám trả lời, nhưng trong lòng có điểm ngọt ngào.

Lúc chín giờ, Tiểu Đường bị Lâm Tắm tha đi tắm rửa.

Chỉ cho Tiểu Đường làm quen với vài thứ trong nhà tắm xong, Lâm Tắm rất thân sĩ lui ra ngoài, tuy hẳn có nhìn lên Tiểu Đường cũng sẽ không phát hiện, nhưng hắn vẫn quyết tâm trước khi đắc thủ bảo trì phong phạm chính nhân quân tử của mình, bất quá cảnh xuân khi Tiểu Đường tắm xong vẫn làm Lâm Tắm có chút thỏa mãn, tiểu cảnh sát ướt sũng bọc người trong áo tắm, rụt rè đứng trước cửa phòng tắm chờ mình dắt cậu ra.

Trong bụng gian thương ngứa ngáy như có con sâu nhỏ bò qua bò lại.

“Lại đây Tiểu Đường, tôi giúp cậu sấy tóc.” Lâm Tắm nói.

Hơi thổi ra từ máy sấy rất nóng, Lâm Tắm gảy gảy tóc cậu lại rất nhẹ rất cẩn thận, lỗ tai của Tiểu Đường dần trở nên hồng hồng.

“Lâm đại ca, anh thật tốt.” Tiểu Đường nói, nhắm mắt lại, bộ dáng nhu thuận đáng yêu.

Con sâu nhỏ trong bụng Lâm Tắm biến thành móng vuốt của con mèo con.

Sau đó, Lâm đại công tử rút cuộc nhìn không được làm ra một chuyện vô cùng đáng khinh bỉ - lỏa بدن*. Sau khi tắm rửa xong Lâm Tắm dùng bộ dáng như khi người ta vừa được sinh ra, tiêu sái rời khỏi phòng tắm, thân nhiên đi vào phòng khác.

*lỏa بدن: Lỏa بدن là đi ra ngoài mà không mặc đồ

“Lâm đại ca, anh tắm xong rồi sao?” Tiểu Đường nghe được thanh âm, hướng về phía Lâm Tắm lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Ừm.” Lâm Tắm trả lời.

Nhìn thấy Tiểu Đường lộ ra nụ cười không hề phòng bị, tuy rằng biết đối phương thật ra cái gì cũng không thấy, Lâm Tắm trong tâm vẫn là một trận xôn xao. Mỗi người trong lòng luôn có một giác mộng đáng khinh, Lâm Tắm mỗi ngày đều khoác chiếc áo cao sang quý phái của một công tử tao nhã thành đạt, nội tâm tầm thường rẻ mạt sớm đã rục rịch, thế nhưng chỉ có đối với Tiểu Đường, tên gian thương mình đây sẽ diện này mới dám không hề kiêng nể gì, hơn nữa thẳng thắn trần trụi gặp nhau không phải cũng là một loại thân mật sao? Lâm Tắm cảm thấy nếu được như thế, hẳn cùng Tiểu Đường lại gần nhau hơn được một ít.

Tiểu Đường làm sao hiểu được tâm tư rối rắm này của Lâm Tắm, cũng không biết nam nhân trước mắt đang xích lỏa toàn thân chẳng khác gì pho tượng cổ thời Hi Lạp

“Lâm đại ca ...” Tiểu Đường đột nhiên muốn nói lại thôi.

“Có chuyện gì?” Thanh âm của Lâm đại gian thương ôn nhu đến mức có thể vắt ra cả lít nước.

“Tôi muốn đi WC.” Tiểu Đường đỏ mặt nói. Cậu cũng không phải không biết xấu hổ khi đề cập chuyện này, nhưng loại việc này nha, không phải người không nói đến thì có thể xem nhẹ nó được.

Tiểu cảnh sát, cậu thật biết cách sát phong cảnh mà! Lâm Tắm buồn bực.

“Đứng lên, để tôi dẫn cậu đi.” Lâm Tắm đi qua vươn tay cho Tiểu Đường nắm lấy

Việc ngoài ý muốn, chỉ trong nháy mắt liền phát sinh.

Tiểu Đường vấp phải tấm đệm da dề trải phía trước, Lâm Tắm trước khi đại não kịp suy nghĩ đã đem cậu ôm vào trong ngực, sau đó tựa như phim diễn trong TV, mỹ nhân gục dưới ánh hùng ...

“Lâm đại ca, cho dù tôi là người bị mù anh cũng không thể xem tôi như không tồn tại chứ.” Tiểu Đường nói, một bàn tay run run vội lui về phía sau lưng, cảm giác chạm vào khối lông xù kia vẫn còn vương rõ trên

tay, dựa vào hiểu biết đối với cơ thể con người, Tiểu Đường khẳng định bản thân vừa rồi chạm vào tuyệt đối không phải tóc của Lâm Tầm, đương nhiên cũng không phải lông nách, vậy chỉ có thể ...

“Tôi không có thói quen tắm rửa xong liền mặc quần áo, ngày mai tôi sẽ nhớ mặc, thực xin lỗi.” Lâm Tầm thành khẩn cam đoan.

“A, Lâm đại ca, nếu đó là thói quen của anh thì không cần quan tâm đến tôi.” Lâm Tầm trước sau thản nhiên như một, Tiểu Đường ngược lại bắt đầu có chút ngượng ngùng.

“Là tôi không tốt, không biết suy nghĩ cho cậu.” Lâm Tầm tiếp tục nói dối.

Sau đó, tiểu cảnh sát trải đời non nớt đã bị cảm động, cậu thậm chí cảm thấy bản thân vô cùng đường đột, một bên nói không có việc gì, một bên làm như tâm vô khúc mắc mà ngồi thẳng, cậu nghĩ Lâm đại ca đều bình thản như vậy, chính mình nhần nhần nhó nhó ngược lại thật kì cục.

Nhìn thấy tiểu cảnh sát mặt đỏ tai hồng cố gắng trấn định ngồi bên cạnh mình, Lâm Tầm quả thực có suy nghĩ muốn đem cậu kéo lại gần gần hai miếng. Bất quá hần nhẹn xuống. Hần từng gọi điện thoại hỏi Giang Vĩ lần đầu tiên làm thế nào hôn được Mạc Phi, hẳn muốn học tập một chút kinh nghiệm đối phó với người “thẳng”, kết quả là Giang đại sắc lang nói với hắn – đẩy ngã rồi gần! Lâm Tầm đối với loại hành vi bá vương cường ngạnh ép cong như vậy tỏ vẻ khinh bỉ, theo chủ nghĩa hoàn mỹ của hắn, nhất định phải là lương tình tương duyệt, hôn đến mới có hương vị, mới đáng cảm động, mới có ý nghĩa kỉ niệm.

Hai phút sau, Lâm Tầm hỏi Tiểu Đường: “Cậu còn muốn đi WC không?”

Tiểu Đường như mới tỉnh ra từ trong mộng, đỏ mặt để cho Lâm Tầm dắt đến nhà vệ sinh.

Mười giờ rưỡi, Tiểu Đường nằm trong phòng khách của Lâm Tầm, còn Lâm Tầm nằm trên giường lớn của mình.

Còn ba ngày a ~ ba ngày ~

Tiểu Đường nghĩ như vậy, trong lòng có điểm không yên cùng một chút rung động khó hiểu. Lâm Tầm nghĩ như vậy, trong lòng có một kế hoạch.

Ba ngày sau trở lại căn phòng nhỏ của mình, Tiểu Đường có chút hoài niệm những ngày ở cùng Lâm Tầm.

(1) Bộ truyện có nhân vật Lục tử lão sư và Tiểu Tân.

8. Chương 8: Ngày Có Suy Nghĩ Đêm Ất Năm Mộng

Tiểu Đường từ sau khi bị mù thì có thêm một sở thích – ngủ. Nguyên nhân rất đơn giản, khi ngủ thì có thể nằm mơ, nằm mơ thì có thể thấy thứ này thứ nọ, bất quá những thứ cậu mơ thấy phần lớn đều là đồ vật hoặc người quen trước khi xảy ra chuyện không may kia, dù sao chỉ có những thứ từng nhìn qua thì mới có thể hiện ra cụ thể trong đầu được. Sau này ngẫu nhiên cũng có khi mơ thấy những người bạn trong chốn ăn chơi, bất quá hầu hết đều là diện mạo mơ hồ, chỉ có tên làm danh xưng cụ thể, đôi khi, cậu cũng mộng thấy Lâm Tầm, tuy rằng khuôn mặt không phải đặc biệt rõ ràng, bất quá do tiềm thức mà vẫn đập nện thành một hình tượng thuận mắt, thậm chí còn được xem là anh tuấn, có thể thấy khoảnh khắc thoáng qua năm đó đã để lại trong lòng Tiểu Đường một ấn tượng vô cùng sâu sắc.

Về việc nằm mơ, Tiểu Đường có một tuyệt chiêu, chính là muốn mơ thấy cái gì thì ngay trước khi đi ngủ phải liêu mạng nghĩ về cái ấy, không ngừng miêu tả trong đầu hết lần này đến lần khác cho đến khi ngủ mới thôi, như vậy thứ đó lập tức có thể xuất hiện trong giấc mơ.

Ngày mùng 1 tháng 5 sau khi trở về từ nhà Lâm Tầm, bốn ngày liền Tiểu Đường mơ thấy ân công của mình, bất quá lúc này không phải là cậu cố ý nha, chỉ có thể cảm thán một câu, nhân duyên té hội* a!

*nhân duyên té hội: có duyên ắt sẽ gặp nhau

Buổi tối đầu tiên, rõ ràng bữa cơm Tiểu Đường đã ăn rất no, vậy mà mơ thấy cả một bàn đầy mỹ thực.

“Đến, uống thử một chén canh xem, canh phải uống trước thì mới ngon.” Một người thanh âm ôn nhu, diện mạo tuy mơ hồ nhưng bộ dáng cao ráo cân đối.

Tiểu Đường nhận chén canh xùm xụp húp một ngụm lớn, canh được hầm với độ lửa cực chuẩn, hương thơm nồng đậm nhưng không có cảm giác ngấy mỡ, tất cả tinh hoa trong nguyên liệu gần như được chuyển tải hoàn toàn vào nước canh, tuy không dùng bột ngọt nhưng vẫn như cũ ngon đến mức người khác nhìn không được phải nở một nụ cười hài lòng, đầu lưỡi trước nay rất ít được hưởng thụ loại đãi ngộ cao cấp lúc này hận không thể làm đầu lưỡi* dài ra thêm mấy lần, hảo hảo nhớ rõ khoảnh khắc tuyệt vời này, thời khắc nuốt xuống cảm giác nhẹ nhàng trơn tru như loại tơ lụa mềm mại nhất, ôn nhuận dừng lại trong dạ dày, chỉ có một từ thôi – thoải mái!

*lôi vị: đầu vị giác trên lưỡi

“Có ngon không?” Thanh âm kia hỏi.

Tiểu Đường trong cơn mơ ngủ làm hành động nuốt ực một cái, khóe miệng hơi nhếch lên.

“Đến nếm thử một ít sushi tôi làm đi, xem so với nhà hàng thì thế nào.”

Sushi, Tiểu Đường nghe qua không ít, bắt quá bởi vì cái giai cấp tư bản chủ nghĩa bóc lột sức lao động của con người này mà đến giờ vẫn chưa có cơ hội ăn thử, thời điểm nghe thấy sushi, Tiểu Đường tựa như con chim non thèm khát thức ăn há to miệng, có lẽ thực dọa người, mà mặc kệ, dù sao đây là trong mơ của mình chứ đâu.

Cá hồi, Cream cheese, quả bơ. Tiểu Đường vẫn còn nhớ rõ ba cái tên này, mặc dù hai cái trước ngay cả nghe cũng chưa nghe qua, cái còn lại chỉ được nhìn qua một lần, bắt quá hương vị của chúng nó vẫn khắc sâu trong tâm khảm, mềm mềm, thơm mát, cùng với vị chua chua ngọt ngọt của sushi, quả thật là ngon nhất a ~ Tiểu Đường chưa từng ăn sushi trong nhà hàng, bắt quá cậu cảm thấy ngon thế này cũng đã đủ mở tiệm rồi.

“Lần sau để tôi làm món trứng cuộn cho cậu nếm thử.” Người đối diện nói, ân cần giúp cậu lau đi vết tương dính nơi khóe miệng.

Trứng cuộn là cái gì? Tiểu Đường đang mơ ngủ chep miệng một cái, lộ ra nụ cười chờ mong.

Thịt kho tàu gân bò hầm chung với cà rốt và khoai tây, ăn ngon không thua gì món rau câu được ăn khi còn bé, hương thơm nồng đậm.

Canh chua nấu gà, Tiểu Đường không biết ngoại trừ mẹ mình ra còn người khác có thể làm món ăn giữ được hương vị quê nhà đến thế này.

Đậu hủ rất tốt a! Đáng tiếc cậu không rõ cái món đậu hủ tên Bách Hoa Tửu có phải thật sự bên trong có hoa không, bắt quá nhất định là ngon rồi, mềm mềm trơn trơn, vừa thơm vừa ngọt, ngay cả nhai cũng chưa kịp nhai, tọt một cái đã chui luôn vào bụng.

Ăn mất cá thật ngon. Mấy ngày nay ăn không ít cá, đều là cá biển, không có xương, chất thịt lại non mềm, cho dù nhắm mắt ăn cũng sẽ không sợ bị hóc xương gây ra mấy tình huống đáng xấu hổ.

Tiểu Đường sung sướng trở mình, tiếp tục chep miệng.

“Tiểu Đường, lại đây, là sườn nướng, đã được ướp tương gần một ngày, ăn xem có ngon miệng không.”

Như thế nào có thể không ngon miệng, hương vị kia trong trí nhớ vẫn còn thực mới mẻ a ~ Tiểu Đường mở lớn miệng, a ô một ngụm.

Ba! Cúp điện, trước mắt một mảnh tối đen, cả bàn đầy mỹ thực xoay cái biến mất, Tiểu Đường tỉnh dậy, phần thịt mềm bên quai hàm một trận đau xót cùng vị rỉ sắt nhẹ nhẹ

Thèm ăn cắn đầu lưỡi, đói bụng cắn quai hàm a!

Mộng đẹp không còn, Tiểu Đường bóp bóp miệng, trở mình kéo chăn lên tiếp tục ngủ, phần thịt mềm trong miệng rất đau, ngủ chẳng ngon nữa.

Buổi sáng ngày hôm sau.

“Tiểu Đường, đây, gà nướng ót.” A Kiệt gấp một khối chân gà đưa cho Tiểu Đường.

“A Kiệt ca, tôi ăn không hết.”

“Làm sao vậy?”

“Trong miệng có mụn nóng, bị rách rồi.” Thật sự không có mặt mũi nào nói nằm mơ cắn trúng.

Buổi tối hôm sau.

Tiểu Đường ngủ rất sâu, lại rất bận rộn, nói cậu bận rộn, đó là bởi vì cậu đang bận bay a.

Tiểu Đường vẫn luôn muốn xem hết toàn bộ phim của Kim Dung, nhưng mà lúc còn làm cảnh sát rất bận a, hiện tại tuy không còn gì phải vội vã nữa, tiếc là cậu lại nhìn không thấy. Phi tuyết thiên liên xạ bạch lộ, tiểu thư thần hiệp ý bích uyên*. Mười bốn chữ này, cậu chỉ mới xem hai chữ, còn chưa thấy qua đạo diễn Trương* râu tóc xồm xoàng, thấy ổng chỉ sợ sẽ phá hư mắt thẩm mỹ của cậu.

Hôm mùng 1 tháng 5 ba ngày trước, Lâm Tầm nói, dù sao cũng ở nhà nghỉ ngơi, tôi kể phim cho cậu nghe đi. Ba ngày, nghe hết hai bộ.

Trong mơ, Tiểu Đường ở giữa rừng cây bay a bay a ~ có khinh công thật là thích, có thể bay, bằng không sơn đạo vừa qua cơn mưa vô cùng bẩn a, dơ giày Lâm đại ca sẽ không cho vào nhà a ~ Tiểu Đường vừa bay vừa nghĩ.

Mà mình đang muốn đi đâu nhỉ? Tiểu Đường phát hiện bản thân đang thiếu một cái đích đến, bắt quá ai thêm quản nó chứ, dù sao bay cũng chẳng mệt gì. Nhún nhẹ một cái, Tiểu Đường lại bay lên mấy thước, tránh được mấy cái giếng kiểm tra ống nước ngầm vẫn chưa đầy nắp.

Dần dần, trước mắt hiện ra sơn cốc xinh đẹp, Tiểu Đường đáp xuống một thân cây, cái cây này nó quen quen, dường như giống với cây đại thụ Magnolia trong cục cảnh sát.

Lúc này, có hai người từ xa đi tới.

A! Giang tham mưu, đội trưởng! Chờ đến khi thấy rõ người, Tiểu Đường kích động hai mắt sáng lên, tuy rằng người đang tiến đến tóc dài chấm vai, thân bội trường kiếm, tay áo phiêu phiêu, thế nhưng Tiểu Đường vẫn chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra đây là đội trưởng thân yêu của cậu và tham mưu. Đại hiệp a, quả nhiên đội trưởng cùng tham mưu cho dù có xuyên không thì vẫn là đại hiệp một thân chính khí, tâm ưu thiên hạ a!

Tiểu Đường đang định đi ra chào hỏi một hai câu, lại thấy tham mưu ôm chặt lấy đội trưởng. Phi lễ vật nhiều a, Tiểu Đường lùi lại, nhìn không chớp mắt, ‘tôi không phải muốn dòm ngó chuyện riêng tư của người khác, tôi chỉ là rất nhớ họ a, cứ xem nhiều thêm một tí, dù sao trước kia những thứ kịch liệt hơn cũng đã xem qua cả rồi’ Tiểu Đường tự biện minh cho bản thân, cái lỗi tai cũng không quên dựng đứng lên.

“Liên đệ”

“Giáo chủ”

*chú thích: là Liên đệ theo hầu giáo chủ và giáo chủ - Đông Phương Bất Bại trong Tiểu ngạo giang hồ

Rầm! Tiểu Đường dưới chân mềm nhũn, trực tiếp rơi từ trên cây xuống, đau đớn như dự đoán còn chưa tới, phía dưới đã có người hảo tâm tiếp được cậu. Tuy rằng diện mạo ân nhân có chút mơ hồ, bắt quá vẫn dễ dàng nhận thấy là một nam nhân anh tuấn, trực giác của Tiểu Đường nói với cậu, nhất định là Lâm Tầm. Tiểu Đường muốn mở miệng, Lâm Tầm đã giành lên tiếng trước.

“Tiểu sư muội, sư phụ bảo chúng ta trở về thành thân.”

Nghe vậy, Tiểu Đường cổ họng đờm ngọt, trước mắt tối sầm.

Tiểu Đường tỉnh lại, dùng áo gối lau lau mồ hôi.

Khỉ thật! Đúng là loạn thất bát tao, không nghe ‘Tiểu ngạo giang hồ’ nữa, chờ Lâm đại ca đi công tác về bảo anh ấy cho mình nghe ‘Thần điêu đại hiệp’, lão tử lần sau phải mộng được con đại xà nữ! Tham mưu,

đội trưởng, tôi thật xin lỗi hai người, nhưng tôi hoàn toàn không cố ý nha, muốn trách thì trách Lâm gian thương ấy, mắc gì phải kể đoạn đó sinh động đến vậy chứ.

Tiểu Đường trở người, tiếp tục ngủ.

Buổi cơm chiều ngày thứ ba, Tiểu Miêu bọn họ mang theo phim đến xem, là phim cổ trang, ‘Tiểu ngạo giang hồ chi Đông Phương Bất Bại’. Tiểu Đường đánh hơi được món ngon, cậu thích nghe phim cổ trang, bởi vì phần lớn đều đã xem qua, có thể một bên xem một bên thưởng tượng lại hình ảnh, bù lại mắt mắt khi bị mù.

“Đông Phương Bất Bại cùng Lệnh Hồ Xung, rất có không khí để tưởng tượng a” Đồng Diêu cảm thán.

“Nói vậy, tham mưu chỉ thích đội trưởng thôi!” Tiểu Đường kích động.

“Tiểu Đường?” Thanh âm A Kiệt tràn đầy nghi hoặc.

Tiểu Đường thật muốn cắt quách cái miệng mình đi

Buổi tối ngày thứ ba, trước khi đi ngủ Tiểu Đường nhận được điện thoại của Lâm Tầm.

Lâm gian thương nói, Tiểu Đường a, nơi này không hổ là thủ phủ của gay Trung Quốc, lần sau tôi dẫn cậu đến đây chơi nha.

Chỗ đó và tôi thì có liên quan gì với nhau chứ! Tiểu Đường đầu đầy hắc tuyến.

Gian thương cười hắc hắc.

Lại hàn huyền hai câu, Lâm Tầm nói với cậu ngày 15 mới trở về, bởi vì còn phải đi một chuyến tới Miên Dương, hỏi cậu có nhớ hẳn không?

Nói như vậy có Dương Bạch Lao nào lại đi tưởng nhớ Hoàng Thế Nhân* sao. Tiểu Đường nói, khiến Lâm Tầm cười ha hả.

*Dương Bạch Lao – Hoàng Thế Nhân: Quan hệ tá điền - địa chủ. Người tá điền thì hiền lành bị áp bức, còn tên địa chủ thì ác độc, cường bức nhi nữ của tá điền. Nói chung một đại diện cho hiền lành, một đại diện cho tâm độc.

Trích: moclinglang.wordpress.com

Kì thật, Tiểu Đường là có chút nhớ Lâm Tầm, nhớ món bánh ngọt hắc làm, hương thơm nồng đậm hương vị chua chua.

Còn tới bảy ngày mới trở về a. Ngủ trước đã, Tiểu Đường nghĩ.

Trong mộng, Tiểu Đường đang giải một cái cừ liên hoàn*. Mấy hôm trước, Lâm Tầm tự tay dạy cậu, tốn hết một buổi chiều rớt cuộc làm cho Tiểu Đường dù không cần nhìn vẫn có thể thuận lợi hóa giải, Tiểu Đường rất là đắc ý, mấy ngày nay trên tay không lúc nào nhàn rỗi.

*cừ liên hoàn: đây là trò chơi đỉnh cao của các trò giải móc khóa IQ, rèn luyện tính kiên nhẫn, quan sát và phân tích. Mục đích của trò chơi này là bạn phải giải thoát cho chiếc thanh dài ở giữa bị khóa lại bởi 9 vòng tròn liên tiếp.

Hừm, cái cừ liên hoàn này sao lại khó giải như vậy? Tiểu Đường trong mộng mân mê hết kéo lại đẩy đến đầu đây mổ hôi cũng không giải được. Đúng rồi, Lâm đại ca, kêu Lâm đại ca giúp mình!

Tiểu Đường ngẩng đầu tìm kiếm khắp nơi.

Quả nhiên, Lâm Tầm đang ở cách đó không xa, bất quá lúc này hẳn lại ngồi phía sau một nam hài, hai tay vòng qua vai của cậu ta, nắm lấy tay dạy cậu ta cách giải cừ liên hoàn, tuy không thấy rõ mặt, nhưng mà Tiểu Đường biết chắc hẳn nhất định đang ôn nhu mỉm cười, giảng giải, tựa như khi dạy cậu.

Ngực đột nhiên trầm xuống, Tiểu Đường cảm thấy dường như không thở nổi.

Trước mắt lại tối sầm, Tiểu Đường đau khổ tỉnh lại, ngực vẫn như trước thực trầm, thực buồn.

“Tiểu Cầu, tao đã nói bao nhiêu lần rồi, không được đè tao khi tao ngủ! Sẽ gặp ác mộng đó!” Tiểu Đường đem Tiểu Cầu từ trên người mình đẩy xuống.

Tiểu Cầu ăng ăng kêu một tiếng, chuyển xuống nằm dưới chân giường. Tiểu Đường hít sâu mấy hơi, không còn tức ngực nữa, mới tiếp tục ngủ.

Sáng sớm, Tiểu Miêu lại tới.

“Tiểu Đường ca, tôi có mua một bộ kịch truyền thanh mới, cùng nhau nghe đi!” Tiểu Miêu phấn chấn nói.

“Được!” Tiểu Đường cũng cảm thấy rất hứng thú, dù sao hiện tại cũng không có khách.

Mỗi người một tai nghe, Tiểu Đường cùng Tiểu Miêu sắp xếp xếp kiểm chỗ ngồi, nghe radio.

“Nhật Bản sao?” Nghe xong hai câu, Tiểu Đường hỏi.

“Ừm!”

“Cậu nghe hiểu à?”

“Không hiểu, bắt quá lập tức sẽ hiểu thôi.” Tiểu Miêu nói

Tiểu Đường tạm thời bỏ qua nghi vấn này, kiên nhẫn nghe, có thể lúc sau chính là đối thoại tiếng Trung thì sao, cậu nghĩ.

“Tiểu Miêu, đây là cái gì ... “ Chỉ chốc lát sau, âm thanh trúc trắc của Tiểu Đường truyền đến.

“Hả, anh nghe không hiểu sao? Không phải chứ, loại chuyện này thì cả thế giới cũng chỉ có một kiểu giọng thôi mà.” Tiểu Miêu nói với giọng tràn ngập ngây thơ vô tội.

“Tử Miêu!” Tiểu Đường ôm chầm lấy Tiểu Miêu, đè lên giường, dùng sức mà chỉnh đốn thằng bé, đầu nói của ông nghe điện thoại bị rơi ra khỏi máy MP3, trong nháy mắt, ngậm thanh liêu nhân tràn ngập căn phòng mát xa nhỏ bé.

“Mau mau tắt đi.” Bất chấp Tiểu Miêu, Tiểu Đường luống cuống tay chân mặt đỏ tai hồng sờ soạng cái MP3 kia.

“Tiểu Đường ca, đừng nóng vội đừng nóng vội, để tôi tắt cái này!”

Thứ thanh âm khiến người ngượng ngùng kia rốt cuộc cũng tiêu thất, Tiểu Đường ngồi bên giường hồng hộc thở dốc.

“Aizz, anh như thế nào lại không thích chứ, đều là người trẻ tuổi như nhau mà a!” Tiểu Miêu tiếc nuối nói.

“Tôi vì cái khí gì phải thích!” Tiểu Đường phát điên.

“Chất giọng ưu nhã này không phải siêu siêu giống của Lâm gian thương sao.” Tiểu Miêu như trước chìm vào thế giới của riêng mình, làm như không hề thấy sự xấu hổ của Tiểu Đường.

Tiểu Đường lại đỏ mặt. Thanh âm kia quả thật giống Lâm đại ca a, vừa nãy chính mình cũng tưởng là Lâm đại ca cùng ai ghi băng, cho đến đoạn nam nam giường diễn “kịch liệt” kia, cậu mới biết bản thân bị lừa.

“Đường Đường, là tôi muốn tốt cho anh thôi, thanh niên a, phát tiết đúng lúc thì đối với cơ thể lẫn tinh thần đều có lợi.” Tiểu Miêu lên mặt làm ông cụ non mà nói.

“Vậy lần sau làm ơn mang tới Tiểu Trạch Mã Lợi Á* đi” Tiểu Đường không chút lưu tình đem con mèo chết này đá ra khỏi nhà.

*Tiểu Trạch Mã Lợi Á là một diễn viên nữ, rất sexy, chuyên đóng phim AV

Đáng tiếc, người có thể đuổi đi, nhưng trí nhớ là xóa không nổi. Cả ngày, trong đầu Tiểu Đường không ngừng tua đi tua lại đoạn âm thanh đứt quãng kia.

Có giỏi thì mày ám tao ba ngày thử xem! Buổi tối 12 giờ, Tiểu Đường hậm hực chui vào ổ chăn.

Đã bao lâu không làm loại mộng này rồi? Tiểu Đường gắt gao ôm người dưới thân, giống con ong chăm chỉ hút mật mà không ngừng hôn môi, tuy rằng không thấy rõ diện mạo, nhưng mà cảm giác vẫn tuyệt vời như

thật, Tiểu Đường cùng người đó không làm chuyện gì khác, chỉ liên tiếp hôn nhau, người dưới thân cũng tận tình đáp lại cậu, đồng thời phát ra thanh âm liêu nhân, chất giọng trầm thấp uyển chuyển này tựa hồ đã nghe qua ở đâu thì phải, kích thích đến mức Tiểu Đường cảm xúc lan tràn menh mang.

“Lâm đại ca ... “ Đến khi tình ái chín nùng, Tiểu Đường đột nhiên nghe bản thân gọi như vậy.

Sau đó trong nháy mắt, diện mạo người dưới thân trở nên rõ ràng, lông mi dài rậm đôi mắt thâm thúy, chiếc mũi thẳng thần cùng khóe môi hơi nhếch lên, có ba phần đầy đặn lại thêm bảy phần ngạo khí, còn không phải chính là khuôn mặt lúc trước cậu từng một lần nhìn thoáng qua đó sao.

A

theo tiếng thét chói tai, thế giới lại trở về hắc ám, không còn hình ảnh kiều diễm khi nãy nữa.

Tử Tiểu Miêu, lão tử tuyệt đối không tha cho ngươi!!! Tiểu Đường ngồi trên giường, đầu đầy mồ hôi, tim đập gia tốc.

Cổ nhân viết, nhật hữu sở tư, dạ hữu sở mộng.

Chú thích:

Tam văn ngư:

Nãi du khởi ti: một loại bánh ngọt làm từ bơ.

Ngư du quả: trái bơ.

Ngọc tử thiêu:

Toan thang kê:

Tạc bài cốt:

*Kim Dung viết tổng cộng 15 truyện trong đó 1 truyện ngắn và 14 tiểu thuyết. Hầu hết các tiểu thuyết đều được xuất bản trên các nhật báo.

1. Thư kiếm ân cừ lục (1955) ()
2. Bích huyết kiếm (1956) ()
3. Xạ điêu anh hùng truyện (1957) ()- tại Việt Nam được dịch thành Anh hùng xạ điêu.
4. Tuyết sơn phi hồ (1959) ()
5. Thần điêu đại hiệp hay Thần điêu hiệp lữ (1959) ().
6. Phi hồ ngoại truyện (1960) ()
7. Bạch mã khiêu tây phong (1961) ()
8. Uyên ương đao (1961) ()
9. Ý Thiên Đồ Long ký (1961) ()
10. Liên thành quyết bản dịch của Vô Nại tiên sinh và của Hàn Giang Nhạn (1963) ()
11. Thiên long bát bộ bản cũ và bản mới (1963) ()
12. Hiệp khách hành (1965) ()
13. Tiểu ngạo giang hồ bản cũ, năm (1967) ()
14. Lộc Đỉnh ký bản cũ và bản mới (1969-1972) ()
15. Việt nữ kiếm (truyện ngắn, 1970) ()

3 truyện Anh hùng xạ điêu, Thần điêu đại hiệp, Ý thiên đồ long ký tạo thành Xạ điêu tam bộ khúc, đọc theo lần lượt. Thiên Long bát bộ cũng có thể coi là mở đầu của bộ ba cuốn truyện trên. Tuyết sơn phi hồ và Phi hồ ngoại truyện cũng đi đôi với nhau vì có cùng các nhân vật.

Sau khi Kim Dung hoàn thành các tác phẩm của mình, một người bạn của ông là Nghê Khuông phát hiện rằng chữ đầu tiên của tựa đề 14 tiểu thuyết tạo thành hai câu thơ thất ngôn:

Phi tuyết liên thiên xạ bạch lộc

Tiểu thư thần hiệp ý bích uyên

Dịch nghĩa:

Tuyết bay đầy trời bắn hươu trắng

Truyện cười thần hiệp tựa uyên xanh

*đạo diễn Trương: đạo diễn Trương Kỷ Trung, người Trung Quốc, đã thực hiện 7 tác phẩm của Kim Dung

*Cửu liên hoàn

9. Chương 9: Gian Thương May Mắn

Lâm Tầm sau khi ngủ trưa xong thì tỉnh dậy, nhìn sắc trời ngoài khung cửa sổ không thể tính là trong xanh, miễn cưỡng chẳng muốn đứng lên. Không khí nơi này thực hợp lòng người, một năm bốn mùa khí trời đều ôn nhuận, không như chốn đô thành hắc sũng, tuy khí hậu không tệ nhưng chính là tia tử ngoại hơi cao mà độ ẩm lại hơi thấp, khó trách làn da của người dân nơi này lại đẹp như vậy! Lâm đại gian thương sờ sờ mặt mình, nhẹ nhàng như đang lau đại bảo bối, nửa tháng này tắm bồn cũng không đến nỗi nào. Ngay lập tức lại vô thức nghĩ tới Tiểu Đường, sắp nửa tháng rồi, không biết tiểu cảnh sát có nhớ mình hay không nhỉ? Nghĩ đến đó, Lâm Tầm liền lấy điện thoại ra, nhưng mà bấm số mới được một nửa lại bị hấn xóa đi, nghĩ nghĩ, hấn gửi cho Tiểu Đường một tin nhắn ngắn.

Biết rõ Tiểu Đường không thể nhìn, vì cái gì còn muốn gửi tin nhắn? Bởi vì a, đây là bí mật mà Lâm đại gian thương không thể nói ra miệng.

Gửi tin nhắn xong, Lâm Tầm thỏa mãn duỗi thắt lưng, hào hứng chơi trò “đấu địa chủ”* trong điện thoại

*đấu địa chủ: trò “fight the landlord”

Ầm ầm! Đột nhiên căn phòng kịch liệt rung động, đồng thời vang lên tiếng nổ tung hỗn loạn, di động trên tay Lâm Tầm bị văng ra va đập vào tường bể nát thành hai mảnh. Chưa kịp nghĩ ra là gặp chuyện gì, Lâm Tầm nhanh nhẹn phóng lại chỗ cửa phòng chạy ra, đúng lúc này, mặt đất dưới chân lại rung mạnh lần nữa, hấn bị hất lên cao, đầu đập mạnh vào phần dưới cánh cửa, hôn mê bất tỉnh.

Ở thành phố kia, Tiểu Đường vừa tiễn một vị khách đi, đang lúc muốn quay về phòng thì dưới chân rung động một chút. Choáng váng? Tiểu Đường nghi hoặc ần ần huyết Thái Dương, lúc này Tiểu Cửu đột nhiên từ trong phòng chạy ra, ngăn cản đường vào trong của Tiểu Đường, mặc Tiểu Đường nói thế nào cũng không chịu tránh ra, còn rên ư ử rất là đáng thương, Tiểu Đường nghĩ có lẽ Tiểu Cửu là đang giận dữ chính mình buổi sáng không dắt nó đi tản bộ, nghĩ nghĩ hiện tại không có khách, vậy dẫn Tiểu Cửu ra ngoài thôi.

Lúc Lâm Tầm tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu đau kinh khủng, vươn tay sờ một chút, quả nhiên cái ót có cục u to như bánh bao, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng ong ong ồn ào náo loạn, tựa hồ còn kèm theo tiếng khóc hô, Lâm Tầm đứng lên, thất tha thất thểu đi ra ngoài cửa, trên hành lang không một bóng người, tĩnh lặng như cõi chết, hoàn toàn đối lập với thanh âm ồn ào bên ngoài. Thang máy không sử dụng được, trên thang bộ ngọn đèn báo động khẩn cấp phát ra ánh sáng trắng bệnh nhợt nhạt.

Lâm Tầm lập tức hiểu ra đây nhất định là động đất!

Tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng đến khi hấn bước ra khỏi khách sạn, nhìn hết thấy khung cảnh trước mắt, trong đầu nhất thời trống rỗng, mắt thì thấy được đó, vậy mà đại não lại từ chối chấp nhận thảm kịch kinh hoàng này. Ngay người một hồi, tựa như nhớ ra cái gì, Lâm Tầm chậm chạp quay đầu về hướng một tòa

kiến trúc cách đó không xa, nếu nó bây giờ vẫn còn được gọi là một tòa kiến trúc. Đám phế tích kia nguyên bản mới là khách sạn được bên tiếp đãi sắp xếp cho lần đi công tác này của bọn họ, Lâm Tầm và hai người đồng nghiệp khác đứng ra là trọ tại đây, mà Lâm Tầm lại vì chán ghét nơi này không đủ cấp bậc, không đủ sạch sẽ, không đủ xinh đẹp, không đủ sang trọng, tóm lại là ngược với tính cách thích sạch và chủ nghĩa hoàn mỹ của hắn, cho nên hắn liền bỏ tiền túi ra trọ tại khách sạn bốn sao này, mà đương nhiên bên người tiếp đãi không biết việc đó. Hắn quay đầu lại nhìn khách sạn phía sau, ngoại trừ gạch men sứ lát tường cùng vài vật trang trí khác bị rơi xuống, tổng thể vẫn còn nguyên vẹn.

Vô hình trung, chủ nghĩa thích sạch của hắn đã cứu hắn một mạng, còn không kịp tự chúc mừng bản thân may mắn sống sót sau đại nạn, Lâm Tầm lão đạo chạy về hướng của đám phế tích cách đó không xa, nơi đó còn hai người đồng sự của hắn đang trọ.

Bọn người Tiểu Đường vào lúc cơm chiều mới nghe được tin tức về trận động đất.

Lúc phát thanh viên bắt đầu nói về việc chiều nay tại Tứ Xuyên xảy ra động đất, A Kiệt, Nạp Kì cùng Tiểu Đường đều ngừng lại chăm chú lắng nghe.

“Đường như rất nghiêm trọng a, may quá, Lâm Tầm là ở thủ đô phải không, vậy chắc không có chuyện gì rồi.” Nạp Kì nói.

“Tiểu Đường, cậu làm sao vậy?” A Kiệt chú ý đến sắc mặt trắng bệch của Tiểu Đường, quan tâm hỏi.

“Lâm đại ca, ở Miên Dương, lần trước anh ấy... gọi điện thoại, nói hai ngày này... ở Miên Dương.” Trong thanh âm Tiểu Đường mang theo chút run rẩy.

A Kiệt và Nạp Kì đồng thời biến sắc.

“Tiểu Đường, cậu đừng lo, tôi nghĩ Lâm Tầm không có việc gì đâu, nơi đó của hắn cũng không phải là tâm động đất.” Nạp Kì vừa nói vừa rút di động gọi vào số của Lâm Tầm.

Thế nhưng, cho dù cố gọi bao nhiêu lần đi nữa, đáp lại đều là “số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”.

Bất an cùng lo lắng bắt đầu tràn ngập căn phòng nhỏ.

“Đúng rồi, tin nhắn, giữa trưa tôi có nhận được tin nhắn, có lẽ là Lâm đại ca.” Đột nhiên Tiểu Đường giống như vừa nhớ được cái gì đó, vội vàng rút điện thoại di động ra.

A Kiệt nhận lấy bắt đầu kiểm tra tin nhắn.

Hộp thư lưu trữ của Tiểu Đường hầu hết là dự báo thời tiết hoặc quảng cáo, chỉ có tin trên cùng có đánh dấu tên người gửi – Lâm Tầm. Ôm một tia hi vọng, A Kiệt mở tin nhắn kia ra.

[Tiểu Hoa a, cậu nếu không kết hôn thì cả đời này hãy ở bên tôi đi, Lâm đại ca của cậu rất thương cậu a, cả đời này sẽ đối tốt với cậu, được không? Động tâm thì đừng gửi tin trả lời, không đồng ý thì gửi một chữ “cút”, cho cậu 5 phút suy nghĩ, không trả lời xem như cậu đồng ý! (*^__^*)]

Thời gian gửi tin: 14:20

“Không phải, Tiểu Đường. Là dự báo thời tiết.” A Kiệt nói với Tiểu Đường.

Tiểu Đường thất vọng nhú nhú mi, cậu chỉ là không thấy một giọt nước lấp lánh nơi khóe mắt của A Kiệt.

Điện thoại của Lâm Tầm vẫn không liên lạc được, địa chấn đã đi qua hơn 24 tiếng, truyền thông không ngừng đưa tin, lần thảm họa này tựa như một giọt mực đen rơi vào trong nước, không ngừng khuếch tán, vệt nhiễm. Chốn ăn chơi đã ngừng kinh doanh, tất cả mọi người họp lại suy nghĩ hết các biện pháp để tìm ra tin tức về Lâm Tầm, nhưng mà dường như có một bức tường đồng vách sắt dựng lên kể từ hồi tai nạn, những việc bọn họ có thể làm vô cùng hữu hạn, vài người chỉ biết ngồi canh trong công ty Lâm Tầm, hi vọng liên hệ được với bên tiếp đãi kia, đáng tiếc, đường truyền thông tin vẫn chưa có hồi phục.

Đại Lưu tìm đến Tiểu Đường, nhờ cậu xoa bóp cho mình một chút, ngày hôm qua bắt trộm bị động trúng thất lạng. Tâm tình Tiểu Đường hiện giờ rất tệ, căn bản không muốn nhúc nhích, nhưng Đại Lưu vốn là bạn bè, vậy nên vẫn miễn cưỡng mà đáp ứng.

“Tiểu Đường a, cậu đừng quá lo lắng, có thể không có việc gì đâu!” Đại Lưu cũng biết chuyện về Lâm Tầm, biết quan hệ của hắn cùng Tiểu Đường rất tốt, thành ra nói câu an ủi cậu một chút.

Tiểu Đường không trả lời, bắt đầu từ khi chuyện không may này xảy ra, những lời như vậy cậu đã nghe nhiều rồi.

“Tiểu Đường a, nếu giám đốc Lâm đó thực sự xảy ra chuyện, tiền cậu nợ hắn có phải sẽ không cần trả nữa không?” Đại Lưu vắt óc nghĩ cách giúp cho Tiểu Đường không còn buồn bã, quen nhau lâu như vậy, hắn chưa từng thấy Tiểu Đường giống thế bao giờ, ngay cả khi biết bản thân bị mù, Tiểu Đường cũng không đến mức ấy, cậu như hiện tại thật khiến người khác nhìn vào vô cùng đau lòng a.

Những lời này của Đại Lưu quả thật rất hiệu quả, nhưng mà không phải thứ hiệu quả mà hắn muốn.

Cảm giác bàn tay Tiểu Đường đặt trên lưng mình rời đi, Đại Lưu ngẩng đầu, nhìn thấy Tiểu Đường một mặt lạnh lùng như sương phủ đứng cạnh bên, tuy rằng hai mắt cậu đang nhắm lại, bất quá Đại Lưu lại mơ hồ cảm giác như có hai đạo hàn quang dừng trên người mình.

“Đại Lưu, cậu nếu nói như vậy, từ nay về sau đừng đến chỗ tôi nữa.” Tiểu Đường nói.

“Ai nha, Tiểu Đường, thực xin lỗi thực xin lỗi, cậu xem cái miệng này nói thế mà còn là tiếng người sao! Cậu biết tôi ăn nói vụng về mà, tôi thật ra không phải có ý này, đừng nóng giận, là tôi sai, tôi sai rồi.” Đại Lưu vội vàng nói, giống như hắn vừa giải thích, thực sự không có ý trù ẻo vị giám đốc Lâm kia, bất quá hắn không nghĩ tới Tiểu Đường lại tức giận như vậy, thế nhưng còn muốn tuyệt giao với hắn.

Tiểu Đường gật gật đầu, xem như không so đo với hắn, chạm vào cái ghế bên cạnh ngồi xuống, cậu cũng biết Đại Lưu không có ý gì khác, chỉ là cậu thật không muốn nghe những lời nói như vậy.

“Tiểu Đường a, tôi đi trước đây, lát nữa còn đến phiên trực. Cái kia... Giám đốc Lâm cát nhân thiên tướng, sẽ không gặp chuyện không may đâu.” Đại Lưu xem ra tâm tình Tiểu Đường không tốt, cũng không dám tiếp tục quấy rầy, chào một tiếng xong liền bỏ chạy.

Đến giờ cơm chiều, Tiểu Đường chẳng ăn nổi cái gì, kì thật tất cả mọi người đều ăn không vô, cũng sẽ không có ai đi miễn cưỡng cậu ăn.

Tiểu Miêu tuy bình thường dễ gặp Lâm Tầm thì liền đấu võ mồm, nhưng thật ra nếu năm đó không nhờ Lâm Tầm thu nhận nó vào chốn ăn chơi này lúc nó bị đuổi ra khỏi nhà vì come out*, thằng bé có lẽ đã trở thành tội phạm vị thành niên rồi, hai năm nay cũng là Lâm Tầm giúp đỡ nó hoàn thành cấp trung học, cho nên Tiểu Miêu rất cảm kích lão gian thương này, nếu không phải Lâm Tầm một thân tật xấu, nó có lẽ đã cân nhắc đến chuyện lấy thân báo đáp.

*come out: công bố, nói cho người khác biết mình là đồng tính

Tiểu Miêu một bên nhớ rằng Lâm Tầm rất tốt, một bên lại nghĩ hắn sinh tử chưa biết, nghĩ nghĩ một hồi liền oa oa khóc thành tiếng.

“Khóc cái gì a! Lâm gian thương không chết được đâu!” Đồng Diêu đánh cái bốp lên đầu Tiểu Miêu, chấm dứt tràng âm thanh nức nở ghèn ghện kia.

Nghe thấy một chữ “chết” đó, Tiểu Đường nhin không được run lên một chút.

“Tiểu Kì, bệnh viện các em hai ngày nữa có phải sẽ điều đội y tế đến đó không.” A Kiệt hỏi

“Ừm, bất quá phải qua chọn lựa đã.” Nạp Kì phiền toái vò vò đầu.

“Vậy... nếu đến lúc đó còn chưa có tin tức của Lâm Tầm, anh và các em đi một chuyến, anh đi Miên Dương, tìm bên tiếp đón của bọn họ hỏi han một chút.” A Kiệt nói, hiện tại muốn một mình tiến vào khu vực bị thiên tai là không được, chỉ có thể đi cùng đội y tế thì may ra mới có hi vọng.

“Không được, anh không được đi, rất nguy hiểm!” Nạp Kì không cần suy nghĩ liền cự tuyệt.

“Tôi đi! A Kiệt anh đừng đi, bên này cũng cần người coi chừng.” Đồng Diêu nói.

Nạp Kì nghĩ nghĩ, gật đầu. Đồng Diêu là cao thủ các trò vận động mạo hiểm, lại là hội viên của câu lạc bộ về sinh tồn, hắn có đủ năng lực tự bảo vệ bản thân.

Tiểu Đường không nói chen vào, cậu cũng muốn đi, nhưng cậu biết, mình nếu đi theo chỉ tăng thêm gánh nặng mà thôi. Loại cảm giác biết được tất cả nhưng chẳng thể làm gì khiến cậu thật mệt mỏi.

Ngày thứ ba, liên lạc với cuộc được nối lại, nhưng mà tin tức mang đến chẳng phải tốt lành gì.

Công ty của Lâm Tầm liên hệ với bên tiếp đãi kia, đối phương đưa tin nói khách sạn được sắp xếp cho nhóm của Lâm Tầm đã hoàn toàn sụp đổ, vì vậy mất luôn liên lạc với Lâm quản lí. Sau khi nhận tin này, cả chỗ vui chơi lâm vào một mảnh tịch mịch, dần dần, tiếng nức nở vang lên, không biết là ai bắt đầu khóc.

Tiểu Đường ngơ ngác ngồi trên ghế, chỉ cảm thấy cơ thể từ sâu thật sâu bên trong kéo đến từng đợt rét run, cậu mở to mắt, tầm nhìn mênh mông hỗn độn bị nước mắt thấm ướt trở nên mơ hồ khác thường, con mắt bị thương nóng rát đau đớn, đã lâu cậu không đau như vậy, chính là từ hồi Lâm Tầm mua thuốc nhỏ mắt mới cho cậu.

Bồ tát a, cầu người phù hộ Lâm đại ca bình an vô sự, con cam nguyện cả đời cũng không nhìn được, chỉ cần Lâm đại ca bình an, con xin hứa làm tiểu hòa thượng bồi bên người.

Tiểu Đường lần đầu tiên thật tâm hi vọng trên đời tồn tại mấy thứ triết lí không gì không thể, hữu cầu tất báo như trong thần thoại cổ tích và tôn giáo.

Đột nhiên, cửa bị đẩy ra, một trận gió lạnh từ ngoài cuốn cuộn tiến vào.

“Thực xin lỗi, quán chúng tôi hôm nay không buôn bán” A Kiệt vừa nói vừa xoay người, vừa nhìn thấy người đến là ai thì trong nháy mắt liền đứng hình.

“Aizz, tôi còn vốn nghĩ mình sẽ được nhiệt liệt hoan nghênh chứ.” Người vừa tới nhìn đến những kẻ trong phòng bày ra biểu tình ngây dại, tiếc nuối mà đi vào, hẳn tuy rằng hiện tại một thân chật vật, nhưng vẫn như cũ có vẻ thật tiêu sái.

“A! Gian thương !!!” Tiểu Miêu kêu to nhào tới.

Linh nghiệm! Trong nháy mắt, trong đầu Tiểu Đường liền hiện lên hai chữ này, cảm giác ảm áp tràn về lại tứ chi bách hài*, thấm vào khối cơ thể lẫn tinh thần vì nhận hung tin kia mà trở nên lạnh lẽo.

*tứ chi bách hài: khắp cơ thể. (tứ chi: tay, chân; bách: một trăm; hài: xương cốt)

Tất cả mọi người vây lại, đối với Lâm Tầm hết sờ lại nấn, vì thứ cảm giác sinh động này mà rưng rưng, xác định rõ người này chính là bằng hữu từng cùng bọn họ sớm chiều bên nhau, chứ không phải bằng hữu đến từ linh giới.

“Tiểu Đường!” Lâm Tầm khó khăn chui ra khỏi vòng vây kín mít, thấy tiểu cảnh sát vẫn ngơ ngác đứng ngoài vòng tròn.

“Lâm đại ca” Tiểu Đường nâng hai tay lên.

Lâm Tầm bước nhanh tới ôm lấy cậu, Tiểu Đường cũng dùng sức ôm lại hắn, siết đến mức làm bờ vai hắn ần ần phát đau.

“Được rồi, đừng khóc, đôi mắt của cậu không tốt.” Lâm Tầm ôn nhu vỗ vỗ lưng Tiểu Đường.

“Lâm đại ca, thật may anh vẫn bình an, nghĩ đến anh xảy ra việc gì, tôi thật sự ngay cả mục đích sống cũng không còn” Tiểu Đường nói, ôm Lâm Tầm không chịu buông tay.

“Thật sao?” Trong thanh âm của Lâm Tầm mang theo một tia bất ổn, chẳng lẽ bản thân nhân họa đắc phúc*, tiểu cảnh sát đã giác ngộ.

*Nhân họa đắc phúc: Nhờ có họa nên được hưởng phúc

“Đúng vậy! Trước kia tôi mỗi ngày cố gắng làm việc, chính là muốn trả lại tiền cho anh, khả hữu kiện kính nhân*, nhưng hai ngày này, tôi một chút sức lực cũng không có, nghĩ rằng nếu anh xảy ra chuyện, tôi kiếm tiền còn có ý nghĩa gì a!” Tiểu Đường nói đến tình chân ý thiết. Đây là những lời nói thật lòng của cậu a, nhưng dường như thế này vẫn chưa đầy đủ lắm, còn một số thứ này nọ, cậu không biết phải biểu đạt thế nào.

*Khả hữu kiên kính nhân: có mục tiêu thì sẽ tiếp sức cho người ta tiến tới

Tiểu cảnh sát ngu ngốc, bộ lão tử ta mỗi ngày đều rượt sau lưng cậu sao! Lâm Tầm dở khóc dở cười, cố gắng kiềm chế bản thân không bóp cổ Tiểu Đường lay qua lay lại.

Bọn bằng hữu bên cạnh đối hân lộ ra biểu tình thông cảm.

Kích động qua đi, Lâm Tầm kể cho mọi người nghe việc hân đào thoát như thế nào. Nguyên lai, ba người đồng nghiệp kia của hân cũng vì ra ngoài dạo phố mà thoát được kiếp nạn, bốn người sau khi hợp lại thì Lâm Tầm liền đề nghị lập tức rời đi, mặt khác những người đó sau khi nhìn thấy tình huống của hiện trường cũng đồng ý, cứ như vậy, bọn họ đi bộ gần hai ngày mới đón được một chiếc xe tải đi vào thành phố, may là thể tín dụng và chứng minh nhân dân đều còn đủ. Vừa đến nơi này, Lâm Tầm trước tiên gọi về nhà báo bình an, sau đó liền chạy tới chỗ ăn chơi ngay.

Mọi người nghe xong lại một trận thổn thức.

Trong bữa tiệc tẩy trần cho Lâm Tầm, Tiểu Đường ăn đặc biệt khỏe hơn bình thường. Lâm Tầm dùng ánh mắt nghi hoặc liếc nhìn A Kiệt một cái.

“Mấy ngày cậu mất tích, Tiểu Đường buồn đến nước cũng không thêm uống.” A Kiệt nói nhỏ vào tai Lâm Tầm.

Chỉ thấy Lâm gian thương trước nay nổi tiếng khôn khéo giờ cười đến mức nhìn như kẻ ngốc, còn không ngừng gấp thức ăn bỏ vào đĩa của Tiểu Đường.

10. Chương 10: Sinh Nhật

Thời tiết ngày càng nóng hơn, hoa chim câu* trong hẻm Bồ Câu đã muốn tàn lụi, từng cơn gió mang theo bụi cát mùa hè thổi qua, lay động tán lá xanh rì của hàng cổ thụ. Tiểu Bạch, Tiểu Bụi và Tiểu Cầu đều bắt đầu thay lông, trong phòng Tiểu Đường hiện giờ hết lông mèo lông chó thì nhau bay tán loạn, cái quạt điện bé xíu thổi qua một cái, thật là kinh đảo phách ngạc*, cuộn cuộn bay lên như ngàn hoa tuyết. Đối với việc này Tiểu Đường chỉ mắt nhắm mắt mở làm ngơ, mặc kệ chúng nó khinh vũ phi dương, dù sao bản thân có dọn cũng không sạch được. Bất quá cậu vẫn mua một cây lăn bụi đặt trong phòng, đó là dành cho Lâm đại ca a, Tiểu Đường không rõ, Lâm đại ca nếu sợ lông chó lông mèo dính trên quần áo hân đến vậy, vì cái gì mỗi ngày còn hăng hái chạy đến chỗ này của cậu.

*kinh đảo phách ngạc: sóng lớn vỗ bờ

Đồng Diêu nói: hân dù có kêu đau thì cũng vẫn vui vẻ.

Tiểu Đường nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu.

Tiểu Miêu thở dài, dùng một tư thái của người từng trải vỗ vỗ vai Tiểu Đường, nói: đợi đến khi anh trưởng thành thì sẽ hiểu

Tiểu Đường quả thật không hiểu, cho dù Lâm Tầm đối với cậu thế nào, cậu cũng không hề nghĩ đến phương diện kia, bởi vì cậu cảm thấy bản thân hiện giờ chẳng có gì đáng để người khác yêu thích, đối với bất cứ ai mà nói thì người như cậu đều là trời buột, tuy rằng trước kia có một đứa nhỏ tên Na Na nói thích cậu, nhưng Tiểu Đường biết, người Na Na cần chính là kẻ có thể chấp nhận cậu nhóc, bản thân mình bị mù đối với cậu nhóc kia mà nói là một đối tượng có thể lựa chọn, dù sao người có khả năng thị lực rất khó chấp nhận những kẻ giữa hai chân có cái đó đó. Mà Lâm Tầm, chẳng những bản thân điều kiện ưu việt, ánh mắt còn siêu cao, tính tình khùng bố, nghĩ thế nào thì một người bình thường như cậu cũng không thể là chén trà của hân a.

Lâm đại ca đối tốt với mình, một nửa là xuất phát từ lời phó thác của Giang tham mưu, nửa còn lại hân là do hân bản tính thiện lương đi. Tiểu Đường cứ như vậy giải thích nguyên nhân Lâm Tầm đối tốt với cậu.

Lúc này, Lâm đại gian thương được khen tụng là bản tính thiện lương đang ở trong một cửa hàng bán đồ dùng cho thú cưng, tay cầm cái xén lông chó bằng điện, cười đến ác độc mà âm hiểm.

TV mỗi ngày đều phát thông báo về tin tức trước thể vận hội Olympic, Tiểu Đường mở radio, chú ý nghe kĩ sự kiện trọng đại này, tuy rằng không có cơ hội trực tiếp đến đó, nhưng cậu vẫn mang trong mình một loại tâm tình hưng phấn chờ mong, năm đó khi chủ tịch Tất tuyên bố thể vận hội sẽ cử hành ở Bắc Kinh vào mùa hạ năm 2008 Tiểu Đường mới 15 tuổi, cậu lúc ấy đang giữ giải quán quân điền kinh toàn trường, ngây ngô mà khao khát chính mình một ngày nào đó cũng có thể đứng trên đường thi đấu của thể vận hội Olympic.

Bất quá, hiện giờ chỉ có thể tham gia vào hội người tàn tật thôi. Không biết có giải cho người mù không nhỉ, Tiểu Đường nghĩ, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng một thân vận động được rèn luyện từ hồi ở trường cảnh sát vẫn chưa mất a.

“Tiểu Đường a, cậu tin hay không, chứ đại thúc ta nếu trẻ lại được hai mươi tuổi, nhất định so với Lưu Tường* chạy còn nhanh hơn”

“Đương nhiên rồi, xem thất lưng rồi chân của bác này, rất có lực a!” Tiểu Đường tiếp tục mát xa khối thịt béo nhúc dưới tay, nhắm mắt nói dối.

Khách hàng là thượng đế a! Tiểu Đường cười ha ha nghĩ. Mùa hè tới rồi, người vận động nhiều hơn, người trật tay trật chân đau thất lưng cũng nhiều hơn, công việc làm ăn của Tiểu Đường thực thịnh vượng, tiểu Dương Bạch Lao mỗi ngày đều vì lão Hoàng Thế Nhân mà chăm chỉ cù làm việc.

Đội y tế của Nạp Kì cũng trở về từ khu bị thiên tai, tên bác sĩ độc mồm độc miệng bất cần đời đã trở nên thành thực hơn một chút, bệnh viện cho bọn họ nghỉ phép nửa tháng, Nạp Kì chỗ nào cũng không đi, ở quán bar bám gấu quần anh trai. Hắn nói, chỉ khi trải qua rồi, gặp qua rồi, mới biết người thân là đáng quý trọng nhất.

Sau đó, ngay giữa không khí vui vẻ hạnh phúc này, sinh nhật Tiểu Đường đã đến.

Khi Tiểu Đường gặp chuyện không may cậu chỉ mới 21 tuổi, từ những mờ mịt tuyệt vọng phút ban đầu, đến giờ cậu đối với cuộc sống tràn ngập tin tưởng. Cậu cảm thấy bản thân mang ơn rất nhiều người, nhiều lắm, nên cậu muốn mượn cơ hội này mời mọi người ăn một bữa cơm, nói chuyện này kia nhân tiện thể hiện sự cảm kích của mình!

Cậu đem ý tưởng này nói cho Lâm Tầm nghe.

“Vậy đặt bàn ở Thượng Phẩm Cư đi, đồ ăn trong đó mùi vị không tệ, nhả gian cũng sạch sẽ.” Lâm Tầm nói. Vốn hắn hi vọng có thể cùng Tiểu Đường chỉ có hai người trải qua sinh nhật, đồ ăn chính mình làm so với bên ngoài sạch sẽ vệ sinh hơn, lại không thiếu dinh dưỡng, nhưng nếu Tiểu Đường phải mời khách, vậy chỉ có thể chiều ý cậu, sau đó Lâm Tầm không hề nghĩ ngợi liền chọn một trong những nhà hàng đắt nhất thành phố.

“Lâm đại ca, tôi dự tính chỉ chi khoảng 1000 ...” Tiểu Đường nhỏ giọng nói. Ngày sáng không hiểu cho đêm tối a, Hoàng Thế Nhân không hiểu được nỗi khổ của Dương Bạch Lao a

“Ặc, vậy đổi nhà hàng khác đi, giao cho tôi, cậu cũng đừng bận tâm, Lâm đại ca của cậu cam đoan sẽ tìm cho cậu một chỗ ăn ngon giá rẻ lại có danh tiếng đẳng hoàng.” Lâm Tầm trầm mặc một chút rồi nói. Sâu trong nội tâm hắn, một thanh âm tê thiết vang lên: tiền thì có là gì a! Cậu không có nhưng tôi có a! 1000 khối mời hai bản tính kiểu gì cũng chỉ đủ uống nước thôi a

“Vậy nhờ anh” Tiểu Đường cười meo meo nói.

Tuyệt đối không thể ủy khuất tiểu cảnh sát nhà mình! Lâm đại gian thương nhân châu xoay động, nảy ra ý hay.

Đến hôm sinh nhật của Tiểu Đường, Lâm Tầm sáng sớm đã tới.

“Lâm đại ca, anh hôm nay không cần đi làm sao?” Tiểu Đường hỏi.

“Không cần. Hôm nay là buổi tọa đàm huấn luyện cho nhân viên thị trường và quảng cáo trong công ty, nhân viên của tôi bốn người đều đi cả, tôi ở lại công ty cũng chỉ là tướng không có binh, chẳng làm được gì. Vừa đúng hôm nay là sinh nhật cậu, thôi đừng mở quán, chúng ta đi dạo phố đi, tôi mua cho cậu bộ đồ mới xem như làm quà sinh nhật” Lâm Tầm nói

“Ừm, bắt quá đừng mua đồ đắt tiền, như cái vé nghe hòa nhạc lần trước, nếu là bình thường tôi vốn sẽ không dùng tới” Tiểu Đường có điểm ngược ngùng nói. Mọi người muốn tặng quà sinh nhật cho cậu, cậu sẽ không già mồm cãi lại mà đi cự tuyệt, bắt quá tới phiên Lâm đại ca thì không thể không nhắc nhở hần một chút, ai bảo hần bình thường xoe tay ra là kim quang lờ lờ, Tiểu Đường nhận của hần cái gì xong là tay liền nhũn hết một nửa, cuốn sổ dưới gối đầu bây giờ chỉ chít toàn là nợ a!

“Áo sơ mi và quần jean được không?” Lâm Tầm thiện người am hiểu ý hỏi.

Tiểu Đường gật mạnh đầu một cái. Cậu một năm nay chưa mua quần áo mới, tuy nói người mù không có nhu cầu trang điểm làm đẹp, nhưng quần áo mới ai chẳng thích mặc, nhớ năm trước Tiểu Đường vẫn hằng ngày nhìn sao nhìn trăng trông ngóng lễ mừng năm mới, còn không phải là vì có thể được danh chính ngôn thuận đòi mẹ mua cho một bộ quần áo mới sao.

“Vây đi thôi, dạo phố xong chúng ta đi chỗ nào đó ăn trưa, gọi một tô bao tử heo hầm bạch quả cho tôi với một cái bánh nướng nhỏ cho cậu, hai ta ăn mừng trước.” Lâm Tầm nói xong liền nắm tay Tiểu Đường dẫn ra ngoài.

Vào lúc đó, trong công ty của Lâm Tầm.

“Giám đốc Lương, thật xin lỗi a. Mẹ của quản lí Lâm đột nhiên cảm thấy không khỏe, quản lí của chúng tôi lo lắng bà một mình ở nhà cho nên hôm nay không có đi làm a.” Cô thư kí vẻ mặt có lỗi, nói.

“Không sao không sao, là tôi không phải, trước đó không báo trước liền cứ thế tới đây. Trăm điều thiện lấy hiếu làm đầu, một phần hiếu thảo này của Lâm quản lí quả là hiếm có a! Chúng tôi bàn việc làm ăn buôn bán, chính là muốn hợp tác với những người như vậy thì trong lòng mới yên tâm a!” Vị Lương giám đốc mập mạp kia hí hóp mắt nhìn tấm giấy khen dành cho công dân gương mẫu hằng hái giúp nước giúp dân trên tường, vừa lòng gật đầu, đối với vị đối tác sắp tới này càng lúc càng hài lòng.

Cô thư kí nhìn thấy trong mắt của lão heo mập này tràn ngập đồng tình tán thưởng.

Trong gian phòng thử đồ của khu mua sắm, Tiểu Đường đang thay bộ quần áo thứ chín của ngày hôm nay, sờ sờ, may đây là áo thun cổ gập, bằng không lại mặc ngược như hồi nãy nhất định tiếp tục làm trò cười cho người khác.

Mặc xong quần áo, Tiểu Đường sờ soạng đi ra khỏi phòng thử.

“Lâm đại ca, tùy ý mua một bộ thì được rồi, dù sao kiểu dáng màu sắc hay hoa văn này kia tôi cũng đâu nhìn thấy.” Tiểu Đường nói.

“Quần áo không chỉ mặc ... cho một mình mình xem, còn là mặc cho người khác xem nữa.” Cậu nha, chủ yếu vẫn là mặc cho tôi xem. Lâm Tầm trong lòng bổ sung thêm một câu.

Lâm Tầm lần đầu tiên để mắt đến Tiểu Đường liền biết tiểu cảnh sát này là cái giá áo thượng hạng, vai rộng, eo nhỏ, chân dài, hần đã sớm mong có một ngày được lấy tất cả quần áo mình thích ra cho Tiểu Đường thử từng bộ từng bộ một, hiện giờ cơ hội đến tay, hần như thế nào lại dễ dàng buông tha.

“Mỗi bộ đều không tệ a!” Lâm Tầm nhìn Tiểu Đường, vuốt cằm nói.

“Lâm đại ca, tôi chỉ muốn một bộ, chỉ một bộ thôi” Tiểu Đường vừa nghe Lâm Tầm nói như vậy, vội vàng nhắc nhở. Cậu sợ Lâm Tầm đem tất cả đồ cậu thử qua đều mua hết, căn cứ vào hiểu biết của bản thân, chuyện này không phải không có khả năng a.

“Ừm, vậy mua cái áo thun này và cái quần jean khi nãy đi” Lâm Tầm nói.

Tiểu Đường nhẹ nhàng thở ra.

“Tiên sinh, xin mời qua bên này tính tiền.” Thanh âm người bán hàng lộ ra vui mừng cùng cung kính.

Tiệm này phục vụ thật nhiệt tình a, chỉ mua một cái áo thun và một quần jean mà thái độ lại tốt như vậy, Tiểu Đường nghĩ. Cậu còn nhớ rõ vẻ mặt của người ta năm đó khi vào mùa tranh mua trang phục, cậu chen giữa một mớ đàn bà phụ nữ khác hỏi nhân viên hướng dẫn xem có loại áo thun khổ rộng không.

Mười phút sau, Tiểu Đường nhận được quà sinh nhật của mình, Lâm Tầm đưa cho cậu một bộ gồm áo thun và quần jean. Cậu thần nhiên nhận lấy, bởi vì cậu không biết áo thun đó là hiệu Ralph Lauren, còn quần là của Giorgio Armani Jeans.

Buổi chiều 5 giờ rưỡi, Lâm Tầm dẫn Tiểu Đường đi đến nhà hàng đã đặt chỗ hồi sáng, Tiểu Đường đem 1000 nguyên đưa cho Lâm Tầm, để hắn đem tiền này gọi món trước, lại nhờ hắn chú ý giùm mình một chút, nếu thấy đồ ăn không đủ thì kêu thêm, cậu dù sao vẫn còn mang dư 1000 nguyên. Tiểu Đường chỉ là phòng hoạn vụ vị nhiên*, bởi vì khách hôm nay cậu mời đều là thanh niên mới tuổi hai mươi, chính là cái tuổi mà một khi lên đến bàn cơm thì liền biến thành lang thôn hổ yết.

*phòng hoạn vụ vị nhiên: ngăn ngừa, dự phòng trước chuyện bất trắc

“Đừng lo, tôi đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi, chủ nhà hàng này tính 500 nguyên một bàn tiêu chuẩn có đủ đồ ăn thức uống, cam đoan ăn ngon giá rẻ, số lượng lại nhiều!” Lâm Tầm vỗ vỗ đầu Tiểu Đường.

Đến 6 giờ mọi người đều tề tụ đông đủ, ngoại trừ vài người ở chón ăn chơi ra, còn lại đều là anh em trong cảnh đội của Tiểu Đường khi xưa. Đại Lưu vừa vào phòng liền mạnh mẽ ôm Tiểu Đường một cái thật chặt, mọi người thấy vậy cũng kéo nhau bắt chước theo. Lâm Tầm một bên liếc liếc mắt nhìn, không có lên tiếng.

Mỗi người ai cũng mang quà đến, bất quá bởi vì khả năng của Tiểu Đường hiện giờ đã bị giới hạn, lại thêm một đám nam nhân to đầu mà không sáng tạo, thành ra quà cáp có vẻ đơn điệu, kết quả, chỉ mỗi MP3 thôi Tiểu Đường đã nhận được tới năm cái. Đại Lưu nhìn quà của người khác tặng, đặc ý nói vẫn là bản thân hắn sành điệu hơn, người khác vừa hỏi, Đại Lưu liền cười hề hề đem quà ra.

“Quần lót?!” Thấy rõ trên tay Đại Lưu là cái gì, mọi người lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“Là hiệu Tử Đan đó nha, cuối tuần rồi có đợt khuyến mãi mua một tặng một, tôi tự mua một cái, nhớ tới hôm nay là sinh nhật Tiểu Đường, tiện thể mua cho cậu ấy luôn. Cùng một kiểu luôn nha!” Đại Lưu đặc ý nói, nói xong còn kéo kéo lưng quần xuống, để cho mọi người thấy đai quần trong của mình, chứng minh mình không có nói xạo.

Đám cảnh sát vì sáng kiến này của Đại Lưu mà nể sợ, còn mấy tên trong chón ăn chơi lại vì hắn có mắt như mù mà thờ dài, Lâm đại gian thương trừng mắt nhìn hắn, không thêm phát biểu ý kiến.

Đồng nghiệp khi xưa của Tiểu Đường cùng với đám người bên chón ăn chơi đều ít nhiều quen biết nhau, cho nên ngồi cùng một chỗ cũng không có gì ngượng ngùng, chỉ chốc lát sau liền ăn ba uống bảy đối ly cho nhau.

Đại Lưu ngồi ở bên trái Tiểu Đường, ăn đến miệng đầy dầu mỡ. Nghĩ nghĩ, tiểu huynh đệ hiện nay quả thật phát đạt a, mời khách mà cũng chơi sang như vậy, đúng là tái ông thất mã, yên tri phi thúc* a! Nghĩ xong liếc mắt sang nhìn một cái, liền thấy Lâm Tầm ngồi bên phải Tiểu Đường đang giúp cậu gấp trứng tôm. Phải a, ánh mắt Tiểu Đường hiện giờ không tốt, chính mình ngồi bên cạnh cậu lại thể nào chỉ biết vùi đầu vào ăn chứ! Đại Lưu hoàn toàn tỉnh ngộ.

“Đường Đường, đến, ném thử cái này một chút!” Đại Lưu nghĩ xong liền ào ào gấp mấy đũa lớn đồ ăn bỏ vào chén Tiểu Đường. Bên này Lâm Tầm vừa mới định đem trứng tôm đã lột sạch bỏ vào chén Tiểu Đường thì liền bị một mớ rau xanh đậu hũ bạch trâm kê* chiếm mất chỗ.

“Tiểu Đường, aaa...” Lâm Tầm nghĩ nghĩ, trực tiếp chấm tương rồi đưa đến bên miệng Tiểu Đường

Đại Lưu vừa thấy, liền ý thức được bản thân làm việc không đến nơi đến chốn, lập tức cũng gấp một khối thịt gà đưa tới miệng Tiểu Đường, “Đường Đường, cậu thích ăn nhất là gà nè.”

“Đại Lưu, cái cậu gấp là phao câu a.” Lâm Tầm lạnh lạnh nói.

Đại Lưu tập trung nhìn lại, trên đầu đũa của mình còn không phải là nguyên một cái móng gà to tròn béo mọng sao! “Ui, vội quá hóa sai, vội quá hóa sai.” Đại Lưu cười gượng đem phao câu bỏ vào miệng mình.

“Lâm đại ca, Đại Lưu, hai người cũng mau ăn đi, tôi có thể tự lo được, muốn ăn cái gì tôi sẽ nói.” Tiểu Đường bảo.

Đại Lưu ngây ngô cười hai tiếng, lại bắt đầu tự xông pha cho bản thân, Lâm Tầm im lặng không nói tí mĩ gắp ra hết toàn bộ hạt tiêu, hành hẹ và gừng trong mớ đồ ăn khi này Đại Lưu nhét vào chén Tiểu Đường.

Món cuối cùng đã lên – cua hấp. Mùa này vốn không phải mùa có cua ngon nhất, nhưng mà cua ở đây mỗi con đều béo tròn tươi tốt.

“Tiểu Đường, đến nếm thử một chút, đây là gạch cua.” Lâm Tầm tự mình lột vỏ, dùng thìa nhỏ múc đầy một muỗng gạch vàng vàng, cho thêm bên trên một ít dấm chua rồi đưa tới tay Tiểu Đường. Mọi người chỉ nghe một chút mùi của món này, nước miếng ào một phát kéo nhau chảy xuống, lập tức xông lên mỗi tay một con ằm ằm cắn ăn

Tiểu Đường tuy rằng nhìn không thấy, nhưng cậu biết tất cả mọi người hôm nay đều thật cao hứng thật vui vẻ, cậu nhẹ nhàng kéo kéo Lâm Tầm, quay đầu đối với hắc hắc một nụ cười cảm kích.

Lúc tan tiệc, Đại Lưu còn chưa đã thềm chếp chếp miệng.

“Đường Đường a, cậu đúng là anh em tốt!” Đại Lưu ôm lấy vai Tiểu Đường nói.

Tiểu Đường cười cười. Cậu đương nhiên hiểu đồ ăn hôm nay không phải tầm thường. 500 nguyên liệu đủ mua một bàn thức ăn tốt như vậy sao? Tiểu Đường dù có ngốc hơn cũng biết nhất định là Lâm Tầm giữ đường trợ giúp, nhưng cậu lại không thể trực tiếp hỏi Lâm Tầm, chỉ có thể đem phân hảo ý này ghi nhớ trong lòng.

“Năm trăm khối một bàn, Tiểu Đường mời khách xong vẫn còn dư a.” Lâm Tầm chen vào một câu.

“Cái gì! Nhiều đó chỉ cần năm trăm nguyên?” Đại Lưu tròn mắt cơ hồ lộn ra ngoài.

Tiểu Đường không biết Lâm Tầm có ý gì, nhưng mà vẫn phụ họa gật gật đầu, Lâm đại ca nói cái gì thì cứ là cái đó đi.

Lâm Tầm cũng cười đối Đại Lưu gật gật đầu, dẫn Tiểu Đường lên xe.

Vài ngày sau, Đại Lưu gọi điện cho bạn gái.

“Phương Phương a, để anh dẫn em đi ăn cái này, là gạch cua a! Cứ thoải mái ăn, thoải mái gọi!”

Nói chuyện điện thoại xong, Đại Lưu vẻ mặt hạnh phúc vỗ vỗ tám trăm nguyên trong ví tiền, kế hoạch là sau khi ăn cơm tiền còn dư cũng đủ cho hai người đi chơi cả tối.

Chú thích:

*Hoa chim câu

*Tái ông thất mã, yên tri phi phúc: Tái ông mất ngựa, không biết là họa hay phúc, ám chỉ việc mình nghĩ là xui xẻo, có khi hóa ra lại là may mắn (một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: ‘làm sao biết đó không phải là cái phúc?’. ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cưới tuần mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt)

Trích: QT

*Bạch trảm kê

*Thanh chưng đại áp giải:

*Bao tử heo hầm bạch quả:

*Lưu Tường là VĐV đi vào lịch sử điền kinh thế giới, khi trở thành người châu Á đầu tiên đoạt HCV Olympic cự ly 110m rào nam tại Athens 2004. Ngày 12-7, VĐV 23 tuổi này lại tiếp tục thể hiện phong độ tuyệt vời của mình khi lập KLTH mới tại Giải điền kinh Super Grand Prix 2006 diễn ra tại Lausanne,

Thụy Sĩ...

11. Chương 11: Khi Cô Đơn Người Nhỏ Đến Ai

Hôm nay Lâm đại ca vẫn chưa tới.

Tiểu Đường chán muốn chết ngồi ì trong căn phòng mát xa nho nhỏ của mình, vì không có khách nên thời gian dường như dài đến bất thường, những cơn gió mùa hè nhẹ nhàng thổi qua, lay động chiếc chuông gió treo nơi cuối rèm, phát ra thanh âm leng keng dễ nghe, bên tai vo ve tiếng ruồi bọ bay qua bay lại, sau đó vút một tiếng, tiếp theo là âm thanh ong ong giãy giụa, Tiểu Đường không cần nhìn cũng biết nó nhất định đã hi sinh oanh liệt. Tiểu Bạch và Tiểu Bụi là hai con mèo nhỏ vô cùng siêng năng, có chúng nó trong phòng thì vệt bắt ruồi hay thuốc xịt muỗi gì đó đều phải cuốn gói ra đi. Lại ngồi yên suy nghĩ trong chốc lát, nghe Tiểu Bụi và Tiểu Bạch đập xuống con ruồi thứ ba, Tiểu Đường vươn tay tìm chiếc đồng hồ báo thức trên bàn, ấn cái nút nho nhỏ ở đỉnh.

Hiện tại là 2:25 phút chiều theo giờ Bắc Kinh. Đồng hồ báo thức nói.

Hôm nay là cuối tuần rồi, nếu theo bình thường Lâm đại ca đã sớm đến đây. Tiểu Đường nghiêng đầu hướng về phía cánh cửa, đột nhiên thấy có điểm tịch tịch. Lâm Tầm chiều nào sau giờ làm và cuối tuần đều đến phòng mát xa của Tiểu Đường ngồi chơi, nam thiên địa bắc cùng cậu nói chuyện phiếm, sau đó lại tới quán bar tiêu pha hết cả buổi tối, tuy không ai giao ước như thế, nhưng lâu ngày đã trở thành thói quen.

Lâm Tầm dường như đã ba ngày liên tục không có xuất hiện, theo như trong ấn tượng của Tiểu Đường thì đây là lần đầu tiên phát sinh chuyện như vậy, trước kia cho dù phải đi công tác, Lâm Tầm trước tiên cũng sẽ gọi điện nói cho cậu một tiếng, còn như bây giờ bật vô âm tín là chưa từng xảy ra.

Nhóm A Kiệt ca nhìn qua thực bình tĩnh, dường như chẳng ai bị tổn hại gì, gần đây thiên hạ thái bình, có lẽ sẽ không lại gặp thiên tai, vậy người kia rốt cuộc là đi nơi nào rồi? Tiểu Đường nghĩ.

Nếu quan tâm thì gọi một cuộc điện thoại hỏi thăm là xong, nhưng mà bên kia bắt máy thì chính mình lại không biết nên nói cái gì? Suốt ngày chạy đi hỏi han hành tung của người ta dường như không lẽ phép lắm, nói là ân cần hỏi han thì tựa hồ đang làm ra vẻ. Gọi hay không gọi? Gọi hay không gọi đây ...

Tiểu Đường tâm tư rối bời, cục bông trang trí treo trên điện thoại bị cậu xoắn tới xoắn lui cũng rối thành một nùi.

Kì thật Tiểu Đường cũng không hiểu chính mình là đang rối rắm chuyện gì. Còn nhớ rõ năm đó trong đội cảnh sát, có một ngày Đại Lưu chưa đi làm, chính mình lập tức gọi điện cho hắn, há mồm liền hỏi ‘Cậu hôm nay chết ở cái xó nào vậy!’, thật tự nhiên thật dễ dãi a! Nhưng hôm nay tại sao lại không thuận lợi được như vậy a?

Đột nhiên, một đoạn âm thanh du dương của một phong cầm vang lên.

Điện thoại, điện thoại reo! Tiểu Đường vội sờ soạn ấn nút nghe.

“Alô?” Trong thanh âm Tiểu Đường vô thức tràn ngập cảm giác chờ mong.

“Xin chào, tôi là công ty bảo hiểm XXX...” Bên kia truyền đến một giọng nữ ngọt ngào.

“Xin chào, tôi là công ty bảo hiểm Thái Bình Dương đây.” Tiểu Đường lạnh giọng nói.

“A! Thực xin lỗi, đã quấy rầy.” Bên kia im lặng xấu hổ vô cùng, sau đó nhanh chóng cúp điện thoại.

Tiểu Đường bĩu môi, tiếp tục xoay xoay cục bông. Nếu là bình thường cậu hẳn rất vui vẻ cùng mấy nhân viên tiếp thị này đối đáp qua lại vài câu giết thời gian. Bất quá hôm nay là ngoại lệ, nguyên nhân a ~ tâm tình lão tử khó chịu! Về phần vì sao cảm thấy khó chịu, Tiểu Đường cậu vẫn chưa kịp cẩn thận suy xét qua a.

“Tiểu Cầu, đi! Chúng ta ra ngoài tản bộ đi.” Lại ngồi thêm một chút, Tiểu Đường quyết định ra ngoài dạo dạo.

Nghe vậy, Tiểu Cầu vốn đang phe phẩy đuôi nằm rạp dưới đất lập tức bật dậy, vô cùng hào hứng đem vòng cổ nhét vào tay cậu chủ.

Tiểu Đường cài chốt vòng cổ cho Tiểu Cầu, đem tấm bảng tạm dừng buôn bán treo trên cửa xong liền dẫn Tiểu Cầu ra ngoài, hai con mèo nhỏ cũng lững thững theo sau.

“Tiểu Đường a, hôm nay bạn cậu không có tới sao?” Trong vườn hoa nhỏ ở đầu hẻm, một ông lão hỏi.

Tiểu Đường mỗi ngày đều đi tản bộ, cùng mấy người già trong chỗ này thực thân thiết, mà mấy vị lão nhân gia đều biết, cậu trai trẻ đây cuối tuần sẽ không đến công viên dẫn chó đi dạo, bởi vì bạn của cậu bình thường cuối tuần đều tới chơi với cậu cả ngày, cho nên hôm nay gặp được Tiểu Đường liền cảm thấy thật ngoài dự kiến.

“Nga, người đó hôm nay chưa tới” Tiểu Đường trả lời, một lão nhân chọn chỗ trống cạnh cậu ngồi xuống.

“Là bạn gái sao, xem Tiểu Đường của chúng ta buồn đến ỉu xìu luôn rồi kìa.” Một bà lão cười cười nói.

“Không phải, người bạn đó là nam, bộ dáng chính tề, giống như ngôi sao vậy đó, lái một chiếc xe rất lớn có rèm che, đối với Tiểu Đường tốt như đối với em ruột.” Không đợi Tiểu Đường trả lời, ông lão bên cạnh đã vội nói trước.

Ông lão họ Trần này là khách quen của Tiểu Đường, từng gặp qua Lâm Tầm vài lần.

Lời lão nhân nói ra chẳng mang theo ý gì, vậy mà đi vào lỗ tai Tiểu Đường không biết vì sao lại khiến cậu có điểm ngưng ngừng, đồng thời nghe người khác khen Lâm đại ca của mình như thế, liền có chút đắc ý.

Tiểu Đường ngồi cùng các cụ ông cụ bà hàn huyên chốc lát, liền dắt Tiểu Cầu trở về. Về đến nhà, vừa mới vén rèm lên liền ngửi được thoang thoang mùi nước hoa quen thuộc.

“Lâm đại ca!” Tiểu Đường cao hứng hưởng trong phòng gọi một tiếng.

“Tiểu Đường, là tôi!”

“Nga, Đại Lưu, là cậu a.” Giọng điệu Tiểu Đường trực tiếp rút xuống 8 quãng.

“Aizz aizz, thái độ của cậu xoay trở cũng quá nhanh đi! Tôi thế này cũng đâu đến nỗi không đáng được gặp cậu a!” Đại Lưu ồ ào.

“Đại Lưu, cậu không lo làm tốt phiên trực bảo vệ an toàn cho cuộc sống và tài sản của quần chúng nhân dân mà chạy tới chỗ tôi làm gì!” Tiểu Đường bày ra khí thế năm đó của đội trưởng nhà mình.

“Thời tiết quỷ quái này nóng quá đi, vừa lúc tuần tra đến chỗ này của cậu, liền đi vào nghỉ ngơi một chút.” Đại Lưu chợt dạ cười hắc hắc.

Tiểu Đường hừ một tiếng, không hề giấu giếm sự xem thường.

“Aizz, mà tớ hỏi trên người cậu xịn cái gì vậy a?” Tiểu Đường vẻ mặt khó chịu chun chun cái mũi. Vừa nãy chính là vì mùi hương này mà cậu mới lầm, đây là mùi nước hoa dành cho nam mà Lâm Tầm quen dùng, Tiểu Đường biết nó tên là DUNE.

“Nước hoa a! Là Phương Phương mua cho tôi đó, cô ấy nói mùi hương này nho nhã lại tinh tế. Thế nào, dễ ngửi phải không?” Đại Lưu đắc ý nói, nói xong còn đem quần áo kéo ra phẩy phẩy.

Nho nhã? Tinh tế? Đại Lưu? Tiểu Đường o()o

“Đại Lưu, thử xác lang đất hoa, đả nhất hiết hậu ngữ*”

*thử xác lang đất hoa, đả nhất hiết hậu ngữ: bọ hung cài hoa, thỉnh người đoán nửa câu nói bỏ lửng. Đại ý là “Tôi nói này, cậu đúng là bọ hung hôi hám suốt ngày lăn phân mà bày đặt cắm hoa lên đầu, nói thế cậu muốn hiểu sao thì hiểu.” Nhiều người cũng hiểu câu trên theo nghĩa xấu mà đùa đòi trang điểm.

“A, tiểu tử thôi, thật là tổn thương người ta nha! Tôi vậy đó thì sao, nhóm tiểu bạch kiểm cũng thích trang điểm, vậy đám lão đại ta đây cũng phải có mùa xuân chứ!” Đại Lưu nói xong liền một phen bắt được Tiểu Đường ôm ghì trong lòng ngực, “Hảo hảo mà ngủ đi, có phải đặc biệt có phong thái nam nhân không!”

Đại Lưu dưới cái nóng ba mươi độ chạy cả ngày ở bên ngoài, một thân mồ hôi chưa lết còn hòa với mùi nước hoa, hương vị độc đáo này thật khiến người ta không thể khen nổi. Tiểu Đường bị hấn siết vào trong ngực ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Đợi đến khi Đại Lưu buông tha cậu, Tiểu Đường đã vật ra trên giường mát xa mà thở hổn hển một trận.

“Ngoan ngoãn trở về chỗ cũ đi, ca ca đi tuần đây!” Đại Lưu thấy trò trả đũa của mình thành công thì vui vẻ hả hê vỗ vỗ vai Tiểu Đường, đi tới máy uống nước rót một li đầy uống cạn, vừa ngậm nga một bản tình ca cũ rích vừa rời đi.

Tiểu Đường rút một tờ khăn giấy hung hăng xì xì nước mũi. Lưu mập, cậu chờ đó, quân tử báo thù mười năm chưa muộn!

Đại Lưu đi rồi, căn phòng nhỏ lại khôi phục sự yên tĩnh ban đầu, Tiểu Đường chà chà cái mũi đáng thương, lại nghĩ đến Lâm Tầm. Lâm Tầm chỉ dùng một loại nước hoa này, mùi hương thanh nhã ấy đã trở thành đặc trưng của hắn, Tiểu Đường còn nhớ rõ cảm giác lần đó khi Lâm Tầm tìm thấy cậu bị mất tích mà một phen ôm chặt lấy cậu, ngửi được mùi hương thuần nhiên đậm nhạt trên người hắn, tất cả bằng hoàng cung lo sợ tích tụ trong ngày đều tiêu thất. Cùng một mùi đó, ở trên người Lâm Tầm giống như tự nhiên mà có, làm người khác cảm thấy an tâm lại thoải mái, đến lúc dời sang người Đại Lưu —— Tiểu Đường nhớ tới trải nghiệm khủng bố vừa mới nếm qua, chỉ hận không thể lập tức xóa sạch càng nhanh càng tốt!

“A Kiệt ca, tại sao mấy ngày nay đều không thấy Lâm đại ca a?” Lúc ăn cơm chiều, Tiểu Đường làm bộ lơ đãng hỏi.

“Anh cũng không biết, cậu ấy không nói với anh.” A Kiệt lắc lắc đầu, “có thể đang lúc đẩy mạnh phát triển, cậu ấy đôi khi cũng rất vội, loại chuyện như liên tục mấy ngày mấy đêm không ra khỏi văn phòng không phải chưa từng có.”

“Công việc của Lâm đại ca bận rộn như vậy a!” Tiểu Đường lần đầu tiên được nghe như thế, bởi vì bộ dáng Lâm Tầm thoát nhìn luôn thực nhân nhả, bất quá so với hình tượng mấy anh chàng giám đốc trong cảm nhận của Tiểu Đường thì dường như khá phù hợp, trong TV đều không phải diễn như thế sao, đám người giám đốc ấy luôn quanh năm nghỉ phép chơi với MM, chỉ cần không có biến động tài chính hay biến cố gia đình thì tiền của bọn họ nhiều như nước trong hệ thống cấp nước vậy, chỉ cần vặn chốt một cái là đổ ra ào ào.

*MM: hình như là để chỉ mấy em bạn gái bồ nhí gì gì đó

“Lâm đại ca của cậu cũng là dựng nghiệp từ hai bàn tay trắng, khi mới bắt đầu có lúc mệt đến phải nằm viện là chuyện như cơm bữa. Hiện tại tốt hơn nhiều rồi, sự nghiệp đi vào quỹ đạo thì không còn phải đích thân làm hết mọi thứ, nhưng nếu gặp khách hàng lớn, mới làm ăn quan trọng thì vẫn bận rộn vô cùng.” A Kiệt nói.

Tiểu Đường gật gật đầu, Lâm gian thương trong cảm nhận của cậu vèo một cái hình tượng liền cao thêm một bậc.

“Sao vậy, nhớ Lâm đại ca của cậu à?” A Kiệt trêu chọc hỏi.

“Không có, chỉ là vài ngày rồi không có gặp qua anh ấy, hỏi một chút.” Tiểu Đường cúi đầu lùa lùa cơm.

“Đừng chỉ ăn cơm trắng.” A Kiệt gấp một đũa đồ ăn đặt vào bát của Tiểu Đường.

Tối nay, Tiểu Đường lại nằm mơ.

Thực là một giấc mộng mờ mịt mà dai dẳng, trong mộng, Tiểu Đường một mình ngồi trong phòng, cậu cũng không biết mình ngồi đây làm gì, tựa hồ phải đợi ai đó, nhưng mà mãi không có người đến, bốn phía sương mù dày đặc, cậu muốn chạy ra ngoài nhưng tìm không thấy phương hướng, suốt một đêm sương mù ấy vẫn không tản đi, Tiểu Đường chỉ có thể tịch mịch ngồi ở chỗ kia chờ đợi.

Ngày hôm sau là chủ nhật, quán bar vô cùng bận rộn, Tiểu Đường rõ ràng giữa trưa liền đóng quán nghỉ việc sang quán bar phụ giúp A Kiệt, chỗ này xem ra náo nhiệt hơn, như vậy chính mình sẽ không lại cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Lâm đại ca anh rốt cuộc đang ở đâu a? Tiểu Đường một bên vừa suy nghĩ một bên vừa đập khối nước đá, đá mà quán bar dùng đều là mua ở ngoài về, từng túi to từng túi to, trước khi dùng phải đập vỡ ra thành mảnh nhỏ rồi mới cất vào trong thùng băng, Tiểu Đường đập xong một khối liền đưa lên miệng ném thử, cục đá ngậm trong miệng trơn trơn lưu lại hơi lạnh, đáng tiếc chẳng có hương vị gì, không ngon bằng đường phèn lần trước Lâm đại ca làm cho cậu ăn, bảy tám loại hoa quả băm trộn với đường phèn nấu thành nước đường xong bỏ vào tủ lạnh đông thành từng khối băng nhỏ, băng ngọt vị lại chua chua, thật sự là thánh phẩm tiêu nhiệt a! Tiểu Đường nghĩ nghĩ nhin không được hút hút chút nước miếng vô ý chảy ra khỏi miệng.

Cứ như vậy, Tiểu Đường nhớ Lâm Tầm, nhớ đồ ăn hần làm, nhớ cả những thứ kì văn dị sử hần kể mình nghe. Lại thêm một tuần thong thả trôi qua dưới tốc độ như ốc sên bò cột điện, tại cuối tuần này, Tiểu Đường nhin không được gọi điện cho Lâm Tầm, đáng tiếc phải chuyển sang hộp thư thoại, Tiểu Đường trong đó để lại tám chữ và mười lăm giây im lặng trống rỗng.

Lâm Tầm vào chàng vạng ngày chủ nhật thì trở về. Lúc bọn người A Kiệt đã chuẩn bị đóng cửa tiệm thì Lâm Tầm mới thong thả thản nhiên đẩy cửa quán ra, đi cùng còn có Đồng Diêu, nghe được giọng nói sang sảng của Đồng Diêu, Tiểu Đường mới giật mình phát giác, người này cũng mất tích gần hai tuần a ...

Nguyên lai, Đồng Diêu báo danh tham gia một trận đấu ô tô sức bền ở Tân Cương, nhưng mà hần thiếu mất một người hướng dẫn, tìm đến Lâm Tầm, Lâm đại gian thương tuy rằng vô cùng xấu tính, thế nhưng đối với thứ vận động vừa tốn tiền vừa khác thường này ngược lại có vẻ khá là ưu ái, cho nên nghe thấy lời mời của Đồng Diêu thì không tốn nhiều công suy nghĩ liền đồng ý, bất quá đua ô tô dã ngoại thì sức bền vẫn có một phần tính chất phiêu lưu, vì không muốn cho mọi người lo lắng, hai người ngay cả từ biệt cũng không thêm từ biệt liền chơi trò mất tích.

A Kiệt đóng cửa tiệm, vài người vây quanh Lâm Tầm cùng Đồng Diêu thất chủ bất thiết* mà hỏi hai người họ về mấy chuyện quanh trận đấu, Đồng Diêu kể lại chiến tích quang huy của mình hăng hái như đang vẩy máu gà, mà mấy tiểu tử kia cũng nghe hào hứng đến như đang uống máu gà, yêu thích ngưỡng mộ đến mức liên tục trầm trồ không ngớt.

*thất chủ bất thiết: bảy miệng tám lưỡi, ý là nói chuyện rôm rả không ngừng

“Tiểu Đường, mấy ngày rồi không gặp, có nhớ tôi không a?” Đồng Diêu thừa dịp uống nước nghỉ xả hơi lấy lại công phu mà hỏi Tiểu Đường đang lặng lặng ngồi ở một bên.

“Rất nhớ a!” Tiểu Đường không chút nghĩ ngợi liền đáp. Mà sự thật là nhiều ngày như vậy, Tiểu Đường bức bối thế nào cũng không ý thức đến việc Đồng Diêu biến mất, cậu một lòng nghĩ đều là, Lâm đại ca hôm nay như thế nào còn chưa tới.

“Tiểu Đường, cậu quả nhiên không biết nói dối a!” Đồng Diêu vẻ mặt tiếc hận lắc lắc đầu.

Tiểu Đường bị vạch trần hoàn toàn chẳng hề có chút xấu hổ, vẫn như cũ ngây ngô cười đến cả người lẫn vật đều vô tội, cậu biết Đồng Diêu sẽ không nhỏ nhen mà đi so đo với cậu mấy chuyện này đâu.

“Vậy Tiểu Đường, cậu có nhớ tôi không a?” Lâm Tầm lúc này cũng chạy vô giúp vui.

“Không nhớ, Dương Bạch Lao đi nhớ nhưng Hoàng Thế Nhân làm gì” Tiểu Đường nói xong liền phát hiện mặt mình thực nóng. Đổ, đổ, nhất định là đổ! Tiểu Đường vội vàng che giấu bằng cách cầm ly lên uống nước, nghĩ thầm, bản thân quả nhiên không phải người biết nói dối.

“Tôi thế nhưng lại rất nhớ cậu.” Lâm Tầm nói.

Dụ dỗ một chút thế thôi, Tiểu Đường vậy mà ngay cả lòng bàn chân cũng đổ. Xong rồi, mình như thế nào lại vui như vậy chứ? Tiểu Đường phát hiện tâm tình vui mừng của bản thân khi nghe câu kia dường như có chút bất thường.

Thật may, tiếp theo Lâm Tầm không nói thêm gì nữa, quay lại đề tài những trải nghiệm trong lần mạo hiểm này.

“Chờ tôi về hưu, nhất định phải đi du lịch khắp thế giới, không cần xem chốn phồn hoa, không cần thăm nơi cổ kính, chỉ cần đi ngắm phong cảnh ở những nơi tối hoang dã mà nguyên sơ” Lâm Tầm nói.

“Aizz~ quả nhiên là giọng điệu của người có tiền a ~~” Tiểu Miêu ca thán.

“Tôi cũng muốn đi, Lâm đại ca, nếu mắt tôi có thể trị lành, chờ tôi để dành đủ tiền chúng ta cùng nhau đi.” Tiểu Đường nói, cậu đã bị những lời miêu tả về cách du lịch thám hiểm đầy tính phiêu lưu này hấp dẫn.

“Nhất định có thể trị khỏi.” Lâm Tầm xoa xoa tóc của Tiểu Đường.

Tiểu Miêu đứng một bên vừa định phát nôn, đã bị Nạp Kỳ che miệng lời xuống dưới bàn, Lâm đại gian thương quay đầu, đối với hắn nở một nụ cười khen ngợi.

Cả đám người ồn ào đến nửa đêm mới giải tán, Tiểu Miêu vì đã quậy phá chơi bời cả ngày sớm chịu không nổi mà lăn ra ngủ như chết từ lâu, Đồng Diêu đem nó khiêng trở về, A Kiệt, Đào Ứng cùng Nạp Kỳ ở lại thu dọn tàn cuộc, Lâm Tầm dắt Tiểu Đường trở về phòng của cậu.

“Đúng rồi, Tiểu Đường, lần trước cậu nhắc cho tôi là muốn nói cái gì?” Lâm Tầm hỏi. Hắn trở lại thành phố mới phát hiện trong di động có tin nhắn, mở ra nghe xong lại chỉ có tám chữ, “Alô, Lâm đại ca, tôi là Tiểu Đường” sau đó cái gì cũng không nói, mười lăm giây yên lặng kia quả là cho người ta không gian tưởng tượng không ít a.

“Không có gì, chỉ là muốn hỏi một chút anh đang ở đâu.” Tiểu Đường nói.

“Thực xin lỗi, làm cho cậu lo lắng, lần sau tôi đi chỗ nào nhất định nói trước với cậu một tiếng.” Thanh âm ôn nhu của Lâm Tầm nhẹ nhàng vang lên bên tai Tiểu Đường.

Tối nay, Tiểu Đường lần thứ hai đỏ mặt, lung tung gật gật đầu.

Bên cạnh, Lâm gian thương cười đến bí hiểm.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Mĩ thiếu niên

(Mĩ thiếu niên -)

Thạch Lỗi được nghỉ hè.

Mấy mao đầu tiểu tử trong chốn ăn chơi từ khi biết được ngày trở về của Thạch tiểu mỹ nhân thì liền dùng giờ làm đơn vị mà bắt đầu đếm ngược, nhìn trăng đếm sao trông trông ngóng ngóng mặt trời, khó khăn chờ a, chờ cho đến hôm nay. Mới sáng sớm Đồng Diêu đã đem chiếc CRV của hắn ra lau lau chà chà đến mức có thể soi gương, nước hoa trong xe cũng đổ thành mùi bạc hà thơm ngát, ghế sau thì chất đầy nào là tuyết bích, hồng ngư, vương lão cát, ngăn kéo ngay chỗ ghế phụ thì đầy cả dẫn thất, bánh mì bánh ngọt vừa mới ra lò, sợ tiểu mỹ nhân ở trong xe bị khát bị đói; Tiểu Miêu thì đem bản thân sữa soạn đến trông hệt như một bụi hoa mào gà, dường như sợ người khác không nhìn ra sở thích theo đuổi màu đỏ đầy thanh nhã của nó, bó hoa được tùy tiện buộc lại ôm vào trong lòng lại càng hiển lộ vẻ xuất trần thoát tục; tên bác sĩ lưu manh kia vào ngày đó có ca trực, bên ban lãnh đạo nói với hắn: hôm nay nếu dám cúp việc liền đem hắn điều đến khoa phụ sản! Nhưng không thể vì thế mà đầu hàng thua trận, Nạp Kỳ bèn trưng ra một tấm ảnh chân dung 14 inch để trên xe Đồng Diêu, dùng phương thức này thể hiện tinh thần bất diệt để tham gia đoàn xe tiếp đón. Xe của lão tử cũng không phải là xe tang! Đồng đại soái ca đừng đừng nổi giận; người đơn giản kín đáo nhất có thể xem là Đào Ứng, tiểu hài tử hướng nội này hai ngày trước đã đem toàn bộ đồng phục của Thạch Lỗi từng mặc ra mà giặt sạch ủi thẳng, từng bộ từng bộ được xếp ngăn nắp đặt trong ngăn tủ.

Dù cho bọn họ liên tục gây sức ép, suy nghĩ của Tiểu Đường rốt cuộc cũng chỉ nghĩ: không biết Lâm đại ca có đi hay không a.

Chuyến xe lửa của Thạch Lỗi đến trạm lúc 1:20 thì lúc 12:30 tổ tiếp đón xa hoa gồm 3 người của chốn ăn chơi đã lục tục xuất phát, Tiểu Đường gọi điện cho Lâm Tầm, Lâm gian thương đang ăn cơm trưa ở công ty, Tiểu Đường nói cho hắn biết Thạch Lỗi đã trở về, Lâm Tầm chỉ bình thản tỏ ra bản thân đã biết.

Chuông gió treo nơi rèm cửa kêu vang, Tiểu Đường đứng lên hướng về phía cửa mỉm cười: “Xin chào quý khách”

“Tiểu Đường ca!” Tiếng nói trong trẻo vang lên, giây tiếp theo Tiểu Đường đã bị người vừa tới nhào vào trong lòng.

“Tiểu Lỗi, em đã trở về!” Tiểu Đường vui mừng xoa xoa mái tóc của người trong lòng, tuy rằng nhìn không thấy, nhưng cậu vẫn còn nhớ rõ thanh âm của Thạch Lỗi a.

“Bọn người Đồng Diêu đâu?” Tiểu Đường nghiêng tai nghe ngóng một chút, lại hoàn toàn không nghe thấy chút thanh âm của bọn Tiểu Miêu, chẳng lẽ đón không kịp?

“Ở phía sau kia” Thạch Lỗi nói.

Xe của Đồng Diêu dừng ở bãi đỗ xe đầu ngõ, xe vừa dừng lại Thạch Lỗi liền bay xuống, nghĩ đến cảnh tượng Tiểu Miêu ôm đóa hoa kinh khủng khiếp kia mà trong lòng nó vẫn còn sợ hãi, lúc ấy, bọn họ thu hút ít nhất cũng phải 8 phần 10 ánh mắt của những người ở sân ga.

Thạch Lỗi vừa nói xong, Tiểu Đường chợt nghe nơi rèm cửa vang lên một trận linh đang không dứt, là ba người đám Tiểu Miêu đi vào.

“Tiểu Lỗi, cậu chạy nhanh như vậy làm gì, cũng không từ từ chờ chúng tôi.” Tiểu Miêu thở hổn hển nói.

Thạch Lỗi nhìn đám hoa cỏ trong lòng ngực người kia, thống khổ mà kéo dài đầu hướng qua một bên. Đúng là cái con tử miêu ưa làm chuyện gây chú ý!

Tiểu Miêu vừa bước đến Tiểu Đường liền ngửi thấy một mùi hoa hương thơm nồng đậm đến ngạt mũi, lập tức hiểu được, “Tiểu Miêu, Tiểu Lỗi bị viêm mũi, dị ứng với mùi của hoa bách hợp.” Tiểu Đường cười nói, cậu biết việc này là do lúc làm lễ mừng năm mới này, cả đội tặng cậu một giỏ hoa an ủi, kết quả là làm cho Tiểu Lỗi chung phòng với cậu bị nghẹt mũi cả đêm, bất quá khi ấy Thạch Lỗi cái gì cũng không nói, Mạc Phi nghe ra âm thanh nói chuyện của nó bất thường, hỏi mới biết nguyên nhân. Thạch Lỗi là một đứa nhỏ rất tự lập tự cường, nó sẽ không vì sở thích bản thân mà đòi hỏi người khác thuận theo hay phối hợp.

“Ai nha, Tiểu Lỗi cậu thế nào lại không chịu nói cho tôi biết chứ! Tôi lập tức ném cái này đi.” Tiểu Miêu nói xong liền ra ngoài.

“Từ từ, như vậy là được rồi.” Thạch Lỗi chặn Tiểu Miêu lại, tiếp nhận đóa hoa trong tay của nó, lại đem mấy nhánh bách hợp lấy ra, sau đó ôm hết số hoa đủ màu đủ sắc đủ chủng loại kia vào lòng, vừa rồi ở trong xe nó phải nhẫn nhịn thật vất vả, lại không đành lòng đập đổ một phen ý tốt của Tiểu Miêu, bó hoa loạn thất bát tao này tính ra cũng không ít tiền a.

Tiểu Miêu cười đến giống hệt một đứa ngốc.

“Cậu xem đây là phối hoa cái kiểu gì a, cậu ở điểm này thật không có một chút mắt thẩm mỹ của người làm gay mà!” Thạch Lỗi cong ngón tay bắn một cái ở ót của Tiểu Miêu. Một trong những nguyên nhân làm nó dù nhận được bó hoa này cũng không cách nào nặn ra được tiếng cảm ơn chính là việc phối hợp giống hoa loạn cả lên, bách hợp, hoa hồng đủ màu, hải dụ, cát cánh, mận thiên tinh, forget me not, chim thiên đường, cẩm chướng ... Cơ hồ cả chợ hoa đều tề tựu đông đủ ở trong này, so với một bó hoa bình thường thì cái này còn giống một khóm cây cỏ hơn.

“Không còn cách nào khác a, cái này nghĩa là tôi yêu cậu, cái này là tôi nhớ cậu, cái này là chúc cậu khỏe mạnh, này là hạnh phúc, này là tài vận, này phù hộ bình an, mỗi một cái đều có ý nghĩa rất hay, tôi chỉ còn biết lấy mỗi loại một nhánh.” Tiểu Miêu ủ rũ mà giải thích.

“Cảm ơn” Thạch Lỗi vươn đầu qua, hào phóng ở trên mặt Tiểu Miêu hôn một cái.

“Của tôi đâu!” Đồng Diêu không chịu cô đơn mà chen lên. Thạch Lỗi không hề keo kiệt mà hôn mỗi người một cái, đậm đậm nhạt nhạt như nước chảy.

Thạch Lỗi từ nhỏ tướng mạo xuất chúng, người theo đuổi từ lúc mới ở nhà trẻ đã nhiều như nước Trường Giang sông sau đê sông trước, ngọn sau so với ngọn trước còn cao hơn lớn hơn, lúc bắt đầu còn thấy mới lạ thú vị, đến lúc sau liền chịu không nổi phiền phức, tận bây giờ mới tròn 18 nó đã là tâm như chỉ thủy, dù sao

trải qua biến cố như vậy đối với bất luận là ai cũng đều vô cùng kinh khủng, Thạch Lỗi có thể kiên cường tiêu sái vững bước đến bây giờ đã đủ khiến nhiều người kính nể. Bất quá, đối với nhiệt tình của đám người Tiểu Miêu nó thật ra không hề bài xích, bởi vì nó có thể cảm giác được bọn họ đối với nó là yêu thương đơn thuần không hề xâm tạp dục vọng, ngẫu nhiên trêu đùa cũng là vì muốn chọc cho nó vui vẻ, tình cảm như vậy nó thực quý trọng.

Lúc xế chiều, Lâm Tầm cùng Nạp Kỳ đã trở lại, A Kiệt đem quán giao cho nhân viên quản lý, sau đó cả đoàn người liền đến nhà hàng mở tiệc đón gió tấy trần cho Thạch Lỗi.

“Ông chú, xem ra còn chưa có đắc thủ nha!” Trong toilet, Thạch Lỗi trêu tức mà nhìn Lâm Tầm.

“Cậu nhóc, bớt xen vào chuyện người lớn đi.” Lâm Tầm mỉa mai trả lời lại, gian thương luôn quan tâm đến sắc đẹp này hận nhất là người khác nói hấn già, hơn nữa còn là lúc hấn đang cố gắng xem nhẹ đi chênh lệch gần mười tuổi giữa bản thân và tiểu Đường.

“Tiểu Đường ca so với tôi chỉ lớn hơn 4 tuổi.” Thạch Lỗi cười. Khôn khéo như nó đã sớm nhìn ra tâm tư Lâm Tầm dành cho Tiểu Đường, bất quá lúc đó nó cũng không cho rằng lão gian thương thoát nhìn rất hoa tâm lãng tử này sẽ có được bao nhiêu nhiệt tình, đều là người bình thường, Thạch Lỗi đương nhiên phải giữ gìn cho Tiểu Đường a, cho nên đề phòng Lâm Tầm như đề phòng kẻ cướp, trước khi bản thân trở lại trường học tuyệt đối không cho Lâm Tầm có cơ hội ở riêng với Tiểu Đường. Bất quá lần này nó trở về liền phát hiện, Tiểu Đường ca được chăm sóc rất tốt, trong lời nói lộ ra sự ỷ lại cùng dựa dẫm vào Lâm Tầm, mắt thấy Tiểu Đường ca đứng bên bờ vực bị bẻ cong, Thạch Lỗi vừa vui mừng lại vừa buồn bực, vui mừng chính là Tiểu Đường ca có chỗ dựa vững chắc, buồn bực chính là — thêm một người nữa bị bọn họ bẻ cong rồi!

Lại một lần bị đâm trúng chỗ đau, sắc mặt Lâm Tầm âm trầm đến mức có thể vắt ra nước.

“Lâm đại ca, giúp tôi một chuyện đi!” Thạch Lỗi chuyển hướng đề tài.

“Chuyện gì?” Lâm Tầm cảnh giác, thái độ của tiểu tử này thay đổi so với trời tháng sáu còn muốn nhanh hơn, không hổ là học trường điện ảnh.

“Anh có biết người tên Trịnh Đạt Thành không?” Thạch Lỗi hỏi.

Lâm Tầm gật gật đầu, nghĩ lại tưởng tượng, vui sướng khi người gặp họa, nói: “Cậu không phải bị hấn chú ý tới chứ?” Họ Trịnh chính là khởi nghiệp từ việc khai thác mỏ quặng photpho, sau lại lập công ty muốn làm cái gì mà sản nghiệp trong ngành văn hóa nghệ thuật, thỉnh thoảng có tìm công ty của Lâm Tầm muốn hấn giúp lên kế hoạch mở rộng doanh thu, là một tên nhà giàu mới nổi không văn hóa không tố chất không tiềm năng, Lâm Tầm thấy hấn liền nhịn không được mà đảo tròn mắt, nghe nói gần đây còn thêm một tật xấu, chính là chạy theo xu hướng học đòi người ta chơi bé trai.

Thạch Lỗi không vui nhần nhó gật đầu, nói: “Hấn đến trường tôi tuyên truyền về công ty hấn ta nên mới gặp nhau, cứ bám theo tôi gọi đồng hương, bảo tôi nhận hấn làm cha nuôi, tôi bị hấn bám đến phát phiền nên đã nói tôi là người của anh. Nếu sau này hấn thấy anh mà hỏi thì nhớ giúp tôi che đậy a, đừng để lộ.”

“Mắc gì tha luôn tôi xuống nước!” Chân mày Lâm Tầm nhần đến thành hình chữ xuyên.

“Không còn cách nào khác a. Trong những người tôi quen biết mà có tiền, có tài năng, có địa vị lại phong lưu phóng khoáng thì chỉ có mình Lâm đại ca anh thôi.” Thạch Lỗi nói đến hợp tình hợp lý.

Trò võ mông ngựa âm thầm kín đáo này khiến Lâm Tầm rất là hưởng thụ, sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, “Vậy cậu báo đáp tôi thế nào đây?” Gian thương nhân cơ hội làm bộ làm tịch. Kỳ thật nếu Thạch Lỗi đã mở miệng, yêu cầu này gian thương dù thế nào cũng sẽ giúp nó, trước không nói hấn vốn không ưa Trịnh Đạt Thành, bên cạnh đó Thạch Lỗi chính là em trai nuôi của A Kiệt, còn có Mạc Phi nếu biết chính mình thấy chết mà không cứu thì nhất định sẽ bóp chết hấn, mà Tiểu Đường luôn luôn tôn thờ đội trưởng xem lời hấn như lời thiên lôi sai đâu đánh đó nhất định cũng sẽ hùa theo bóp chết mình.

“Tôi giúp anh thổi gỏi đầu phong*!” Thạch Lỗi cười đến thiên chân vô tà.

*thổi gỏi đầu phong: thì thầm nói tốt cho Lâm Tầm

“Bản thân cậu không phải cũng có phòng sao?” Lâm Tầm nhướn mày.

“Tôi cùng Tiểu Đường ca đêm nay mở hội dạ đàm, tôi ngủ ở chỗ anh ấy, buổi chiều đã sắp xếp xong rồi.” Thạch Lỗi nhẹ nhàng đi ra khỏi toilet.

“Tôi tuyên bố một chút, Thạch Lỗi từ hôm nay trở đi chính là con nuôi của tôi,” Lúc trở lại bàn cơm, Lâm Tầm tuyên bố.

“Thật sao?” Tiểu Đường là người đầu tiên kinh ngạc, hướng về phía Thạch Lỗi hỏi. Mọi người cũng bắt đầu trưng ra đôi mắt tò mò.

“Cứ xem như là vậy đi ...” Thạch Lỗi trừng mắt nhìn Lâm Tầm liếc xéo một cái, Lâm Tầm một bộ dáng ai kêu cậu nhờ đại gia tôi, Thạch Lỗi cũng chỉ có thể buồn bực thừa nhận.

Nhìn thấy vẻ mặt buồn bực lại không nói nên lời của Thạch Lỗi, Lâm Tầm khoái trá hưởng thụ hương vị chiến thắng nho nhỏ của việc trả thù.

“Vậy ... Tiểu Lỗi gọi tôi bằng anh, tôi không phải sẽ phải kêu Lâm đại ca bằng chú sao?” Tiểu Đường vẻ mặt nghiêm túc hỏi, cậu quả thật vì chuyện này mà lo nghĩ dữ lắm a.

Trong phút chốc, cả căn phòng tràn ngập tiếng cười kiêu ngạo của Thạch Lỗi.

Lâm đại gian thương: >_

Cái gì gọi là lấy đá tự đập chân mình, Lâm Tầm cuối cùng cũng thể hội.

Buổi tối, Thạch Lỗi tựa như cái đuôi mà đi theo phía sau Tiểu Đường, ngay cả đánh răng rửa mặt cũng bám theo, Thạch Lỗi bình thường nhìn như có vẻ khôn khéo, kì thực vẫn chỉ là một đứa nhỏ, sau khi xảy ra loại chuyện kia thì liền đối với cảnh sát có một loại tín nhiệm cùng hảo cảm, khi Mạc Phi còn ở đây thì dính lấy Mạc Phi, dính chặt đến mức Giang Vĩ thực muốn tìm một căn phòng tối nho nhỏ nào đó mà vứt nó vào, nó không dính lấy Giang Vĩ, bởi vì Giang Vĩ nói theo cách nào đó cũng là người gián tiếp gây ra tai nạn kia cho nó, bất quá nó không hận Giang Vĩ được, Mạc Phi hiện giờ không ở đây, nó liền dính lấy Tiểu Đường.

Thạch Lỗi đem những chuyện thú vị trong trường học kể cho Tiểu Đường nghe, Thạch Lỗi rất có thiên phú trong việc kể chuyện, Tiểu Đường nghe đến hưng trí dạt dào, bình thường căn phòng nhỏ của cậu ban đêm im ắng đến mức khiến người ta cảm thấy tịch mịch, cậu cũng rất muốn có người có thể cùng cậu tâm sự trước khi đi ngủ, năm đó lúc còn học ở cảnh giáo, tuy qui định thực nghiêm khắc, nhưng cậu cùng bạn bè trong kí túc xá sau khi tắt đèn vẫn sẽ im lặng tán gẫu một vài thứ mà ban ngày không có cơ hội để nói.

Đêm đó hai người nói chuyện rất lâu, Thạch Lỗi vòng vo vòng vo một hồi liền lôi Tiểu Đường đến đề tài đồng tính cùng lưỡng tính để mà hỏi, Thạch Lỗi hỏi cậu cả một đồng, chăm chỉ hỏi đến tận lúc Tiểu Đường bắt đầu nhin không được mà mệt rã rời, mơ mơ màng màng đáp lại hai câu, Thạch Lỗi mới chịu buông tha cậu. Tiểu Đường ngủ, Tiểu Lỗi đem mớ đáp án vừa mới thu hoạch được đi tổng kết một lượt, bắt đầu tính toán xem thành quả này có thể đem đến chỗ lão gian thương Lâm Tầm xảo trá kia kiếm chắc được bao nhiêu ưu đãi.

Tiểu Mê trở về chốn ăn chơi! Tin tức này vào ngày sau khi Thạch Lỗi trở về chốn ăn chơi được một hôm thì liền lan truyền đến non nửa giới đồng tính trong thành phố, vào lúc ban đêm khách đến chỗ vui chơi cơ hồ so với bình thường nhiều hơn gấp đôi.

Vốn A Kiệt lo lắng đến sự nghiệp của Thạch Lỗi sau này, sợ chuyện nó từng làm trong quán bar mà truyền đi thì sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của nó, muốn tìm cho nó một công việc khác, nhưng mà Thạch Lỗi lại vẻ mặt điềm nhiên như chẳng có gì mà nói: nếu nó về sau thật sự nổi tiếng, đội chó săn* còn đào ra nhiều thứ giật gân hơn thế này. Nhóm người A Kiệt đương nhiên hiểu nó đang nói về cái gì, tuy rằng cục cảnh sát bên kia sẽ không dễ dàng để lộ ra bản ghi chép về vụ án đó, nhưng trên đời này không có bức tường nào là không có khe hở, rất hiếm ai thấy tiền lại không sáng mắt. Thạch Lỗi là người bị hại vô tội, nhưng trong mắt kẻ khác, chỉ cần là việc có thể thu hút chú ý cùng tiền tài của dư luận, bọn họ liền không cần phân biệt gì hết! Bởi vậy, Thạch Lỗi tiếp tục làm một phục vụ sinh được hoan nghênh nhất trong chốn ăn chơi, chính là nó ở trong này tên gọi Tiểu Mê, vẫn là đứa nhỏ bị lạc năm nào. Thạch Lỗi vẫn ở lại căn phòng nhỏ bên cạnh mà A Kiệt từng sắp xếp cho nó hồi xưa, phòng ở trong nhà tuy còn đó, nhưng nơi ấy đã chẳng còn người thân nào, Thạch Lỗi đem phòng ở cho thuê, tiền thuê cũng có thể trợ cấp phần nào sinh hoạt phí

cùng học phí, loại học viện nghệ thuật này so với các trường bình thường khác học phí luôn cao hơn, mà trong nhà lại chẳng có dành dụm gì, mất đi người thân duy nhất khiến Thạch Lỗi chỉ có thể dựa vào bản thân, tuy rằng không ít công ty sẵn lòng ngời sao từng liên lạc với nó, thù lao đưa ra cũng thực hào phóng, nhưng sinh viên nhỏ tuổi trong viện của nó vốn không được nhận việc làm, Thạch Lỗi lại từng tạm nghỉ một học kì, nên bây giờ trở thành tân sinh hoàn toàn mới.

*đội chó săn: paparazzi

Việc làm ăn trong quán bar tốt lắm, là một trong những cổ đông hùng vốn nên Lâm đại gian thương hiển nhiên cao hứng, bất quá cao hứng còn chưa được hai ngày, hần liền phát hiện ra một thứ không thích hợp.

Ánh mắt của khách hiện giờ cứ xoay quanh Thạch Lỗi, mà Thạch Lỗi khi rảnh rỗi liền xoay quanh Tiểu Đường, gián tiếp, Tiểu Đường cũng ở trong tầm mắt mọi người không ngừng bị đặt dưới sự chú ý. Vốn Tiểu Đường ở chốn ăn chơi này có thể xem như người có cũng được không cũng chẳng sao, khách nhân thường tới đây nhiều lắm cũng chỉ biết có một chàng trai trẻ tuổi đôi mắt bị tật hay ở trong quán giúp đỡ, nhưng hiện tại một ngày nhìn qua nhìn lại ba lần, nhìn a nhìn liền thấy người ta có duyên hơn xưa. Dung mạo Tiểu Đường chỉ được xem như thanh tú, thân thể lại bị tàn tật, những khác nhân bình thường cũng sẽ không chú ý đến cậu, thế mà khi chú ý, liền phát hiện loại khí chất sạch sẽ thanh nhã trên người cậu thanh niên này kì thực vô cùng hấp dẫn. Có người nói, mỹ thiếu niên trong chốn ăn chơi lại nhiều thêm một người, tin tức này bắt đầu một truyền mười mười truyền trăm ...

Dần dần, càng ngày càng có nhiều khách nhân mượn cơ hội cùng Tiểu Đường trò chuyện, trong đó không ít người là dân trí thức nho nhã thành đạt.

“Gian thương, xem ra Bá Nhạc không phải chỉ có một người a!” Đồng Diêu vui sướng khi người gặp họa mà nhìn Lâm đại gian thương đang buồn bực không thôi.

Lâm Tầm híp mắt nhìn kẻ tự xưng là giảng viên đại học kia đang lồi lồi kéo kéo Tiểu Đường bác cổ luận kim, thầm nghĩ: chính mình hẳn là nên đẩy nhanh tiến độ đi thôi.

12. Chương 12: Hãy Để Tôi Trở Thành Đôi Mắt Của Cậu

Ngày 8 tháng 8, Thế vận hội mà nhân dân Trung hoa trông chờ bấy lâu rốt cuộc cũng khai mạc.

Ngoại trừ A Kiệt phải ở lại trông quán, những người khác đều chuẩn bị tụ tập đến nhà Lâm Tầm để đón coi lễ khai mạc, bởi vì Lâm Tầm mới mua một chiếc TV LCD 55 inch âm thanh chất lượng cao, Tiểu Đường tuy rằng không nhìn thấy, nhưng nếu hình ảnh đủ lớn thì cậu vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh, vì cái thân ảnh này mà Lâm Tầm không chút thương xót thẳng tay phá hủy thiết kế nội thất tinh xảo trong căn hộ của mình.

Buổi chiều hôm đó, Lâm Tầm rước Tiểu Đường đến nhà mình trước.

Tiểu Đường ton ton chạy đến bám trước màn hình TV, thấy được một chút hình ảnh, tuy rằng không rõ, thế nhưng có thể cảm nhận được một chút sắc thái như vậy cũng đủ khiến cậu thật cao hứng, lúc có được thì không bao giờ cảm thấy những thứ đó hi kì trân quý, quả nhiên, con người phải đến lúc mất đi mới hiểu được nên trân trọng cái gì.

Lâm Tầm ở trong nhà bếp làm bánh ngọt mút hoa quả nhiệt đới, nghe qua thì cao cấp, kì thực chỉ cần làm theo sách dạy nấu ăn mà lấy nguyên liệu phối vào, chỉnh thời gian và nhiệt độ của lò nướng cho đúng thì mọi việc liền xong xuôi, nói theo một cách nào đó, đồ ăn phương Tây so với đồ ăn Trung Quốc cần kĩ thuật giữ lửa cùng cắt rau thì dễ làm hơn nhiều lắm.

“Đừng ngồi gầy như vậy, không tốt cho mắt.” Lâm Tầm từ trong bếp đi ra liền thấy Tiểu Đường tựa như con thằn lằn đeo kính ngay trước TV.

Tiểu Đường ngưng ngưng cười cười, lui trở về trên sofa.

“Buổi tối muốn ăn cái gì” Lâm Tầm lại gần ngồi xuống, vươn tay xoa xoa tóc cậu.

Đối với hành động vô cùng thân mật này Tiểu Đường đã tập mãi thành quen, cậu hơi cúi lệch đầu, suy nghĩ một hồi rồi nói: “KFC”

“Nghĩ cái gì mà lại đòi ăn thứ này?” Lâm đại gian thương vốn đang nghĩ muốn trở tài một phen liền chịu đả kích không nhỏ, chẳng lẽ trù nghệ của hắn so ra lại không bằng mớ đồ ăn nhanh của bọn Tây ()

“Vừa nãy thấy quảng cáo.” Tiểu Đường nói.

Kì thật Tiểu Đường đối với thức ăn nhanh của nước ngoài cũng không phải vô cùng yêu thích gì, nhưng mà vừa rồi cái chân gà mơ mơ hồ hồ vụt qua trước mắt làm cho cậu thật cảm khái, tựa như chim non lần đầu mở mắt, đối với thứ đầu tiên nhìn thấy luôn tràn ngập cảm giác yêu thích cùng thân quen.

“Tôi làm cho cậu ăn có được không, đảm bảo hương vị so với trong tiệm tuyệt đối không thua kém, mấy thứ bên ngoài dùng dầu mỡ không tốt.” Lâm Tầm lại xoa xoa đầu Tiểu Đường.

“Cái này anh cũng biết?” Biểu tình trên mặt Tiểu Đường tràn ngập sùng bái.

Lâm Tầm tự hào gật gật đầu, nhớ ra Tiểu Đường nhìn không thấy lại ừ một tiếng thật to.

Chiên gà thôi mà, không làm khó được hắn a, Lâm Tầm bởi vì từng có một khoảng thời gian thích ăn thịt xiên, nhưng mà lại lo lắng dầu chiên trong quán không hợp vệ sinh, liền tự mua bếp về nhà làm, ăn vài lần đỡ thèm, rốt cuộc vẫn thấy đồ chiên không tốt cho sức khỏe nên đem bếp quăng vào một xó, không nghĩ tới hôm nay lại có nơi dụng võ.

Lâm Tầm lấy bếp ra, chà lau sạch sẽ, đổ vào cả một bình dầu Kim Long Ngư, sau đó từ trong tủ lạnh lấy ra chân gà tuyệt ướp muối để dùng về sau.

Ăn gà chiên thì phải có khoai tây nghiền cùng salad dùng kèm, tuy rằng có thể giảm bớt một phần dầu mỡ nhưng vẫn là không tốt cho sức khỏe, Lâm Tầm tự tay ép một li nước trái cây.

Khoai tây nấu chín nghiền nhuyễn, thêm vào sữa tươi và bơ trộn lên cho đều, tạo thành món khoai tây nghiền thơm phưng phức; salad cũng đơn giản, cải bắp và dưa leo cắt thành từng sợi dài tinh tế cẩn thận, cà chua cắt lát, lại thêm vào sốt mayonnaise là xong; nước trái cây là dùng cam và cà rốt ép chung, trong vị chua có vị ngọt, vừa dinh dưỡng vừa tốt cho mắt.

Tiểu Đường nghe âm thanh từ trong nhà bếp truyền ra, nói không cảm động là nói dối, mà ngoại trừ cảm động thì lại có thêm một phần hạnh phúc ngay cả bản thân cũng không thể nói rõ thành lời.

Bữa tối trên bàn, hương vị quả nhiên tuyệt hảo.

Lâm Tầm thúc giục Tiểu Đường ăn thêm mấy miếng, dừng để cho đám sói đói kia nhìn thấy. Hắn nói, bản thân chẳng có tâm tình đầu mà đi hầu hạ bọn họ.

Tiểu Đường nghe lời này, loại cảm giác hạnh phúc kì lạ kia lại ủa tới, đây là thứ chỉ khi cậu ở bên Lâm Tầm mới cảm nhận được a. Lâm đại ca đối với mình tốt như vậy, anh ấy có khi nào là thích mình không? Tiểu Đường cũng từng nghĩ như thế, nhưng mà lập tức bị bản thân rất biết người biết ta kia tự giác bác bỏ, điều kiện của Lâm đại ca tốt như thế, làm sao lại coi trọng kẻ chẳng có gì hay ho như mình? Hơn nữa cậu cũng chưa chuẩn bị tốt tâm lí sẽ trở thành đồng tính, nếu Lâm Tầm thực sự nói thích cậu, Tiểu Đường ngoại trừ cảm thấy hoảng loạn thì chẳng còn phản ứng nào khác. Thầm nghĩ thỏa mãn một chút hư vinh tâm của bản thân cũng chẳng ảnh hưởng gì đến đại cục, nhưng nếu thành sự thật thì cậu quả là không biết phải làm sao.

Cho nên, cứ duy trì hiện trạng đi. Dù tình trạng này có duy trì cả đời thì Tiểu Đường cũng tuyệt đối không chút dị nghị a ~

Cho nên mới nói bạn Đường Hoa của chúng ta ở phương diện tình cảm quả là cực kì trì độn cùng khờ khạo. Bởi vậy năm đó cậu mới có thể đem lòng lang dạ sói của tham mưu dành cho đội trưởng nghĩ thành trên cột và khi dễ, hơn nữa vì cảm thấy trên cột cùng khi dễ kia cũng không tạo thành thương tích ngoài da hay thương tổn nghiêm trọng gì nên cũng không có đúng lúc vươn tay cứu trợ, gián tiếp làm cho đội trưởng cậu kính trọng nhất bị ăn kiện mặt tịnh*.

*nguyên văn: cật kiền mạt tịnh, nghĩa là bị ăn sạch sẽ

Mạc Phi từng lên án hành vi ích kỷ thấy chết mà không cứu của cậu, lại thiếu chút nữa bị một câu của Tiểu Đường làm tức đến nôn ra máu.

Tiểu Đường về mặt vô tội, nói: tôi thấy đội trưởng lúc đó cũng đâu phải đặc biệt không vui về a.

Mắt chó của cậu thực là mù rồi mà! Mạc Phi muốn rống vào mặt cậu một câu như vậy, nhưng lại lo lắng đến hiện trạng của Tiểu Đường nên chung qui vẫn là không nhẫn tâm làm vậy. Giang Vĩ nhân cơ hội tiến lên ôm anh làm bộ như an ủi mà lợi dụng chiếm tiện nghi.

Lâm Tầm ngồi một bên lẳng lẳng chống cằm nhìn Tiểu Đường về mặt hạnh phúc cắn chân gà chiên, hẳn lại chỉ ăn một chút salad, khoai tây nghiền cùng nước trái cây, càng lớn tuổi Lâm đại gian thương ở vấn đề sức khỏe càng quan tâm chi li đến mức khiến người khác phát bực, Đồng Diêu từng vô cùng khinh thường hỏi hẳn, sống như vậy có mệt hay không a! Gian thương đáp lại: sống như vậy rất có chất lượng ~

“Lâm đại ca, anh sao không ăn a?” Tiểu Đường đang gặm cái chân gà thứ tư thì hỏi hẳn. Cậu tuy rằng không nhìn thấy, nhưng mà Lâm Tầm đem chân gà chiên đến giòn giòn xốp xốp, cắn một miếng liền vang lên tiếng giòn tan, vậy mà Tiểu Đường ăn nửa ngày lại chỉ nghe tiếng răng rắc của bản thân cắn chân gà mà thôi.

Gần đây có chút thượng hỏa. Lâm Tầm giải thích như vậy.

Một loạt qui mao thói quen của hẳn ở trước mặt Tiểu Đường vẫn cần thu liễm lại một chút, bởi vì Mạc Phi từng sâu sắc phê phán Giang Vĩ về hàng tá công đoạn chăm sóc da của hẳn sau khi rửa mặt xong, muốn người bình thường hoàn toàn hiểu được cách sống của người đồng tính thì vẫn cần thời gian và kiên trì, cho nên, Lâm Tầm hiện tại chưa muốn làm Tiểu Đường kinh sợ, tuy rằng hẳn không hề cho là cách sống của bản thân có vấn đề gì, ngược lại còn rất đáng học hỏi noi theo, cho nên dưới sự che giấu của Lâm Tầm thì trong mắt Tiểu Đường, Lâm đại ca của cậu chỉ là có chút thích sạch và chú trọng việc ăn uống mà thôi, thực bình thường thực bình thường a.

Lúc bảy giờ, bọn người Nạp Kì cuối cùng cũng đến.

Phòng khách tinh tế trang nhã nhưng không lớn của Lâm Tầm nhất thời bị nhồi nhét bởi một đám đại nam hài nên trở nên có chút chật chội. Gian thương oán hận dùng mắt liếc nhìn Đồng Diêu chân mang giày đinh, Đồng đại soái ca lập tức biết điều đổi ngay thành dép lê, đôi dép bằng cotton trắng thuần kia khiến Đồng Diêu ngay cả đi cũng không dám đi mạnh; Tiểu Miêu vừa muốn ngồi xuống sofa trải lông dê trắng như tuyết kia liền cảm giác sau lưng chột lạnh, quay lại, gian thương đang dùng ánh mắt không đồng tình nhìn cái quần lem luốc của nó, hoa văn trên đó một nửa là do in lên, một nửa là do khi nãy ăn lẩu mà làm dính, Tiểu Miêu cười gượng đem quần cởi ra, may mà hôm nay bên trong mặc quần cụt Boxer, không đến nỗi dọa người; Đào Ưng cũng đi ăn lẩu, không cần Lâm Tầm nói, nó tự giác kéo ghế da ngồi xuống bên cạnh, kì thực nó cũng muốn được ngồi lên sofa trông qua vô cùng êm ái kia, nhưng mà nó không muốn phải cởi quần a ... Nạp Kì trực tiếp chọn chỗ luôn, dù sao sàn nhà của gian thương so với giường của hẳn còn muốn sạch sẽ hơn.

Mang theo nét cười hài lòng, Lâm Tầm kéo Tiểu Đường ngồi xuống vị trí tốt nhất trên sofa.

Lễ khai mạc chính thức bắt đầu.

Theo những hình ảnh đầu tiên xuất hiện, Lâm Tầm bắt đầu những lời kể sinh động như thật của mình, kể về những đợt pháo hoa hoành tráng, về cảnh tượng ngàn người đánh phũu vô cùng rầm rộ, về bức tranh cuộn khổng lồ tuyệt đẹp làm bằng công nghệ kĩ thuật cao, về chữ rời do nhiều người tạo thành, về thuyền rồng với ngàn cánh bướm nhảy múa, về cổ nhân tụng thi, về giả vũ tung bay trên nền trời, về cảnh tượng huy hoàng khi kim cổ giao hòa, về lão mưu tử âm thầm mưu toan chiếm lấy bốn phát minh vĩ đại nhất từ tay người Triều Tiên

Nghe những lời giảng giải cẩn thận của Lâm Tầm, lại phối hợp với chút quang ảnh mơ hồ lướt qua trước mắt, Tiểu Đường cảm thấy như đang thật sự được chứng kiến lần biểu diễn thần kì ngoạn mục này.

Hãy để tôi trở thành đôi mắt của cậu. Tiểu Đường từng nghĩ những lời này chẳng qua chỉ là một hi vọng cao đẹp mà xa vời, là một câu nói dối mang theo thiện tâm của tác giả cuốn sách ấy, nhưng mà Lâm Tầm

thể nhưng đã làm được, khiến một người mù như cậu có thể thỏa nguyện chứng kiến lễ khai mạc thể vận hội Olympic Bắc Kinh.

Lâm Tầm kể đến miệng khô lưỡi khô, lặng lẽ rót một cốc nước lớn đi đến, mấy người bên cạnh đều dán mắt vào màn hình TV nhìn không chớp lấy một cái, chẳng ai rảnh mà đi tranh giành cơ hội thể hiện lần này của gian thương.

Buổi biểu diễn rất cuộc dừng lại một lúc, kế tiếp là nghi thức vận động viên vào sân. Vài người bắt đầu đứng dậy thay phiên nhau đi WC.

“Tiểu Đường ca, anh có đói bụng không?” Tiểu Miêu hỏi Tiểu Đường, khóe mắt lại liếc nhìn gian thương.

“Bình thường” Tiểu Đường trả lời như vậy, hàm ý chính là không đói bụng, nhưng có thức ăn đưa đến miệng thì ai mà nở cự tuyệt đấy ra.

Nam hài hai mươi tuổi chính là đang ở cái tuổi vừa ăn xong liền đói bụng, Tiểu Đường trải qua hai lần trở mã, ăn một ngày sáu bữa cũng không mập thêm được miếng thịt nào.

Con mèo đói kia thì không sao, nhưng không thể ủy khuất Tiểu Đường. Lâm gian thương nhận mệnh đi làm đồ ăn khuya, vẫn là làm sáu phần ăn.

Ăn xong bữa khuya, Đồng Diêu bốn người bắt đầu chơi trò đấu địa chủ, Lâm Tầm ngồi một bên giảng giải cho Tiểu Đường nghe phễu là cái gì, lai lịch của nó, cách sử dụng nó, rồi giảng việc Tất Thắng làm thế nào phát minh ra chữ in rồi giảng về cung thương sừng trưng vũ, giảng tứ thư ngũ kinh lục nghệ, giảng việc nhà Trịnh đánh bại người Tây Dương. Những thứ đó tuy rằng Tiểu Đường đều biết đôi chút, nhưng so với những gì Lâm Tầm kể thì chỉ bằng một góc, cậu vừa mới nghe trong lễ khai mạc có những thứ đó thì cảm thấy rất hứng thú, nên hiện tại Lâm Tầm liền tỉ mỉ giảng giải cho cậu nghe.

Đối với hiểu biết sâu rộng bác học đa tài của Lâm Tầm, nội tâm Tiểu Đường lại không ngừng sùng bái.

Vận động viên vào sân tốn không ít thời gian, đây là lần có số quốc gia tham dự thể vận hội Olympic đông nhất.

“Tiểu Đường, tiếp theo để tôi kể cho cậu nghe” Đến nghi thức đốt lửa cuối cùng, Nạp Kỳ đoạt lấy vai diễn của Lâm Tầm, bất quá lúc này đổi lại chính là nụ cười cảm kích của hắn.

Tiểu Đường nhìn không thấy, nhưng những người khác thì đều nhận ra, Lâm Tầm phải nói liên tục mấy tiếng đồng hồ đã cố gắng hết sức rồi.

Rạng sáng, bọn người Nạp Kỳ dẫn theo Tiểu Đường rời đi.

Lâm Tầm cầm đèn pin chiếu vào cổ họng của mình, quả nhiên đã sưng đỏ, ho nhẹ một tí còn ra chút tơ máu. Ngày mai phải đi bốc một thang thuốc Đông y thôi. Lâm Tầm nghĩ, chịu đựng cổ họng đau mà đi ngủ. Hắn luôn không thích thứ thuốc Tây được hiệu nhanh nhưng chỉ chữa phần ngọn chứ không trị tận gốc, dùng nhiều có khi còn bị lờn thuốc.

Ngày hôm sau Lâm Tầm xin nghỉ phép, đi trung y viện bốc hai thang thuốc, sắc thuốc chắt ra được một chén, uống xong cổ họng quả nhiên tốt hơn nhiều.

Buổi chiều không có việc gì làm, gian thương lại theo thói quen chạy đến chỗ Tiểu Đường.

“Lâm đại ca, anh bị bệnh à, sao lại thấy không khỏe?” Lâm Tầm đem tay của Tiểu Đường kéo lại nắm trong lòng bàn tay mình.

Nghe thanh âm Lâm Tầm khàn khàn so với bình thường lại có phần khêu gợi hơn, Tiểu Đường đoán được đôi chút. Nên cảm ơn hay nên xin lỗi, chính cậu cũng không rõ, nhưng mà vô thức vươn tay nhẹ nhàng đặt lên phần yết hầu của Lâm Tầm.

Cậu không biết, hành động này mờ ám đến mức nào.

Nhìn thấy vẻ mặt đau lòng cùng hành động vô thức kia của Tiểu Đường, Lâm Tầm cảm thấy cổ họng mình lần này đau thật là có giá trị a!

*đánh phễu

*họa cuộn khổng lồ

*chữ in rời

*thuyền rồng ngàn cánh buồm

Tất Thăng – người phát minh ra chữ in rời

Cung, thương, sừng, trưng, vũ là ngũ âm trong thang âm cơ bản của cổ nhạc Trung Quốc, trong nhạc hiện đại của phương tây không có. Nếu so với nhạc hiện đại của phương tây thì ngũ âm của cổ nhạc tương đương do, re, mi, sol, la, ít đi hai âm tăng nửa cung là fa và si.

13. Chương 13: Gian Kế

Lâm Tầm vốn là gian thương, cho nên hẳn biết muốn phá tan pháo đài chậm chạp trì hoãn của Tiểu Đường chỉ dựa vào việc mỗi ngày chạy đến quán nhỏ của cậu, cùng cậu nói chuyện phiếm là không đủ, ngay tại thời điểm mấu chốt, phải biết lợi dụng thiên tai nhân họa, phải biết sử dụng lực lượng quần chúng, ai đi quan tâm đó là âm mưu hay dương mưu, chỉ cần thành công thì chính là hảo mưu!

Ngay lúc Lâm Tầm vì một hảo mưu kế vắt hết óc, liền có người thức tỉnh hắn.

Một cấp dưới của Lâm Tầm gần đây bị khủng hoảng hôn nhân đeo bám, trải qua cuộc sống hôn nhân bảy năm, hai vợ chồng hiện tại nhìn đối phương chỗ nào cũng đều chán ngấy, chung quy cảm thấy cuộc sống không được hài lòng, lẽ mà kéo qua hết nửa năm, hai người cuối cùng cũng đi đến quyết định ly hôn. Vì thế, người nọ còn đặc biệt xin nghỉ ba ngày để chuẩn bị một chuyến du lịch cuối cùng trước khi li dị. Lâm Tầm liền duyệt cho anh ta nghỉ phép.

Ba ngày sau, anh chàng này hồng quang đầy mặt trở về.

Sao rồi, ly hôn thành công rồi sao? Chúc mừng, chúc mừng a! – Có đồng sự nói.

Biến đi, đồ miệng quạ, lão tử kiếp sau vẫn muốn sống chung với bà xã của ta a! – Anh chàng này kiên định nói.

Nguyên lai, anh này cùng bà xã lúc đi du lịch gặp phải tai nạn trên núi, cả hai bị nhốt trong thạch động suốt mười tám giờ, trong mười tám giờ này, nhờ củi gạo du diêm kích thích tình cảm mãnh liệt đã cạn khô đâm chồi nảy nở một lần nữa, hai người hồi tưởng lại khoảng thời gian tươi đẹp trước kia, dưới tình huống chưa biết con đường phía trước sẽ ra sao, tỉnh táo mà luyện tiếu, tương cứu trong lúc hoạn nạn, khi được cứu vớt liền thề thốt về sau sinh tử không rời.

Tai nạn, có đôi khi chính là đá thử vàng của tình cảm.

Lâm Tầm sau khi nghe xong, vuốt cằm trầm ngâm một hồi. Lần trước bản thân gặp phải động đất, Tiểu Đường coi như là chân tình biểu lộ, nhưng đó chỉ coi như báo hiệu cho một tia hi vọng, tựa như mạ non vừa nảy mầm liền lập tức chui ngược xuống đất, nếu tiến thêm một lần, hẳn là có thể bức ra thực tâm của Tiểu Đường! Lâm Tầm không tin chính mình khổ tâm cày cấy lâu như vậy, tiểu cảnh sát kia lại không động tâm. Trì hoãn đến thế nào thì cũng phải có giới hạn, tiếp tục lằng nhằng như vậy, về sau cho dù là đuổi tới giường, quyết định người nào ở trên không phải là khó nói trước sao! Năm tháng không buông tha con người ta a~

Nhưng mà, thiên tai có thể gặp nhưng không thể cầu a, hơn nữa loại chuyện như thế bản thân hắn cũng không muốn trải qua lần nữa. Nhìn ra ngoài trời mưa rơi rả rích, Lâm Tầm liền có chủ ý. Có thiên tai thì tốt, không có thiên tai, tự tạo ra nhân họa cũng đâu có gì là xấu!

Ban đêm, Lâm Tầm liền triệu tập mấy người liên quan bí mật mưu đồ một chút.

“Tôi không làm loại chuyện thiếu đạo đức này.” Thạch Lỗi vẽ mặt khinh thường.

“Tiểu Lỗi, cậu giúp gian thương đi, cậu xem hẳn cũng đã từng này tuổi...” Nạp Kì nói.

“Tiểu Lỗi, nhận lời đi, nghe thú vị lắm mà!” Tiểu Miêu dùng tay chọt chọt Thạch Lỗi.

“Tiểu Lỗi, kì thật chúng ta chỉ là thử thôi, thành công thì đó là do vận khí của Lâm Tầm, nếu thất bại Tiểu Đường cũng không có tổn thất gì.” Đồng Diêu cũng khuyên.

Thạch Lỗi cười lạnh, nếu không nắm chắc bảy tám phần tên gian thương này sẽ ra tay sao?

“Tiểu Lỗi, chuyện này cũng là vì hạnh phúc của Tiểu Đường ca của cậu a.” Lâm Tầm nói, hẳn hiện tại không rảnh cùng Nạp Kì so đo, thế nhưng Thạch Lỗi chính là người hẳn muốn mượn sức trong lần hành động này, kế hoạch có thành công hay không, đều là xem biểu hiện của quần chúng, Đồng Diêu cùng Tiểu Miêu hẳn không dám hi vọng xa vời, thế nên con át chủ bài đành chọn để Thạch Lỗi thân chinh xuất mã vậy.

Thạch Lỗi dao động. Nó nhìn ra được, Tiểu Đường ca rất thích Lâm Tầm, đó có phải tình yêu hay không thì nó không chắc, nhưng nếu muốn cố gắng đổi lượng để biến chất thì không có gì là khó, chân tình của Lâm Tầm nó cũng thấy được, thậm chí nghĩ những kẻ thích đem người khác làm trò đùa không ai dư hơi mà kiên trì bền bỉ lại mặt dày như hắn cả.

Nhưng mà, không cam lòng, không cam lòng a! Hiện tại người thắng còn lại chỉ có một hai người tựa như thạch quả cận tôn*, thế mà lại muốn cậu chứng kiến bị kịch thăng bị bể cong, lại còn ở đó trợ giúp, làm sao chịu nổi ...

*thạch quả cận tôn: thứ ít ỏi quý hiếm tốt đẹp còn lại sau khi sàng lọc lựa chọn

“Làm đi làm đi, cứ bẻ hết cho xong!” Thạch Lỗi cam chịu, nếu thông đồng làm vậy có thể khiến Tiểu Đường ca hạnh phúc, vậy thì cứ như vậy đi.

“Tiểu Lỗi, thế cậu khi nào thì cong a?” Tiểu Miêu mắt to sáng rỡ nhìn Thạch Lỗi.

“Cong cái đầu cậu!” Thạch Lỗi co ngón giữa gõ một cái thật mạnh vào sau ót của Tiểu Miêu.

“Tiểu Đường, cuối tuần này đi công viên ngoại thành chơi đi.” Nhiệm vụ của Nạp Kì chính là lừa người ra khỏi cửa.

“Không đi đâu, tôi nhìn không thấy.” Tiểu Đường lắc đầu, cậu không thích xuất môn, gần đây có vài lần đều là do Lâm Tầm dắt đi, cậu còn nhớ rõ lần tai nạn tự mình xuất môn không lâu trước đó.

“Đi hít thở một chút không khí mới mẻ cũng tốt, cậu biết không, hiện tại thành phố đang đại sửa chữa, cả thành phố giống như công trường, gió nổi lên liền mang theo cát bụi, hít một hơi liền nửa miệng cát a.” Nạp Kì tiếp tục khuyên.

Kì thật nếu chính bản thân Lâm Tầm tự thân xuất mã Tiểu Đường bình thường sẽ không cự tuyệt, nhưng hẳn biết Tiểu Đường rất thông minh, chỉ có đem một đám người hay tán gẫu vào cuộc mới dễ dàng xáo trộn sức phán đoán của cậu, nếu không tiểu cảnh sát chỉ cần lần theo một điểm dấu vết cũng có thể tìm ra sơ hở.

“Thật không?” phạm vi hoạt động của Tiểu Đường bình thường không ra khỏi hẻm Bồ Câu tươi mát yên tĩnh.

“Phải a, toàn diện khởi công, ngài bí thư đã hạ lệnh như vậy. Hiện tại vừa đến cuối tuần, mọi người trong thành tựa như chuột thấy lũ kéo đến hang, ùn ùn hướng ngoại ô mà chạy.” Lâm Tầm cố ý nói thêm khoa trương.

Tiểu Đường vẫn còn do dự, cậu cũng có chút hoài niệm vùng ngoại ô tràn ngập mùi bùn đất thơm ngát, nhưng cậu không muốn trở thành gánh nặng của mọi người.

“Chúng ta kêu thêm gian thương, hẳn trộn mì lạnh phi thường ngon a.” Thanh âm Nạp Kì tràn ngập chờ mong.

Lâm đại ca làm gì ăn cũng rất ngon. Điểm này Tiểu Đường đồng ý.

“Vậy được rồi... Mọi người cứ chơi đi, tôi giúp trông chừng đồ đạc.” Tiểu Đường muốn đi theo ăn mì.

Sáng thứ sáu cuối tuần, bảy người, hai chiếc xe, chậm rãi hướng về công viên vùng ngoại ô xuất phát.

Dần dần đi được một đoạn thì cảm thấy quả nhiên có khác biệt. Không khí hít thở so với trong thành tốt hơn gấp trăm lần, Tiểu Đường cảm khái.

Tới công viên, nhìn thấy còn lâu mới tới giờ cơm trưa, một đám người liền tính toán chơi trò chơi, cũng không thể lạnh nhạt với Tiểu Đường a! Vậy chơi cái gì đây?

Tiểu Miêu đề nghị, trò người mù bắt cá. (trò bịt mắt bắt dê)

Trò này thật không hề có ý khi dễ Tiểu Đường, bao kéo búa, thay phiên ngồi nhà cái* rất công bình. Thời điểm những người khác bị làm người mù, Tiểu Đường liền được một người trong số bọn họ dẫn đi né tránh đuối bắt, mà người này thường là Lâm Tầm. Lúc Tiểu Đường làm cái lại càng đơn giản, ngay cả vãi che mắt cũng không cần. Bất quá lúc bắt được phải đoán được người đó là ai mới thôi.

*nhà cái: là người thua trong trò bao búa kéo, hoặc người bị người mù bắt được, tức là người đó phải trở thành người mù

Thời điểm Tiểu Đường làm nhà cái, Lâm Tầm liền chạy đến như thiêu thân lao đầu vào lửa. Tiểu Đường cảm thấy kì quái, như thế nào mỗi lần bắt được đều là Lâm đại ca.

Đồng Diêu giải thích, giày da cao cấp của Lâm Tầm đi trên cỏ không tiện bằng người khác.

Mà sự thật vốn là, nếu thấy Tiểu Đường bắt được người khác rồi sờ tới sờ lui để đoán, gian thương sẽ rất khó chấp nhận, đáng tiếc chính là, Tiểu Đường bắt được hắc chưa bao giờ sờ qua, lập tức trực tiếp cao hứng hô lên ba chữ ‘Lâm đại ca’, Lâm Tầm thực vui vẻ nhưng cũng thực tiếc hận a.

Mấy người còn lại cũng là mượn trò chơi để ăn đậu hũ, mà Thạch Lỗi chính là mục tiêu mọi người nhắm tới. Tiểu Miêu quơ được Thạch Lỗi, sờ soạng cả năm phút mà vẫn đoán không đúng.

“Con mèo chết tiệt, cậu cố ý!” Thạch Lỗi đem hai má của nó kéo căng sang hai bên.

“Cậu đừng nói chuyện làm tôi phân tâm, tôi đoán không ra bây giờ.” Tiểu Miêu tiếp tục nghiêm túc sờ soạng.

Mọi người cười to.

Tuy chỉ là một trò chơi hồn nhiên, nhưng mọi người đều chơi thực cao hứng, đặc biệt là Tiểu Đường, hiện tại có được những cơ hội thể này đối với cậu mà nói rất hiếm hoi và trân quý.

Địa điểm ăn trưa là trên một sườn núi nhỏ heo hút, vùng công viên ngoại ô phương tiện đi lại rất ít, bảo tồn tốt môi trường sinh thái tự nhiên, hơn nữa lại rộng lớn, mật độ du khách thấp, nói một cách khác – dân cư rất thưa thớt.

Lâm Tầm làm mì lạnh quả nhiên ngon vô cùng, mẩu chót ở chỗ sợi mì được nhào rất đủ lực.

Gian thương trước tiên chuẩn bị cho Tiểu Đường một chén, tinh tế rắc lên lớp đậu phộng rang nhuyễn thơm ngát, rau thơm trước đó được xắt thật đẹp mắt cho vào hộp, thời điểm lấy ra vẫn còn xanh biếc, mùi thơm thoang thoang tràn ngập, sa tế cay cũng là do hắc tự mình làm, thêm vào mè hòa cùng một chút vỏ anh túc, thơm ngon đến mê người.

“Ăn ngon không?” Lâm Tầm hỏi.

Tiểu Đường gật gật đầu, cao hứng liếm liếm khoe miệng, đầu lưỡi hồng hồng chốc chốc lại lướt qua cánh môi hồng nhạt. Lâm Tầm một phen thiên nhân giao chiến*.

*thiên nhân giao chiến: đấu tranh tư tưởng.

Ăn mì xong, Nạp Kỳ nói muốn tìm nơi giải quyết, bọn Tiểu Miêu cũng đi theo, lưu lại Lâm Tầm, Tiểu Đường cùng Thạch Lỗi.

Tiểu Đường ăn no liền nằm xuống nghỉ ngơi, Lâm Tầm và Thạch Lỗi ngồi một bên nói chuyện phiếm.

“Đem tiền trên người giao hết ra đây!” Đột nhiên xuất hiện một thanh âm phá vỡ bầu không khí lãng mạn đầy tươi đẹp.

“Các người muốn làm gì?” Lâm Tầm lớn tiếng chất vấn.

Tiểu Đường vội vàng ngồi dậy, nhìn không thấy cũng biết bọn họ gặp phải cướp, còn chưa đợi cậu đứng lên, một bên đã truyền đến tiếng đánh nhau.

“Tiểu Đường, đứng tại chỗ đừng nhúc nhích!” Lâm Tầm hướng cậu la lớn.

Tiểu Đường không dám lộn xộn, cậu biết bản thân không giúp được gì, càng không thể trở thành gánh nặng, cho nên cậu lo lắng đứng yên tại chỗ, cẩn thận dùng tai nghe ngóng thanh âm xung quanh.

Tình hình chiến đấu thực kịch liệt....

“Lâm đại ca, cẩn thận! Hồn dân, thật không có vương pháp mà! Lâm đại ca, mỗi người đối phó một tên!” Thạch Lỗi vẽ mặt nhàn nhã chống cằm gác chân ngồi trên cỏ, nhưng ngữ khí lại trầm phần trăm khẩn trương cùng cấp bách.

Tâm trạng Tiểu Đường cũng theo lời của Thạch Lỗi mà phập phồng bất an.

Lâm Tầm cùng Nạp Kỳ khoanh tay đứng đối diện nhau, còn nghiêm túc diễn vai cướp phải gặp đại hiệp.

Đào Ưng cùng Tiểu Miêu mỗi người cầm một cành cây trên tay, đánh nghe phanh phanh tác hưởng, mười tám môn võ nghệ đều đem ra sử dụng, chơi đến bất diệc nhạc hồ*.

*bất diệc nhạc hồ: còn gì có thể vui hơn.

Đồng Diêu chạy quanh bọn họ, lá cây bị giẫm dưới chân vang lên một trận sà sạt.

A~ Lâm Tầm kêu một tiếng, du dương uyển chuyển.

Tiểu Miêu cười đến gập cả thắt lưng, ôm bụng lăn lộn, khổ cực nghĩ muốn kìm nén tiếng cười, xem ra nó quả thật không có khiếu làm diễn viên, người xem Thạch Lỗi người ta trấn tĩnh vô cùng a, cho tới bây giờ, người không cười chỉ có mỗi nó.

Tiểu Miêu im lặng, tiếng đánh nhau sẽ không còn, vừa vặn trong đầu Tiểu Đường hình thành một nhận thức – Lâm đại ca bị thương!

Bất chấp tất cả, Tiểu Đường hướng phía Lâm Tầm sờ soạng đi đến.

Còn chưa diễn xong mà, Đồng Diêu nghĩ muốn tiến lên ngăn cản một chút.

Hắn xông đến trước mặt Tiểu Đường, ở cự ly gần chạy qua chạy lại, với khoảng cách này, Tiểu Đường vốn có thể nhìn thấy bóng mờ, hắn cũng chỉ muốn dọa cho Tiểu Đường đứng tại chỗ.

Nói thì chậm mà xảy đến thì nhanh, Tiểu Đường cảm giác được trước mặt nhoáng lên một cái, theo mùi nhận biết thì không phải là Lâm đại ca, cậu liền bất chấp tất cả mà tiến thêm bước lớn, một phen chế trụ người phía trước, khi chạm được đến cánh tay liền làm ngay đòn quật vai.

Đồng Diêu cảm giác trước mắt một trận long trời lở đất, cái lưng lại vô cùng đau nhức, sau khi sao Kim tản đi hết, hắn mới nhận thức bản thân vừa bị một đòn vật qua vai.

Bầu không khí trong nháy mắt trở nên tĩnh lặng, mọi người trở mắt đứng nhìn Đồng Diêu bị Tiểu Đường ném bay. Cảnh sát, chính là không giống người thường a...

“Lâm đại ca!” Không chú ý đến sự an tĩnh đầy quỷ dị, Tiểu Đường lo lắng kêu tên Lâm Tầm.

“Tiểu Đường!” Lâm Tầm lập tức hướng Tiểu Đường chạy đến, đồng thời vút cho Thạch Lỗi một cái nháy mắt.

“Tiểu Đường ca, cẩn thận!” Thanh âm của Thạch Lỗi liền trở nên hoảng sợ.

Tiểu Đường ngây người một chút. Có người đánh lén? Đáng tiếc cậu nhìn không thấy. Tiểu Đường đành bất lực chờ đợi đau đớn ập đến.

“Tiểu Đường!” Lâm Tầm nhào đến.

Giây tiếp theo cậu đã nằm gọn trong lòng ngực ấm áp quen thuộc.

Sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi, liền có thanh âm một đám người bỏ chạy.

Lâm Tắm ôm thân thể cậu chậm rãi trượt xuống.

“Lâm đại ca, anh làm sao vậy?” Tiểu Đường kinh hoảng đỡ lấy hắn, trực giác nói cho cậu biết, Lâm đại ca vì cứu cậu mà bị thương.

“Lâm đại ca!” Thanh âm Thạch Lỗi tràn ngập lo lắng cùng hoang mang, Tiểu Đường càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

“Lâm đại ca! Anh làm sao vậy?” Tiểu Đường sốt ruột sờ soạng khắp người Lâm Tắm.

“Tiểu Đường...” Thanh âm Lâm Tắm phi thường suy yếu.

Tiểu Đường cảm giác được một bàn tay đang sờ lên mặt cậu, liền vội vàng dùng tay nắm chặt, từng giọt nước mắt trong suốt thi nhau rơi xuống từ đôi con ngươi mờ mịt tối tăm, thấm ướt cả mười ngón tay đang lồng vào nhau.

“Đừng khóc, mặt cậu không được tốt.” Lâm Tắm dùng thanh âm ngắt quãng nói. Thạch Lỗi đứng một bên trợn trắng mắt nhìn trời.

Tiểu Đường dùng sức lắc đầu.

“Lâm đại ca, anh bị thương ở đâu?” Tiểu Đường hỏi. Cậu nhìn không thấy, nhưng nghe thanh âm Lâm Tắm giống như bị thương không nhẹ a.

“Lâm đại ca a, vì Tiểu Đường cái gì cũng đều nguyện ý.” Lâm Tắm tiếp tục khấn khoản thâm tình, bị thương chỗ nào, phải để Nạp Kì về cho hắn một kết luận, chính mình nói lung tung để lộ chuyện sẽ không tốt.

“A, xảy ra chuyện gì?”

Nhóm “cường đạo” trở về thật đúng lúc.

“Nạp Kì, Nạp Kì, anh mau tới! Lâm đại ca bị thương!!” Tiểu Đường còn nhớ rõ Nạp Kì là bác sĩ.

“Thật may mắn nha! Chỉ đâm trúng mông, vết thương không sâu, hơn nữa không có tổn thương đến động mạch chủ” Nạp Kì làm bộ làm tịch kiểm tra một phen.

Tiểu Đường nhẹ nhàng thở ra.

Vì cái gì lại ở vị trí mất mặt như vậy? Lâm Tắm trừng mắt nhìn Nạp Kì.

Mông thì đã sao, đổi thành vị trí khác còn không lấy đi nửa cái mạng của cậu, hơn nữa đến lúc đó Tiểu Đường muốn sờ miệng vết thương thì biết làm sao đây, vết thương trên mông cậu ta muốn chạm tay vào cũng không dễ dàng a! Nạp Kì trừng lại.

Lúc trở về, Nạp Kì lái xe.

Lâm Tắm và Tiểu Đường được xếp ngồi ở ghế sau, bởi vì mông “bị thương”, Lâm gian thương chỉ có thể nằm ghé lên đùi của Tiểu Đường. Vì món hời ngoài ý muốn này, Lâm Tắm cũng không oán trách Nạp Kì nữa.

Tiểu Đường một bàn tay đặt lên lưng Lâm Tắm, tay còn lại để sang một bên, ngay dưới mũi của Lâm Tắm, Lâm Tắm liền không khách khí đem nó cầm lấy chơi đùa ngấm ngấm, Tiểu Đường vẫn còn đắm chìm trong sự sợ hãi ban nãy nên không có chú ý đến động tác mờ ám của hắn.

Lâm đại ca vì cậu mà ngay cả an nguy của bản thân cũng không màng. Tiểu Đường thật sự rất cảm động. Được quý trọng, được bảo vệ, được nâng niu trong lòng bàn tay, tình cảm như vậy ai có thể cự tuyệt. Lâm đại ca a, vì Tiểu Đường cái gì cũng đều nguyện ý. Tiểu Đường không thể quên câu nói tự tình đó. Cậu nhớ tới một bài hát xưa, giọng ca nữ dịu dàng thư hương cất lên: em nguyện ý, em nguyện ý cho anh, em nguyện ý dù anh có quên đi em là ai, cho dù chỉ một giây được ngã vào lòng anh, cái gì cũng đều nguyện ý, vì anh...

Đây là cảm tình thế nào a. Trong lòng Tiểu Đường trôi dạt một nỗi khổ tâm ngọt ngào.

Trở về thành phố, cả nhóm liền đi một chuyến vào bệnh viện, vốn là đúng lúc Lâm Tầm diễn trò, nhưng mặt khác Đồng Diêu cũng thật sự cần bác sĩ xem qua, Tiểu Đường kia một chút cũng không thể khinh thường a! Lâm Tầm sẵn khoải gánh vác tiền thuốc men, ngoài ra còn bồi thường hai ngàn phí bồi bổ.

Thạch Lỗi mắt lạnh nhìn Lâm Tầm, hần cười tủm tỉm nhét cái phong thư cho nó, bên trong là học phí nửa học kì sau của Thạch Lỗi, tiểu suất ca lúc này mới lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Từ trong bệnh viện đi ra, Lâm Tầm thực cảm kích Nạp Kì, may mà hần nói bị đâm ở mông, bằng không Lâm Tầm còn phải quần vãi lớp băng vải để đối phó với Tiểu Đường, mùa hè kéo dài như vậy thật không dễ dàng a! Nói băng ở mông, Tiểu Đường nghĩ muốn sờ cũng không thể không biết xấu hổ a~~

Về đến nhà, Tiểu Đường kiên trì muốn báo cảnh sát, không thể buông tha kẻ xấu.

Lâm Tầm gọi điện thoại kêu Đại Lưu chạy tới.

Một đám người vây quanh Đại Lưu thất chủ bất thiết kể về vụ án vừa trải qua, Tiểu Đường cung cấp manh mối trọng yếu, một trong các nghi phạm sử dụng dầu gội đầu Rejoice, may mắn vẫn còn lưu lại mùi hương sau khi gội, cậu nghĩ thấy được.

Đồng Diêu bắt đầu cân nhắc việc đổi lại dụng cụ tắm rửa...

Tên tội phạm này rất xem trọng vẻ ngoài a! Đại Lưu cảm khái.

Lúc Đại Lưu rời đi, Lâm Tầm đuổi theo.

“Đại Lưu, án này không cần báo cáo lên cấp trên.” Lâm Tầm nói.

Đại Lưu hồ nghi nhìn hần.

Lâm Tầm nhét tấm vé Tân Giang Lâu lấy ra từ một tập vé đã dùng tiền mua trước đó, mặt trên viết, mỗi phiếu được tặng một phần cua phết bơ.

Đại Lưu thận trọng suy xét một chút, gật gật đầu. Người bị hại cho dù kể rõ ràng đến thế nào đi nữa, loại án thế này tám phần là không phá được, hơn nữa hần thật sự không thấy giám đốc Lâm có chỗ nào bị thương.

Trở lại phòng, gian thương trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu đặt mông ngồi xuống ghế, hiệu quả hôm nay tốt lắm, hần đã nhìn ra, tiểu cảnh sát động tâm. Lâm Tầm hần chính là thiên tài a

“Lâm đại ca, anh... mông không đau sao?” Nghe thanh âm Lâm Tầm ngồi thật mạnh xuống, Tiểu Đường cẩn thận hỏi.

“A

đau quá, thế nhưng quên đang có thương tích, đau chết tôi

~” Trong phòng nhỏ tràn ngập tiếng kêu bi ai của gian thương.

Nhóm đồng phạm nhìn thấy cảnh này, lần lượt đem dầu hướng ra ngoài cửa sổ.

Thạch Lỗi phải trở về trường học. Trước khi lên xe lửa, nó hỏi Lâm Tầm: “Nếu Tiểu Đường ca thật sự gặp nguy hiểm, anh cũng sẽ làm như vậy sao?”

“Cũng sẽ như vậy!” Lâm Tầm cân nhắc một hồi rồi nói.

Chú thích:

(1)Vỏ anh túc: Đông y sử dụng vỏ quả để làm thuốc, lương y thường ghi trong đơn thuốc là “vỏ ngũ mễ” hoặc “anh xác.” Sau khi “lấy nhựa”, mùa hè sẽ thu hái, vứt bỏ hạt và đầu dài, phơi khô, sao dấm hoặc tẩm mật ong cất giữ. Hạt Anh túc chứa 50% dầu, có thể ép dầu.

Vỏ Anh túc tính bình, vị chua chát, độc, chứa morphin, codein, Narcotin, papaverin,... Khoảng hơn 30 alkaloid, có tác dụng giảm đau, giảm ho, ngừng ỉa chảy, dùng chữa các bệnh ho hen lâu ngày, đau sườn, đau ngực, đau bụng, kiết lỵ lâu không khỏi, còn dùng chữa di tinh, hoạt tinh bởi thận hư.

14. Chương 14: Ôi, Xin Mẹ Đừng Tức Giận Đừng Tức Giận

Tết Trung Thu sắp tới, ngày lễ cả gia đình đoàn viên này chính là nỗi sầu đang giày vò Tiểu Đường của chúng ta. Từ khi chuyện đó xảy ra, Tiểu Đường đã gần một năm không về nhà, mà chuyện bản thân bị mù cũng không dám nói với cha mẹ, sợ sẽ đả kích hai người họ, nhưng chung quy vẫn là giấy không thể gói được lửa, Tiểu Đường trong lòng cũng rõ ràng, chỉ đành kéo được ngày nào hay ngày đó.

Chính là hai ngày trước Đường mẫu gọi điện thoại cho đứa con, bà cũng không nói gì nặng lời, trước hỏi Tiểu Đường Tết Trung Thu này có về nhà hay không a? Tiểu Đường đương nhiên qua loa tắc trách, nói việc làm ăn trong tiệm quá bận, không đi được a, nếu không thì để cuối năm đi, cuối năm nhất định trở về! Tiếp theo Đường mẫu dừng một chút, sau đó cùng Tiểu Đường tán gẫu chuyện hàng ngày. Nội dung là một chuyện bát quái đang gây xôn xao ở trấn trên, kể rằng lão hàng xóm kia ở thành phố phát đạt xong liền vứt bỏ vợ con, là một tên nghịch tử quên luôn công ơn dưỡng dục của cha mẹ, khẩu khí của bà thần nhiên nhưng lại tràn ngập cảm xúc một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, đồng bệnh tương liên*. Tiểu Đường mỗ hời đã muốn vãi cả ra, mẹ đây chính là đang nhắc nhở cậu phải không! Tiểu Đường vì không muốn mẹ lo lắng, đem cuộc sống hiện tại của bản thân thổi phồng đến ba hoa chích chòe. Mà trong mắt của bà thì Tiểu Đường sau khi phát đạt liền không thèm trở về nhà, cho nên cậu chính là một tiểu bạch nhãn lang*! Tiểu Đường nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay đỏ đẫm mồ hôi, một mặt cùng mẹ đứng chung chiến tuyến phê phán kẻ nghịch tử kia, một mặt nghĩ nghĩ đối sách.

*đồng bệnh tương liên: cùng cảnh ngộ thì thông cảm nhau

*tiểu bạch nhãn lang: theo sách tướng nói thì bạch nhãn thường là người gian trá, tráo trở.

“Tiểu Hoa a, mẹ biết con hiếu thuận, một năm nay gửi về nhà không ít tiền, nhưng mà con có biết không, làm cha mẹ không cầu gì hơn, chỉ cần con cái bình an, nhớ thường về nhà thăm cha mẹ một chút.” Lời Đường mẫu nói thật thấm thía. Hiếu con không ai bằng mẹ, Đường mẫu đương nhiên biết con mình là loại người nào, nhưng đã lâu không trở về nhà, ai làm cha mẹ cũng sẽ lo lắng, lo con mình làm ăn ở nơi khác có tốt hay không, ở bên ngoài có hay không chịu ủy khuất, vẫn là gặp mặt một lần mới có thể yên tâm.

“Mẹ, con xin lỗi” Tiểu Đường trong lòng tràn ngập áy náy.

“Được rồi, biết con công việc bẽ bộn, mẹ cũng không trách con. Tết Trung Thu nhớ gọi điện về nhà, cha con cũng nhớ con lắm. Mẹ phải đi nấu cơm rồi, trước cứ như vậy đi!” Đường mẫu nói xong, sáng khoái cúp điện thoại.

Buông điện thoại, Tiểu Đường trong lòng buồn bực rối như tơ vò. Không thể gạt cha mẹ nữa, tiếp tục trốn tránh chỉ gây thêm hiểu lầm cùng thương tổn, hơn nữa bản thân cậu cũng đã trốn tránh đủ lâu. Nhưng mà nên nói thế nào mới có thể khiến cho cha mẹ bình tĩnh tiếp nhận?

Mỗi khi hoang mang lo sợ, người đầu tiên Tiểu Đường nghĩ đến chính là Lâm Tắm.

Như mọi ngày, Lâm Tắm vào buổi chiều sẽ đúng giờ xuất hiện tại căn phòng nhỏ của Tiểu Đường, vừa vào phòng liền nhìn thấy Tiểu Đường mày chau mặt ủ ngồi ở chỗ kia.

“Lâm đại ca, anh rốt cuộc đã đến.” Tiểu Đường vừa nghe thấy thanh âm Lâm Tắm thì tựa như gặp được cứu tinh, lập tức tiến lên tiếp đón.

Lâm Tắm theo bản năng nâng tay nhìn qua đồng hồ một chút, năm giờ bốn mươi lăm, cũng như mọi khi a, nhìn bộ dáng kia của Tiểu Đường khiến hần tướng bản thân đến muộn.

“Làm sao vậy, đói bụng?” Lâm Tắm trêu chọc hỏi một câu, nhân lúc Tiểu Đường đi tới liền nắm tay cậu lại.

Bắt đầu từ tháng trước, Lâm Tắm đã hu tôn hàng quý* đem địa điểm ăn cơm chiều dời đến nhà bếp phía sau chỗ ăn chơi, anh em Nạp Kiệt cũng hào phóng tiếp nhận vị thực khách tủy ông chi ý bất tại tửu* này, đổi lại, Lâm Tắm mỗi ngày sẽ đem đến một bình canh do chính tay hần nấu, mục đích thực sự ẩn sau chuyện này hai bên đều tự hiểu chứ không hề nói ra. Mà Tiểu Đường đây, tự nhiên cũng sẽ vui mừng, mỗi ngày có

thể cùng Lâm đại ca ăn cơm, còn có thể uống canh ngon đến vậy, làm cho cậu mỗi ngày đối với bữa tối đều tràn ngập mong chờ.

*hu tôn hàng quý: người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp

*túy ông chi ý bất tại tửu: người say không phải say vì rượu, tức là hàm ý không nằm tại mặt trên, không giống như mình nói hay mình suy diễn.

Tiểu Đường hiện tại chỉ cần có Lâm Tầm bên cạnh thì cả người liền phát sáng, tuy rằng đương sự có thể không nhận ra sự thay đổi của chính mình, nhưng những người tinh ý ở chốn ăn chơi đều đem hết thảy điểm này lưu trong mắt. Nước ấm luộc ếch xanh, Lâm gian thương đã kín đáo dặt thật tốt tấm lưới, chỉ còn đợi đến lúc Tiểu Đường bỏ mình trong trận địa nhu tình của hắn, đối với việc này, gian thương rất tự tin, quần chúng thực bất đắc dĩ, Tiểu Đường lại vô cùng ngây thơ.

*Nước ấm luộc ếch xanh, nếu bỏ một con ếch vào nước sôi để luộc, ếch sẽ nhanh chóng nhảy ra, giành lại đường sống, ngược lại, nếu bỏ ếch vào nồi, từ từ đun ấm, ếch với khả năng thích nghi nhanh sẽ cảm thấy rất thoải mái trong nồi, cho đến một nhiệt độ nào đó, ếch không còn đủ sức nhảy ra, sẽ tự động bỏ mình trong nồi nước ấm.

Nắm chặt tay Lâm Tầm, Tiểu Đường đem chuyện lúc trưa nói điện thoại cùng Đường mẫu kể lại với hắn

“Ăn cơm trước đã, vừa ăn vừa nói, mọi người cùng nhau thương lượng nhất định sẽ tìm được cách giải quyết tốt nhất.” Lâm Tầm một tay cầm bình giữ nhiệt, một tay dắt Tiểu Đường ra nhà bếp phía sau.

Thanh âm Lâm Tầm có khả năng trấn an thật thần kì, tâm tình bối rối Tiểu Đường đã rất nhanh bình tĩnh lại, tuy rằng Lâm Tầm còn chưa đưa ra phương án giải quyết nào, nhưng Tiểu Đường chính là không chút do dự mà toàn tâm tín nhiệm, tựa hồ chỉ cần Lâm Tầm nói một câu, tất cả vấn đề đều có thể được giải quyết dễ dàng.

Trên bàn cơm, Lâm Tầm cùng anh em Nạp Kiệt giúp Tiểu Đường phân tích thật cẩn thận, sau khi thảo luận đều nhất trí đồng ý, việc này không thể chậm trễ, phải nhân lúc Đường mẫu tâm chưa sinh oán giận đem mọi việc chấm dứt, nhất định phải nắm thế chủ động! Tuy rằng bọn họ đã che giấu thật lâu, thế nhưng thà hiện tại chủ động tự thú để tương lai thư thả còn hơn sau này sự việc bại lộ.

Tiểu Đường tay cầm bát canh, nghe bạn bè vì mình tích cực bày mưu tính kế, trong lòng vô âm áp. Từ xưa, người vui với việc thêu hoa trên gấm so với đem than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi* lại càng có nhiều, tuy phụ bản trợ nhược*, hành động kiến nghĩa dũng vi* vốn vẫn được tôn sùng cùng kính trọng, nhưng mà đại đa số mọi người đều đợi người khác đến làm, bọn họ chỉ đứng ở vị trí thánh nhân đối với xã hội bất công cùng hỗn loạn này khẩu tru bút phạt*, thậm chí ngay cả việc khom lưng nâng một đứa bé đang té ngã đứng dậy cũng cảm thấy thực phiền toái.

* đem than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi: giúp người khi gặp nạn

“người vui với việc thêu hoa trên gấm so với đem than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi lại càng có nhiều” ý nói: những kẻ giàu có tùm lại làm lợi cho nhau, còn khi nghèo khó vươn tay trợ giúp thì không làm được.

*phụ bản trợ nhược: giúp đỡ người nghèo, trợ giúp người yếu thế

*kiến nghĩa dũng vi: thấy việc nghĩa hăng hái làm

*khẩu tru bút phạt: dùng văn chương lên án tội ác

Tiểu Đường còn nhớ rõ, hai năm trước có một thanh niên ngoại quốc đi làm công vì giúp một cô gái đoạt lại túi xách bị cướp mà phải lãnh hai nhất từ tên côn đồ, may thay lúc ấy cảnh sát tuần tra của sở Long Hoa chạy đến không chế kẻ ác, một đám người vây quanh xem sau đó nhân tiện ùn ùn đi theo tên côn đồ bị áp giải về Long Hoa sở, trong số đó không thiếu mấy người cao lớn vạm vỡ, cường tráng khỏe mạnh. Bọn họ đều xung phong làm nhân chứng mục kích, rất phấn khích vây thành một đám đông, một mặt thất chủ ý bất thiết miêu tả màn kinh hiểm lúc đó, một mặt yêu cầu nghiêm trị kẻ côn đồ theo luật pháp. Đội trưởng híp mắt nhìn những người tràn ngập tinh thần trượng nghĩa này, đột nhiên hỏi một câu: “Lúc ấy các người đang làm gì?” Âm thanh xôn xao thế nhưng lập tức chấm dứt, mười mấy người chứng kiến đều không hèn mà cùng để lộ vẻ mặt xấu hổ: “Nguy hiểm như vậy, ai dám can ngăn a, chúng tôi cũng đâu phải cảnh sát.”

Một người phụ nữ trung niên nhỏ giọng nói ra suy nghĩ của mọi người, thế là mấy người đàn ông vừa rụt người lại liền nhanh chóng đứng thẳng lên. Tiểu Đường cúi đầu viết biên bản vụ án, vẻ mặt khinh miệt. Cậu cũng chẳng muốn chỉ trích gì, chỉ biết lo thân mình cũng tốt, chỉ biết ngoài cuộc cũng tốt, cách suy nghĩ lãnh đạm lại ngại phiền phức đã bị người chôn thành thị này xem như chuyện đương nhiên, quả thật, đó không phải là nghĩa vụ của bọn họ. Cho nên, sau khi bị mù Tiểu Đường đã chuẩn bị tốt tâm lý đối mặt với lòng người thay đổi.

Bất quá cậu rất may mắn, còn chưa nếm trải lòng người ảm lạnh đã được một gian thương cứu mang, bảo bọc dưới đôi cánh của hắn, được làm một ngọn cỏ cạnh mép hang này, Tiểu Đường cảm giác thực an toàn, bên người có một chùm lông thỏ thể này khiến cậu thấy vô cùng ấm áp.

“Tiểu Đường, ngày mai liền làm, càng sớm càng tốt. Cậu thấy có được không?” Lâm Tầm hỏi ý kiến Tiểu Đường.

Tiểu Đường gật gật đầu, lại do dự nói: “VẬY chuyện này phải nói sao mới tốt?”

“Tiểu Đường, tối nay cậu không cần ra phía trước phụ giúp, để Lâm Tầm chỉ cho cậu biết nên nói thế nào.” A Kiệt nói.

Tiểu Đường gật gật đầu, quay đầu về phía Lâm Tầm.

Tác nghiệt nha. Về mặt tín nhiệm cùng hình dáng nhỏ bé ỷ lại kia, Lâm đại gian thương vừa nhìn thấy máu toàn thân liền xông thẳng lên đầu, không đúng, là đi xuống, thật muốn tru lên một tiếng rồi xông tới đè người, nhân tiện chấm dứt cuộc sống thống khổ của Liễu Hạ Huệ hắn.

Nhịn xuống, không nhịn được việc nhỏ thì sẽ hư việc lớn! Lâm Tầm tự nói với chính mình.

Buổi tối, hai người ở tại căn phòng chật chội của Tiểu Đường cùng nhau bàn tính việc tự thú. Lâm gian thương đem tính cách cùng tâm lý của Đường mẫu điều tra thật tường tận, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng! Không riêng gì lần này, cũng là vì tương lai phải đối phó với nhạc mẫu mà thu thập tài liệu. Giản dị, hay lải nhải, kiên cường, bao che cho con, Đường mẫu cùng đại đa số các bà mẹ trên thế giới cũng không có gì khác biệt, bất quá Lâm Tầm bắt được một điểm trọng yếu, mẹ vợ tương lai thích xem

“Tiểu Đường, mẹ cậu rất có hảo cảm với chuyện tình yêu li kì mà mù mẫn, đây đối với chúng ta rất có lợi a.” Lâm Tầm lý trí phân tích.

Đối với đánh giá của Lâm Tầm dựa trên bảng ghi chép thông tin kia, Tiểu Đường tràn đầy đồng cảm.

Cuối cùng, Lâm Tầm căn cứ theo tính cách của Đường mẫu giúp Tiểu Đường soạn ra một số lời giải thích, hai người luyện tập mấy giờ liền, ước định chiều mai sẽ theo kế hoạch thực hiện.

Buổi chiều hôm sau, Lâm Tầm đến căn phòng nhỏ của Tiểu Đường trước một tiếng đồng hồ, Tiểu Đường đã sớm treo bảng nghỉ bán ở ngoài cửa, ngồi ở trong phòng bồn chồn chờ đợi.

Sau khi khóa kỹ cửa, đỡ Tiểu Đường vào chiếc giường bên trong phòng, Lâm Tầm giúp Tiểu Đường quay số gọi về nhà xong liền ngồi xuống bên cạnh.

Tín hiệu kết nối điện thoại truyền đến, Tiểu Đường khẩn trương nắm lấy tay Lâm Tầm.

Phần đầu nói thực thuận lợi, chủ yếu vẫn là ở trong này rất khá, giúp người nhà tâm tình an ổn trước, đương nhiên không thể không nhắc đến Lâm Tầm, Tiểu Đường đem Lâm đại ca cùng mấy người bạn nói như lời phong tự địa, làm cho tên gian thương tâm hoài bất quĩ* kia có điểm ngượng ngùng. Đường mẫu rất cao hứng khi đứa con chủ động gọi điện về, hào hứng cao giọng đến thậm chí Lâm Tầm ngồi bên cạnh cũng loáng thoáng nghe được tiếng của bà

*tâm hoài bất quĩ: ôm tâm tư xấu, có tư tâm.

Phần làm nền chấm dứt, tiếp theo là vấn đề chính.

“Mẹ, con nói với mẹ một việc, mẹ nghe xong cũng đừng có cuống lên a.” Tiểu Đường tăng hắng cho thanh giọng rồi nói.

Âm thanh đầu dây bên kia đột nhiên lên cao, Tiểu Đường lại càng hoảng sợ, lưng cố gắng đứng thẳng một chút, Lâm Tầm vội vàng vỗ vỗ trấn an cậu, xem ra mẹ vợ tương lai không phải là người bình tĩnh, hẳn sẽ khiến hắn gặp một chút khó khăn sau này đây.

“Mẹ, con không còn làm cảnh sát, là do gặp tai nạn trong công việc.” Tiểu Đường hít sâu một hơi, dưới sự truy vấn của mẫu thân mà thẳng thắn đáp lời.

Thanh âm của đầu dây bên kia càng lớn hơn nữa, mơ hồ có thể nghe rõ, đáng tiếc Lâm gian thương không nghe hiểu được tiếng địa phương.

“Mẹ, mẹ! Mẹ đừng lo lắng a, con không phải đang hảo hảo cùng mẹ trò chuyện điện thoại sao, mẹ nghe con nói, trước nghe con nói đã!” Tiểu Đường cuống quýt trấn an mẹ già.

Sau đó Tiểu Đường nói theo những gì đã cùng Lâm Tầm luyện tập ngày hôm qua, trước giấu diếm nội tình tai nạn, liền đem cuộc sống sau khi bị thương rời khỏi cục cảnh sát nói qua một lần, chuyện này mẹ Tiểu Đường đã sớm biết, bất quá Tiểu Đường trước kia nói rằng bản thân từ chức cùng bạn bè mở quán, chưa nói đó là vì tai nạn lao động. Hiện giờ Đường mẫu nghe thêm đứa con một lần nữa nói cuộc sống hiện tại không tồi, thế nhưng cảm giác này cùng trước kia lại không tương đồng, dù sau cũng là hậu phúc sau đại nạn, Đường mẫu lúc này vừa đau lòng vừa vui mừng, biết rằng đứa con không nói ra là vì sợ cha mẹ lo lắng, hiện tại mọi việc đều thuận lợi mới nói với gia đình, thấy đứa con hiếu thuận như vậy, Đường mẫu còn có thể tức giận cái gì, con trai của bà nói tóm lại là rất có tiền đồ a.

Thấy tâm tình của mẹ đã bình tĩnh lại, Tiểu Đường nhẹ nhàng thở ra, quay đầu hướng về phía Lâm Tầm nở nụ cười một chút, đổi lại là bàn tay to lớn ấm áp xoa xoa đầu cậu, Tiểu Đường biết Lâm đại ca vẫn luôn chú ý đến mình, trong lòng vô cùng cao hứng.

“Con trai, con bị thương chỗ nào?” Đường mẫu hỏi, nghe con trai sống tốt, bà cũng không quên hỏi thăm nhiều một chút, hiện tại mặc dù tốt, nhưng con trai dù sao cũng đã chịu qua thương tổn.

Rốt cuộc cũng đi đến chính đề của hôm nay, Tiểu Đường lại bắt đầu khẩn trương.

“Mẹ, hiện tại con là một người mù làm việc trong phòng mát-xa, do chính con mở.” Tiểu Đường nhỏ giọng nói, trên lưng bắt đầu đổ mồ hôi.

Đầu dây bên kia rơi vào trầm mặc.

Tiểu Đường gắt gao nắm lấy tay Lâm Tầm, tới rồi, tới rồi, nhất định là sóng yên biển lặng trước trận bão táp!

“Mẹ...” Tiểu Đường cẩn thận gọi một tiếng.

Tiếp theo....

“Mẹ, mẹ đừng sốt ruột a, con hiện tại đã không việc gì rồi. Mẹ, thật không thể trách người khác, là bản thân con không cẩn thận! Mẹ, đừng tức giận a. Con hiện tại rất tốt. Mẹ, mẹ hãy nghe con nói a. Bác sĩ nói, có thể trị khỏi, có thể, nhất định có thể. Con cam đoan, con thề! Mẹ, con thật sự không có việc gì.”

Tiểu Đường giống như cái máy không ngừng lặp đi lặp lại mấy lời này với Đường mẫu, sau ót đấm tăng tăng mồ hôi, hai má cùng trán đỏ bừng một mảnh. Lâm Tầm nhìn Tiểu Đường hoảng sợ như vậy vừa đau lòng vừa buồn cười, Tiểu Đường đem tay hắn nắm đến phát đau, từ khi quen biết, tiểu cảnh sát chưa từng sợ hãi đến vậy, nga, trừ lần bọn họ thông đồng lừa cậu, nghĩ tới đó, gian thương càng thêm đắc ý.

Sau một hồi, Đường mẫu bình tĩnh trở lại, Tiểu Đường lập tức nắm bắt cơ hội cùng mẫu thân nhõm nhõm ăn vạ. Cái này cũng là do Lâm Tầm dạy cậu, Tiểu Đường lịch hiểm kí phiên bản chính thức bắt đầu! Cốt truyện khúc chiết tràn ngập tình người ấm áp, quả nhiên, Đường mẫu cảm động....

Kịch bản là do Lâm Tầm đạo diễn, hắn tự nhiên cũng lười nghe, hiện tại thứ hấp dẫn hắn chính là bộ dáng Tiểu Đường làm nũng với mẹ, giọng nói quê nhà mềm mại kia tuy hắn nghe không hiểu lắm, nhưng hắn đã xấu xa âm thầm hạ quyết tâm – về sau ở trên giường nhất định sẽ khiến cho Tiểu Đường nói giọng quê hương!

Tiểu Đường lơ là không phòng bị còn chưa biết dụng tâm hiểm ác của gian thương, hoàn toàn tín nhiệm dựa vào người hẳn.

Cuối cùng, Đường mẫu coi như bình tĩnh tiếp nhận sự thật đứa con đã bị mù, đối với cuộc sống hiện tại của con cũng tỏ vẻ yên tâm, bất quá, bà quyết định Tết Trung Thu năm nay sẽ ghé thăm con một chuyến. Việc này, Tiểu Đường dĩ nhiên không thể cự tuyệt.

Gác máy xong Tiểu Đường thở phào một hơi nhẹ nhõm, cậu vút điện thoại di động đi, thoát lực tiến vào lồng ngực phía sau, thời điểm như thế này, có một cái ôm ấm áp để dựa vào chính là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

“Lâm đại ca, anh không biết vừa rồi mẹ tôi có bao nhiêu tức giận đâu, làm ầm ĩ muốn tìm cấp trên của tôi tính sổ đó! Tôi biết bà sẽ như vậy nên mới mãi không dám nói ra, năm đó ba tôi bị tai nạn lao động, mẹ tôi thiếu chút nữa là đem nhà máy lật tung lên. Tôi bị thương thế này không liên quan đến đội, làm cảnh sát ai có thể cam đoan cả đời vô sự, nhưng mẹ cũng mặc kệ a, bà một khi muốn làm loạn thì Long Hoa sở không cách nào tránh khỏi viễn cảnh bụi tung mịt trời” Tiểu Đường nói.

“Là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ thôi.” Lâm gian thương nhân cơ hội đem Tiểu Đường ôm chặt trong lồng ngực, cơ hội như vậy cũng không nhiều, phải biết quý trọng, quý trọng.

“Bất quá, tôi còn muốn xem Mã cục trưởng cùng mẹ tôi diện phong đối quyết lộc tử thù thủ* nha~” thương cảm hai phút, Tiểu Đường bắt đầu hoạt bát trở lại, cậu đứng lên bày ra tư thế của Hoàng Phi Hồng.

*diên phong đối quyết lộc tử thù thủ: quyết đấu trên đỉnh núi, bất phân thắng bại.

Trong lồng ngực chỉ còn khoảng trống, Lâm Tầm mặc dù có điểm tiếc nuối, nhưng mà hẳn thích Tiểu Đường như vậy, lạc quan, kiên cường, lại có điểm ngây ngốc tính tình trẻ con.

Đường mẫu đến thăm.

Lâm đại gian thương rất tích cực chuẩn bị, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng nha! Hắn đem Tiểu Đường chỉnh chu gọn gàng đến mức phát sáng, lại bắt đầu dọn dẹp căn hộ của mình, mẹ vợ tương lai đến đây đương nhiên không thể ở khách sạn được, nhân tiện đem Tiểu Đường cùng mẹ dọn đến ở hai ngày, chính mình sẽ càng có nhiều cơ hội biểu hiện hơn, tăng thêm hiểu biết lẫn nhau để sau này dễ dàng xây dựng quan hệ!

Đáng tiếc ý trời khó đoán, ngay trước ngày Đường mẫu đến, công ty Lâm Tầm đặt tại Nghiêm Châu xảy ra vấn đề, Lâm giám đốc hẳn không thể không đích thân giải quyết. Đem nhiệm vụ tiếp đãi phó thác lại cho người đáng tin cậy nhất là Nạp Kiệt, Lâm gian thương cầm theo hộp bánh trung thu nghe nói là do chính tay Tiểu Đường làm bước lên phi cơ.

Đường mẫu bước xuống xe lửa chuyện đầu tiên làm là ôm con trai khóc một hồi, chuyện thứ hai chính là tìm kiếm ân công đại nhân trong truyền thuyết, biết được ân công đã đi công tác, Đường mẫu vạn phần tiếc nuối, đem ra một bao thổ sản thật lớn, dặn dò Tiểu Đường nhất định phải giao cho Lâm Tầm.

Đồng Diêu lái xe, mang lão thái thái dạo một vòng quanh thành phố, Tiểu Đường đem chi phiếu đưa cho mẹ, nói thích cái gì cứ mua, chính mình có tiền a! Đường mẫu hai mắt ứa lệ.

Bánh xe quay tròn, Tiểu Đường luôn miệng giảng giải cho mẹ nghe về phong cảnh thành thị.

“Mẹ, mẹ nhìn bên kia xem, chính là công viên nước, năm nay vừa bắt đầu xây dựng, nghe nói sau này sẽ là hồ nước nhân tạo lớn nhất thế giới.” Tiểu Đường chỉ vào một vùng xanh ngắt phía xa.

“Con trai, làm sao con biết được a?” Đường mẫu nghi hoặc hỏi.

“Lâm đại ca đưa con tới, anh ấy nói cho con nghe, bảo rằng, hiện tại biết rõ, chờ sau này nhìn thấy sẽ không vì bất ngờ mà có cảm giác xa lạ.” Tiểu Đường nói.

Đường mẫu gật gật đầu, trong lòng đối Lâm Tầm tràn ngập cảm kích.

Buổi tối, từ Nghiêm Châu xa xôi Lâm Tầm gọi điện về cho Tiểu Đường, theo ý của Lâm Tầm, Tiểu Đường đem điện thoại chuyển cho mẹ, trong điện thoại Lâm Tầm đối với Đường mẫu ân cần thăm hỏi, còn biểu đạt tâm tình tiếc hận vì lần này không thể gặp mặt. Người thanh niên lễ phép này khiến cho Đường mẫu

thực tán thưởng, thời điểm nghe được Lâm Tầm nói nhất định sẽ giúp Tiểu Đường chữa khỏi mắt, Đường mẫu đã bị mua chuộc hoàn toàn.

“Con à, mẹ không ở bên con, mọi việc đều phải nghe theo Lâm đại ca nha.” Đường mẫu dặn dò Tiểu Đường.

Đường mẫu chỉ có thể nán lại chỗ con trai một ngày, bởi vì Đường phụ hoạt động không tiện còn cần có người săn sóc, bà không thể rời nhà quá lâu, bất quá nhìn thấy đứa con được chiếu cố nhiều như vậy, Đường mẫu cũng yên tâm phần nào.

Lúc Đường mẫu trở về, các bạn bè ở chỗ vui chơi đều đi tiễn.

“Aizz, thật tốt, mẹ tôi không tức giận, tôi sợ nhất là mẹ tức giận.” Ra khỏi nhà ga, Tiểu Đường cười thật thoải mái, rốt cuộc đã giải quyết được khúc mắc trong lòng.

Mấy người tinh ranh ở chỗ vui chơi nhìn thấy cậu như vậy liền lộ ra ánh mắt thương hại. Đứa nhỏ a, chỉ cần tên gian thương kia tà tâm còn chưa chết, mẹ cậu nhất định còn có thể tìm được lý do để tức giận.

Chú thích: về , đây là phim của 1 bộ phim, khi search trên mạng cũng có ra kết quả, đó là một bộ phim Trung Quốc khá xưa (hình như năm 50 thì phải), tuy nhiên mình không biết đây có phải là bộ phim mà tác giả muốn nói đến hay không.

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

15. Chương 15: Tâm Ý Của Tiểu Đường

Tiểu Đường về mặt uể oải ngồi ở trước cửa phòng cấp cứu khoa chỉnh hình, Tiểu Cầu ngồi xổm một bên cũng mặt mày ủ rũ, mặc dù có thể nói từ khi bệnh viện nhân dân thành phố được xây dựng đến nay thì nó là con chó đầu tiên được đường đường chính chính bước vào phòng khám.

Tiểu Cầu ngồi đó kiểm điểm, là một chú chó chuyên nghiệp đã qua huấn luyện để giúp đỡ người mù, nó đáng lẽ không nên quên đi chức trách của bản thân, không nên vì nhìn thấy Tiểu Bạch bị những con chó hoang khác ăn hiếp thì liền kích động chạy đến, quên luôn nhiệm vụ chính là dẫn đường cho chủ nhân xuống bậc thang.

Tiểu Đường cũng thực buồn bực, thế hệ lớp trẻ của cậu luôn được dạy về chủ nghĩa duy vật, thế nhưng hiện nay thậm chí bắt đầu tự hỏi đến vấn đề bát tự ngũ hành (1). Cậu nghĩ có phải thật sự là do bát tự tương trùng, ngũ hành tương khắc hay không a, vì cái gì mỗi khi Lâm đại ca gặp mình đến cuối cùng cũng đều xui xẻo? Cậu không nhớ nổi chính mình đã làm đổ hết bao nhiêu ly rượu, bao nhiêu thức ăn trên bàn lên người Lâm Tầm, lần quá phạm nhất chính là canh tam tiên thang* nóng hằm hập; còn có khoảng thời gian thì lấy chứng nhận, Lâm đại ca rất hảo tâm đem thân ra cho mình luyện tập, chỉ trách bản thân học nghệ không tinh đã mang đến cho anh ấy không ít đau khổ, Nạp Kì nói, chỉ khi hắn đi ngang qua khoa phụ sản mới nghe được tiếng kêu thảm thiết đến vậy =.=, nhưng mà Lâm đại ca vẫn như cũ không so đo, mỗi ngày đều đến chủ động hiến thân, đoạn thời gian kia, trên người Lâm đại ca luôn tràn ngập mùi hương của Vân Nam bạch dược (); còn có lần trước, vì cứu mình mà bị tên côn đồ đâm một nhát, may mắn không trúng chỗ hiểm, đáng giận chính là nhóm vô lại kia đến bây giờ vẫn nhõn nhỡ ngoài vòng pháp luật! Lại nói đến hôm nay, mình vì bị Tiểu Cầu lôi kéo mà trượt chân ngã xuống bậc thang, vốn đã chuẩn bị tốt tâm lý té thật đau, thế nhưng đến khi rơi xuống lại chạm phải một người, ngay sau đó bản thân liền nghe vang lên một tiếng trật xương rất nhỏ, tiếp theo là tiếng Lâm đại ca thống khổ rên rỉ...

Tiểu Đường chỉ biết đắm mình trong tâm tưởng tự trách mà không hề ngẫm nghĩ, vì cái gì người mình liên lụy không phải Trương Tam, Lý Tứ hay Vương Nhị mặt rỗ mà luôn là ân nhân Lâm đại ca?

Về sau, Tiểu Đường có một lần chợt nảy ra ý nghĩ đi xem số mệnh, thầy tướng số nói với cậu cậu ngũ hành thuộc hỏa, hỏa khắc kim. Sau khi trở về, Tiểu Đường quanh co lòng vòng hỏi Lâm Tầm ngũ hành của hắn thuộc cái gì, Lâm Tầm luôn tin vào Khổng Tử (2), bất ngữ quái lực loạn thần*, cho nên đối với vấn đề này không biết gì cả. Lại hỏi Tiểu Đường hỏi chuyện này làm gì. Tiểu Đường xấu hổ một chút mới nói

ra nguyên do. Gian thương trầm ngâm, một bên hiểu chuyện hỏi tiếp, Tiểu Đường cậu thuộc mạng nào a? Tiểu Đường trả lời thuộc hỏa a. Nạp Kì tiếp lời nói, nga, Lâm gian thương kia hẳn là thuộc mạng thiếu thân đi.

*Bất ngữ quái lực loạn thần: xuất phát từ Luận ngữ, nêu ra 4 điều Khổng Tử không nói đến: ma quái, bạo lực, phản loạn, thần thánh.

Sự việc kể tiếp, Tiểu Đường mù mắt không phát hiện, bất quá dường như có người nào đó đã bị đánh.

Về sau, Tiểu Đường cũng hiểu được. Có một số việc thật sự không thể trách cậu, không thể trách cậu được a

“Người nhà của Lâm Tầm là vị nào?” Có y tá bước ra hỏi.

“Là tôi, là tôi!” Tiểu Đường vội vàng đứng lên, “Anh trai tôi sao rồi?.” Hành lang bệnh viện người đến kẻ đi, Tiểu Đường không dám lộn xộn, chỉ có thể đứng tại chỗ hỏi han.

“Ngã trúng xương cụt, có điểm nghiêm trọng, bất quá đầu khớp xương muốn biết có bị vỡ hay không phải đợi đến ngày mai xem phim chụp mới biết được, nếu vỡ tốt nhất là tiến hành một cuộc giải phẫu đem đầu khớp xương bị vỡ sắp xếp một chút, nếu không vỡ chỉ cần nghỉ ngơi một tháng sẽ không sao, bất quá sắp tới cử động sẽ không thuận tiện, trong nhà cậu còn ai khác có thể chăm sóc anh ta không?” Bác sĩ nhìn thấy trước mắt một thanh niên dong dỏng thanh tú, đáng tiếc thân mang tàn tật, bỗng nhiên trong lòng dậy lên một trận thương xót, chủ động bước đến dắt Tiểu Đường đi vào bên trong phòng bệnh, về mặt trở nên ôn hòa mà giảng giải một phen.

Vừa nghe cần có người chiếu cố, Tiểu Đường khó xử nhíu mày. Gia đình Lâm Tầm xem như đã di dân hết, người trong nhà ngoại trừ hẳn ra, đại đa số đều ở nước ngoài, mặc dù thường có dăm ba lần trở về, nhưng chính là Lâm lão tiên sinh cùng phu nhân tháng trước vừa rời đi, trong thời gian ngắn chỉ e không thể về nước, mà bạn bè chốn ăn chơi bề ngoài nhìn nhàn hạ kì thực đều rất bận rộn, bản thân cậu thật ra cũng có thời gian rảnh, chỉ tiếc là kẻ mù lòa.

“Trong nhà không có ai cũng không sao, có thể ở lại bệnh viện, tôi sẽ sắp xếp giường bệnh cho hai người thỏa đáng.” Nữ y tá lớn tuổi nhìn thấy thanh niên bộ dáng khó xử, tình mẫu tử trong nháy mắt dâng trào. Hiện tại bệnh viện thật sự đang thiếu giường, bất quá nếu là nội bộ nhân viên vẫn có biện pháp chuẩn bị một chỗ, đương nhiên “cửa sau” này thông thường là cấp cho bạn bè cùng thân thích.

Tiểu Đường vội vàng nói tạ ơn.

“Lâm đại ca, anh thế nào rồi a?” Đi vào phòng bệnh, Tiểu Đường liền sờ soạng tiến đến bên giường, Tiểu Cầu gục đầu mang theo cái đuôi đi sát phía sau.

“Không đến nỗi nào.” Lâm Tầm trả lời có chút suy yếu, dù sao cú ngã này cũng không nhẹ, bởi vì tiếp được Tiểu Đường chẳng khác nào sức mạnh của hai người cùng lúc đè ép xuống, cho dù là kẻ sĩ diện như hắn, cũng không thể không nằm trên đất chờ xe cứu thương tới, chỉ là lúc ấy đám người hiếu kì vây lại xem làm cho hắn cảm thấy áp lực rất lớn, hẳn chỉ có thể giống như đà điểu(3) mà đem đầu giấu ở trong lòng Tiểu Đường.

“Thực xin lỗi, Lâm đại ca.” Tiểu Đường vô cùng ray rứt.

“Nếu thật muốn báo đáp tôi thì nhân tiện hằm một nồi Hoa Giang cầu nhục* đi, dù sao nguyên liệu cũng là có sẵn.” Lâm Tầm dùng ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn con chó gây chuyện.

*Hoa Giang cầu nhục: có một loại chó tên là Hoa Giang, thịt ngon nổi tiếng số một.

“Lâm đại ca, Tiểu Cầu cũng không phải cố ý.” Tuy biết rằng Lâm Tầm sẽ không thật sự đem Tiểu Cầu làm vậy, nhưng mà Tiểu Đường vẫn căn cứ vào nghĩa vụ của một người chủ mà giúp nó biện giải một câu.

Tiểu Cầu ngẩng đầu, đôi mắt tràn ngập cảm kích nhìn cậu chủ của nó. Nó có một giác mộng, chờ cậu chủ hồi phục thị giác quay trở lại làm cảnh sát, nó nhất định phải làm cảnh khuyển!

“Đúng rồi bác sĩ, vết thương ở mông của anh tôi không có vấn đề gì chứ?” Tiểu Đường đột nhiên hỏi. Cậu còn nhớ rõ Lâm đại ca vì cứu cậu mà bị tên côn đồ đâm một nhát, tính toán thời gian miệng vết thương

hắn là chưa liền lại, ngày hôm nay ngã xuống ngàn vạn lần xin đừng khiến nó bị hở ra a!

“Miệng vết thương?” Trong lúc bác sĩ một mảnh mờ mịt, Lâm Tầm một đầu toát mồ hôi lạnh.

“Bác sĩ, ông hiểu mà.” Lâm gian thương cái khó ló cái khôn nhẹ nhàng kéo kéo tay áo blouse trắng của bác sĩ, thần sắc ái muội, lời nói mập mờ, để giấu giếm chuyện lừa người lần trước, hắn sẵn sàng trả bất cứ cái giá nào.

Vị bác sĩ già tuổi quá ngũ tuần ban đầu là toàn thân chấn động, rồi sau đó hiểu rõ, quay đầu đối với Lâm gian thương hòa ái mà ý vị thâm trường gật đầu mỉm cười một chút.

“A, không có việc gì, không có việc gì, tôi biết các cậu trẻ tuổi cao hứng sẽ không quan tâm chú ý, bất quá sắp tới nên để anh ta nghỉ ngơi nhiều, anh ta dù sao cũng bị thương ở thắt lưng rồi.” Vị bác sĩ già sang sảng giảng giải, ngôn từ bên trong đốc sức thể hiện ông không phải kẻ tư tưởng cổ hủ cực đoan, lại càng là vị bác sĩ khoan hậu nhân ái.

“Chàng trai, rất có tiền đồ!” Vị bác sĩ tiến lên hai bước vỗ vỗ vai của Tiểu Đường, dùng loại ánh mắt khi nhìn trụ cột quốc gia mà nhìn chàng thanh niên. Ông hành y 30 năm, gặp qua vô số người, sớm đã nhìn ra người nằm trên giường kia không phải đèn cạn dầu, thế nhưng thanh niên tàn tật ôn nhu thanh tú trước mắt lại có thể đem người tinh lực như vậy đặt phía dưới, thật sự có thể thấy được Trường Giang sóng sau xô sóng trước, thế hệ mới đánh bại thế hệ cũ a!

Lâm Tầm đem hết thấy thu vào tầm mắt, cơn tức lần này thật không phải ngày một ngày hai là tiêu được, vậy mà vẫn phải giả điên ngậm hoàng liên*, trong lòng ngấm ngầm phát thệ, đời này không bao giờ... đến bệnh viện này nữa!

*hoàng liên: 1 vị thuốc đông y có vị đắng

Tiểu Đường dưới sự trợ giúp của cô y tá đã làm xong thủ tục nhập viện cho Lâm Tầm, lúc này đám người Đồng Diêu mới khoan thai mà đến.

“Ngã chạm đến xương cụt rồi hả, hai ngày này đại tiện sẽ rất thống khổ a, có cần tôi giúp anh chuẩn bị ống thông tắc* hay không? Tôi rất chuyên nghiệp a” Nạp Kì lấy miệng lưỡi của người chuyên nghiệp nói, trong mắt lóe lên một tia quỷ dị.

*ống thông tắc: là cái ống mà mấy người bị bệnh không di chuyển được hay luồn vào hậu môn hay đại loại thế để tiện cho việc bài tiết

“Nếu cần tôi sẽ nhờ Tiểu Đường giúp.” Lâm Tầm cắn răng mỉm cười, nghĩ muốn nhân cơ hội S*M lão tử, không có cửa đâu!

“Lâm đại ca, nếu cần cứ nói với tôi.” Tiểu Đường một bộ dáng nghĩa bất dung từ*, tuy rằng mắt của cậu thật bất tiện, nhưng Lâm đại ca là vì cậu mới bị thương, nếu Lâm đại ca đã mở miệng, cậu nhất định làm được.

*nghĩa bất dung từ: tuyệt đối không từ chối

“Tiểu Đường, tên gian thương ở phương diện kia nhu cầu rất cao ...” Đồng Diêu còn chưa kịp nói xong đã bị một cái gối bay đến cắt ngang, bất quá Tiểu Đường nghe rất rõ, hơn nữa còn linh ngộ được.

“Lâm đại ca, nếu ở phương diện kia...” Tiểu Đường đến cổ cũng đều đỏ cả lên.

“Hắn đùa giỡn cậu đó, đồ ngốc.” Lâm Tầm thay Tiểu Đường giải vây.

Phản ứng của Tiểu Đường làm cho hắn có điểm phiền muộn, kia rõ ràng là có ý bài xích a! Nếu Tiểu Đường vì vấn đề sinh lý mà bài xích hắn, vậy tâm lý tiếp nhận hắn còn có ý nghĩa gì nữa? Hắn cũng không phải là người tôn thờ Plato (4) a! Nhưng sự thật là, nếu Lâm Tầm biết Tiểu Đường ở một khác kia đã lo lắng chính mình có thể hay không lấy tay giúp hắn giải quyết, hơn nữa cần bản không hề nghĩ đến việc tìm người khác giúp hoặc để cho hắn tay làm hàm nhai, hắn nhất định sẽ vô cùng hưng phấn đến bay ra khỏi giường bệnh, khiến cho xương cụt của hắn vỡ thêm lần nữa....

Mà Đồng Diêu lúc nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của Tiểu Đường, đối với Lâm Tầm thật không thể che giấu nổi cơn ghen tị! Không ai nghĩ đến Tiểu Đường lại thẹn thùng như vậy, nói thế nào cũng đã là thanh

niên hai mươi mấy tuổi, còn có thể vì chuyện đó mà đỏ mặt? Đồng Diêu không khỏi nhớ đến cuộc điếm ngộ hai ngày trước, vốn tưởng là người ngây thơ, nhưng vừa vào phòng mới phát hiện nguyên lai là sư tổ Carmen(5), ước mơ cùng chờ mong trong nháy mắt tan thành mây khói, làm cho Đồng đại soái ca xuy lơ tại chỗ, cuối cùng bị người ta đuổi ra khỏi nhà...

Đồng Diêu chưa từng trải qua chuyện như thế, hẳn chính là thích người đơn thuần hay then thùng, cho dù là giả vờ, cũng tốt hơn cái loại phóng đảng đến mức trơ trên thế này.

Tiểu Miêu cùng Đào Ứng không tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ, hai người đang cầm phần cơm dinh dưỡng bệnh viện cấp cho Lâm Tầm mà ăn ngốn ăn nghiền, bọn họ cũng không cần trưng cầu sự đồng ý của đương sự, bởi vì Lâm đại gian thương sẽ không ăn thức ăn của bệnh viện.

Lâm Tầm nằm viện, nhưng hẳn không chịu ăn cơm bệnh viện, cho nên ba bữa đều do Nạp Kiệt chuẩn bị, sau đó Tiểu Đường sẽ đưa đi, Lâm Tầm cũng không phải thật sự muốn Tiểu Đường chịu trách nhiệm gì, mà là vì chuyện này không có gì khó khăn. Chuẩn bị xong hộp cơm, Nạp Kiệt giúp Tiểu Đường kêu xe, sau đó gọi một cú điện thoại, vị y tá trưởng nhiệt tâm sẽ đứng ở cửa bệnh viện chờ Tiểu Đường, đợi sau khi Tiểu Đường bồi Lâm Tầm cơm nước xong, tự nhiên sẽ có người nhiệt tâm dẫn Tiểu Đường đến cửa bệnh viện để đi xe trở về.

Hôm nay lúc Tiểu Đường đem cơm chiều đến bệnh viện thì thấy phòng bệnh Lâm Tầm có người, mấy ngày nay nhân viên cấp dưới của Lâm Tầm đến thăm bệnh không ít, Tiểu Đường cũng không có ý lảng tránh, cho nên hôm nay cậu vẫn như mọi khi trực tiếp đi vào.

“Lâm đại ca, cơm chiều.” Tiểu Đường vừa nói, vừa sờ soạn đến bên giường, đem hộp cơm giữ nhiệt đặt lên tủ đầu giường.

“Lại đây.” Lâm Tầm kéo Tiểu Đường dẫn cậu ngồi lên giường. Diện tích phòng bệnh không lớn, bình thường nếu có người đến thăm bệnh Tiểu Đường đều an vị trên giường bệnh của Lâm Tầm để có chỗ ra vào.

Tiểu Đường ngồi xuống cạnh Lâm Tầm xong vẫn không có nói chuyện, thăm nghĩ không muốn cắt ngang cuộc đối thoại của hai người kia.

“Giám đốc Trịnh, không ngại tôi dùng cơm trước chứ?” Lâm Tầm nói.

“Giám đốc Lâm anh cứ ăn trước, ăn trước đi.” Thanh âm của kẻ đến thăm rõ ràng mang theo nịnh nọt.

Tiểu Đường nhíu mày, lại là tên họ Trịnh này, thật không ưa nổi! Bất quá trên mặt cậu vẫn một bộ dáng bình thản như trước.

Lâm Tầm bắt đầu dùng cơm, giám đốc Trịnh cũng không có quấy rầy, mặc dù gã là khách hàng của Lâm Tầm, nhưng bình thường người cần được giúp đỡ là gã, cho nên hiện tại vừa nghe nói Lâm Tầm nhập viện, gã liền vội vàng vàng chạy đến thăm. Nhìn thấy thái độ thân mật của Lâm Tầm đối với Tiểu Đường, tên giám đốc này nhin không được bắt đầu lặng lẽ quan sát Tiểu Đường, lần trước ở phòng tắm hơi vội vã nhìn thoáng qua, gã cũng không nhớ kỹ Tiểu Đường.

“Tiểu Đường, hôm nay cậu về trước đi, tôi ngày mốt xuất viện, nói Đồng Diêu đến đón tôi.” Lâm Tầm ăn vài ba miếng cho xong bữa liền nhân tiện đuổi Tiểu Đường về, bởi vì hơn mười mấy phút qua, hẳn trong bụng đã thăm mót mất tên giám đốc Trịnh này cho chó ăn hết mấy trăm lần.

Tiểu Đường nghe lời gật gật đầu. Bình thường sau khi đưa cơm Lâm Tầm đều giữ cậu lại ngồi nói chuyện một lúc, hôm nay có lẽ có công sự cần nói, bất quá tên họ Trịnh kia không phải người tốt, lần sau phải nhắc nhở Lâm đại ca cẩn thận khi làm ăn với gã!

“Giám đốc Lâm điếm phúc không cạn a!” Đưa mắt nhìn Tiểu Đường rời đi, giám đốc Trịnh cảm thán nói.

Lâm Tầm khó hiểu nhăn mi một chút.

“Hắc hắc, Thạch Lỗ vừa đi, anh liền có người mới. Nghe nói người nào mắt nhìn không được thì thân thể sẽ đặc biệt mẫn cảm, trên giường cũng đặc biệt phóng túng, giám đốc Lâm đây thật sự là biết hưởng thụ a!” tên giám đốc Trịnh khúc khích cười trộm một cách đáng khinh.

“Quá khen.” Lâm Tắm cười cho có lệ, không thừa nhận cũng không phủ nhận. Thạch Lỗi bây giờ quả thật đã gắn liền với tên của hắn, mà Tiểu Đường trong tương lai nhất định sẽ là người yêu của hắn, đối với loại người như tên giám đốc Trịnh này, ngay cả nói dối ứng phó hắn cũng lười nói, nhưng hắn thật sự rất mất hứng khi có người dùng ánh mắt dâm loạn cùng ý nghĩ xấu xa như vậy để quan sát Tiểu Đường. May mắn hắn đã bảo Tiểu Đường về trước, bằng không có trời mới biết tên họ Trịnh này từ trong miệng còn có thể phun ra thứ bẩn thỉu gì.

Tán dóc thêm đôi ba câu, Lâm Tắm tìm lý do đuổi tên họ Trịnh đi.

Tên giám đốc Trịnh phía trước vừa bước chân ra khỏi phòng bệnh, Lâm Tắm phía sau đã lập tức gọi điện thoại cho thư kí.

“Hợp đồng của Vạn Phát để cho Tiểu Lý làm đi.” Lâm Tắm phân phó.

“Giám đốc, đó là người mới, chỉ vừa vào làm được một tuần, cô ấy biết gì mà làm a.” Thư kí hét âm lên.

“Chúng ta cũng nên tạo thêm cơ hội cho người mới mà.” Lâm Tắm chậm rãi nói.

“Được rồi.” Thư kí thỏa hiệp, dù sao công ty cũng là của giám đốc, người ta thích chơi đùa thế nào là tự do của người ta, chỉ tội cho vị khách hàng bị hắn đùa bỡn.

Tiểu Đường vừa đến cửa nhà, chợt nghe từ trong phòng mình truyền ra âm thanh kì quái, cậu dừng chân ngừng thần lắng nghe hết một hồi, xong liền không chút khách khí đạp cửa đi vào.

“Ai cho phép các cậu dùng máy của tôi xem phim đen hả!” Tiểu Đường hai tay chống nạnh ra chiều nghiêm trọng.

“Tiểu... Tiểu Đường, cậu tại sao lại về sớm như vậy?” Đồng Diêu, Tiểu Miêu cùng Đào Ứng ba người lộ vẻ tươi cười xấu hổ, bọn họ tin chắc Lâm Tắm sẽ lưu Tiểu Đường lại tán gẫu, cho nên mới đến cửa hàng ở góc phố mua một cái đĩa, sau đó quay về mở coi giải sầu.

“Lâm đại ca có khách.” Tiểu Đường nói xong mò mò đến giường của mình, ngồi xuống.

Bọn Đồng Diêu ba người đối nhau liếc mắt một cái, tính toán đi tắt cái đĩa.

“Không sao, các cậu cứ xem tiếp đi.” Tiểu Đường nghe được động tĩnh, một bên từ tủ đầu giường lấy ra cái cữ liên hoàn chơi, một bên bảo Đồng Diêu đừng để ý.

Ba người bọn Đồng Diêu chính là đang xem đến đoạn đặc sắc, vừa nghe Tiểu Đường nói vậy liền quay về chỗ ngồi. Trong ti vi, hình ảnh nam nam làm tình diễn ra phi thường kịch liệt, mặc dù bọn Đồng Diêu đã để ý đem âm thanh vặn xuống rất nhỏ, nhưng âm thanh như có như không kia lại càng câu nhân hơn.

Đồng Diêu biết Tiểu Đường là người rất dễ thẹn thùng, liền nhin không được ngó xem sắc mặt cậu, Tiểu Đường đang ngồi trên giường, sắc mặt vẫn bình thường, chuyên tâm chơi cái cữ liên hoàn của mình.

“Tiểu Đường, cậu sẽ không ngại chứ?” Rốt cục, Đồng Diêu cũng không thể áp chế lòng hiếu kì của mình.

“Có gì đâu!” Tiểu Đường vì khẩu khí kinh ngạc của hắn mà bật cười, “Cục cảnh sát nào lại không truy quét đồi trụy a, năm đó mấy thứ này kì thực có ai trong đội lại chưa từng thấy qua, mọi người xem xong, tình phẩm sẽ giữ lại, mấy cái khác thì đem tiêu hủy, các cậu biết không, có lần chúng tôi còn tịch thu được cả một rương GV, nếu sớm biết sẽ gặp gỡ các cậu, tôi nhân tiện giúp các cậu giữ lại hai đĩa.”

Đồng Diêu nghe xong liền buồn bực, chẳng lẽ ngày đó Tiểu Đường thẹn thùng cùng xấu hổ đều là giả vờ? Không giống a! Đồng Diêu toàn ngư giác tiêm*, hắn phim cũng không xem, bắt đầu cân nhắc chuyện này, nghĩ nghĩ, rốt cục, hắn cũng sáng tỏ thông suốt!

*toàn ngư giác tiêm: xoáy vào chỗ có vấn đề, để tâm chuyện vụn vặt.

Gian thương đáng chết, tên đó quả thực có vận khí! Đồng Diêu bắt đầu mắng Lâm Tắm, lại lần nữa không kiềm được cơn ghen tị

Tâm ý của Tiểu Đường a! Hừ, để xem nên dụ dỗ tên gian thương kia chi bao nhiêu đây? Đồng Diêu bắt đầu tính toán một bộ đồ leo núi giá bao nhiêu tiền.

Chú thích:

(1) Bát tự ngũ hành

Ngũ hành: Theo triết học cổ Trung Hoa, tất cả vạn vật đều phát sinh từ năm nguyên tố cơ bản và luôn luôn trải qua năm trạng thái được gọi là: Mộc, Hỏa, Thổ, Kim và Thủy (tiếng Trung: 木, 火, 土, 金, 水; bính âm: Mù, huǒ, tǔ, jīn, shuǐ). Năm trạng thái này, gọi là Ngũ hành (五行), không phải là vật chất như cách hiểu đơn giản theo nghĩa đen trong tên gọi của chúng mà đúng hơn là cách quy ước của người Trung Hoa cổ đại để xem xét mối tương tác và quan hệ của vạn vật.

Học thuyết Ngũ hành diễn giải sự sinh hoá của vạn vật qua hai nguyên lý cơ bản (一 Sinh) còn gọi là Tương Sinh và (二 Khắc) hay Tương Khắc trong mối tương tác và quan hệ của chúng.

- Trong mối quan hệ Sinh thì Mộc sinh Hỏa; Hỏa sinh Thổ; Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc.
- Trong mối quan hệ Khắc thì Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim, Kim khắc Mộc.

Bát tự: “Bát tự” là “tám chữ”, đó là:

- + Can, chi của năm sinh
- + Can, chi của tháng sinh
- + Can, chi của ngày sinh
- + Can, chi của giờ sinh.

Bảng trị số của Can (10 thiên can phối hợp Lạc đồ)

Mậu : 1

Ất và Quý : 2

Canh : 3

Tân : 4

Số 5 đứng giữa không đi với Can nào.

Nhâm Giáp : 6

Đinh : 7

Bính : 8

Kỷ : 9

Bảng trị số của Chi (12 địa chi kết hợp Hà Đồ)

Hợi Tý là Thủy : Sinh ở số 1, thành ở số 6.

Tý Ngọ là Hỏa : Sinh ở số 2, thành ở số 7.

Dần Mão là Mộc : Sinh ở số 3, thành ở số 8.

Thân Dậu là Kim : Sinh ở số 4, thành ở số 9.

Thìn Tuất – Sửu Mùi là Thổ: Sinh ở số 5, thành ở số 10.

(2) Khổng Tử: Khổng Tử (chữ Hán: 孔子; còn gọi là Khổng Phu Tử ;[1] 27 tháng 8 âm, 551 – 479 TCN)[2] là một nhà tư tưởng, nhà triết học xã hội nổi tiếng người Trung Hoa, các bài giảng và triết lý của ông có ảnh hưởng rộng lớn đối với đời sống và tư tưởng của các nền văn hóa Đông Á.

(3) “đà diểu trạng” là để chỉ tâm trạng đang xấu hổ hay sợ hãi mà vùi đầu xuống, tại vì đà diểu rất ngốc, khi nó sợ hãi thì luôn vùi đầu xuống cát, tưởng rằng như thế thì ko ai thấy được nó, sẽ không còn nguy hiểm nữa, nhưng kì thật cả thân người của nó vẫn còn trên mặt đất, chỉ có cái đầu là giấu đi. Vì thế nói đà diểu là nó hành động khi xấu hổ, cũng có thể dùng để chỉ một người ngốc

(4) Plato: Platon (tiếng Hy Lạp: Πλάτων, Platōn, “Vai Rộng”), khoảng 427-347 TCN, là một nhà triết học cổ đại Hy Lạp được xem là thiên tài trên nhiều lĩnh vực, có nhiều người coi ông là triết gia vĩ đại nhất mọi thời đại cùng với Socrates (Σωκράτης) là thầy ông.

Platon là nhà triết học duy tâm khách quan. Điểm nổi bật trong hệ thống triết học duy tâm của Platon là học thuyết về ý niệm. Trong học thuyết này ông đưa ra hai quan niệm về thế giới các sự vật cảm biết và thế giới các ý niệm. Trong đó thế giới các sự vật cảm biết là không chân thực, không đúng đắn vì các sự vật không ngừng sinh ra và mất đi, thay đổi và vận động, không ổn định, bền vững, hoàn thiện; còn thế giới ý niệm là thế giới phi cảm tính phi vật thể, là thế giới đúng đắn, chân thực, các sự vật cảm biết chỉ là cái bóng của ý niệm. Nhận thức của con người không phải là phản ánh các sự vật cảm biết của thế giới khách quan mà là nhận thức về ý niệm.

Quan niệm về tình yêu của Platon: là bỏ qua những ham muốn về thể xác và đi đến sự dung hợp giữa hai tâm hồn.

(5) Carmen: Carmen là một vở kịch opéra Pháp của Georges Bizet. Lời nhạc của Henri Meilhac và Ludovic Halévy, dựa trên tiểu thuyết cùng tên của Prosper Mérimée, lần đầu xuất bản năm 1845,[1] tiểu thuyết này lại bị ảnh hưởng từ bài thơ tường thuật The Gypsies (1824) của Alexander Pushkin.[2] Mérimée đã đọc bài thơ trong tiếng Nga năm 1840 và đã dịch nó sang tiếng Pháp năm 1852.

16. Chương 16: Đội Trưởng Đã Trở Lại

Thời điểm tờ lịch cuối cùng được lật qua, Giang Vĩ và Mạc Phi rút cuộc cũng từ biên cảnh trở về, dựa theo quy định thì bọn họ vốn không thể nghỉ phép cùng lúc, bất quá Giang Vĩ ngay lúc đó liền phát huy bản chất cảnh sát lưu manh của hắn, hắn kéo Mạc Phi đến trước mặt đội trưởng Lý nói – hoặc là thả người, hoặc là lưu lại thì thể của chúng tôi. ()

Theo tác phong thiết huyết* của Lý đại đội trưởng nổi tiếng khắp lực lượng cảnh giới biên phòng mà nói thì đương nhiên sẽ không khuất phục trước dâm uy* của tên Giang lưu manh đó, ông đồng ý cho bọn họ nghỉ phép, chính là xuất phát từ tinh thần chủ nghĩa nhân đạo. Trong suốt một năm rồi ren qua, Giang Vĩ và Mạc Phi tuy rằng ở cùng một đại đội nhưng lại có đến chín tháng thiên các nhất phương*. Làm việc chung một năm, Lý đội trưởng cũng nhìn ra Giang Vĩ cùng Mạc Phi trong thời gian này đã có chút tâm ý, thời điểm Mạc Phi bị Tướng Tư Trung giả công tể tư* lừa gạt đến doanh trại hình cảnh quốc tế huấn luyện ba tháng, ngay đến cảnh khuyến trong đội cũng nhận ra được vẻ mặt buồn bực vì bị bọn buôn người gạt mất vợ của Giang tham mưu.

*tác phong thiết huyết: ý chí kiên cường, giàu lòng hi sinh

thiên các nhất phương: trời nam đất bắc, mỗi người một nơi

dâm uy: dâm tức là lạm dụng, làm quá ... dâm uy tức là lạm dụng quyền hành

giả công tể tư: lấy việc công làm việc tư

Đám bạn ở chốn ăn chơi nghe tin hai người trở về thì tâm tình liền nhảy nhót, dù sao đã hơn một năm không gặp, mặc dù trước kia công việc của Giang Vĩ cũng là ở biên cảnh, nhưng dăm ba lần vẫn có thể thấy mặt, lần này đã hơn một năm, nếu không phải thỉnh thoảng có liên lạc với nhau qua điện thoại, bọn họ cơ hồ tưởng rằng Giang Vĩ và Mạc Phi đều đã hi sinh oanh liệt rồi. Trong đó, người hưng phấn nhất phải kể đến là Tiểu Đường, tưởng tượng người đội trưởng mình yêu mến và sung bái nhất đã trở về, tiểu cảnh sát này liền đắm chìm vào một loại vui sướng khôn tả, dù là nói chuyện phiếm với bất cứ ai đều không quá ba câu lại nhắc đến “đội trưởng nhà tôi”, vừa nói vừa trưng ra vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo a.

Mấy tên gia hỏa sợ thiên hạ còn chưa đủ loạn sau khi phát hiện ra tình trạng này, đầu tiên là rất không có thành ý đối với tương lai tình cảm của Lâm gian thương biểu đạt một chút lo lắng, sau đó tiện thể hạnh tai nhạc họa* chờ cho đến khi mức PH của Lâm gian thương đột khởi đến cực hạn, tình hải sinh ba, thố

hải phiên thuyền*. Đáng tiếc, Lâm gian thương đối với chuyện này biểu hiện phi thường bình tĩnh, hần vẫn nhất nhất tách biệt ngồi trước quầy bar, ánh mắt hơi nheo lại đầy ý vị, vừa hưởng thụ li rượu A Kiệt mới pha chế xong, vừa chậm rãi nói: “Người trẻ tuổi mà, có thần tượng cũng rất chi là bình thường, hơn nữa người mà Tiểu Đường của chúng ta thần tượng còn rất khỏe mạnh, có chí tiến thủ, chúng ta vì cái gì phải phản đối, đúng không? Hơn nữa, Giang Vĩ là ai a, hần mà để cho người ta chụp cái mũ xanh lên đầu hần sao? Mạc Phi đời này sinh ra là người của hần, chết là ma của hần, chỉ cần Mạc Phi không mặc kệ hần, tên lưu manh này nhất định có thể làm ra mấy hành động vĩ đại tử như cùng ái nhân băng qua Trường Giang vượt qua sóng lớn, vậy nên Tiểu Đường sẽ vì thần tượng của cậu ấy mà lo nghĩ, thậm chí cho dù cậu thật sự có tâm tư như vậy đi chăng nữa thì cũng chỉ là một bí mật không thể nói. Hơn nữa, Tiểu Đường có thích nam nhân hay không thì còn phải coi lại, Tiểu Đường đối với đội trưởng nhà cậu ấy cũng chỉ là tâm lý chim non mà thôi, nhưng đối với tôi chắc chắn không như vậy, tôi cảm giác được Tiểu Đường gần đây đã bắt đầu có chút ý tứ rồi.”

*hạnh tai nhạc họa: cười trên nỗi đau của người khác

Tình hải sinh ba, thổ hải phiên thuyền: biển tình nổi sóng, biển dấm chua lật thuyền. Cụm “độ PH” chính là ám chỉ độ dấm chua của Lâm Tầm.

Lâm Tầm nói xong những lời này, hơi đắc ý sờ sờ cằm, theo như thời gian vừa qua, hần xác định kế hoạch từng bước xâm chiếm của chính mình đối với Tiểu Đường đã đạt được thành quả sơ bộ rồi.

“Lão Lâm, cậu cũng đừng quá đắc ý, không phải chính cậu cũng nói Tiểu Đường có thích nam nhân hay không cũng còn chưa biết sao.” Nạp Kiệt nhin không được tạt vào mặt lão bằng hữu một xô nước lạnh, đối với chuyện này Nạp Kiệt quyết định sử dụng nguyên tắc không phản đối, không can thiệp, không kết luận, anh chỉ là ở thời điểm mấu chốt nhắc nhở kẻ đang quá mức hưng phấn này, anh biết rõ theo đuổi một người “thăng” đối với bọn họ mà nói xác suất thành công có mẫu số sẽ là mười nghìn, còn tử số vĩnh viễn dưới hai đơn vị, Giang Vĩ sở dĩ có được thành công kia là do Mạc Phi và hần cùng theo đuổi một ước mơ, hơn nữa một Mạc Phi mẫn tuệ sâu sắc, thông minh lanh lợi vĩnh viễn chỉ tồn tại trong lúc công tác, đối với việc xử lý tình cảm, thần kinh của Mạc cảnh quan so với cột điện còn muốn thô muốn thẳng hơn, thế nên mới để cho Giang Vĩ thừa được cơ hội, nhưng mà Tiểu Đường không giống vậy, tiểu cảnh sát này ban đầu nhìn non nớt nhưng kì thực là nhân tài mà phòng điều tra kĩ thuật thêm muốn từ lâu, đã gặp qua liền không quên được, mẫn tuệ sâu sắc, có chủ kiến, ý chí kiên cường, người như vậy không dễ lừa dối a!

“Anh hai, anh cũng đừng quan tâm, anh cả ngày quanh quẩn ở quán bar, không để ý đến chuyện bên ngoài, đâu biết rằng gian thương của chúng ta đã sớm đem mấy chuyện thương thiên hại lý làm hết rồi, Tiểu Đường đáng yêu của chúng ta đã rơi vào ma trảo vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi. May mắn tên gian thương cả đời này không có khả năng có con, bằng không nhất định sinh con trai có MM, sinh con gái có JJ, làm bấy nga~~” Nạp Kì ôm lấy bắp vai lão ca của hần làm bộ dạng thờ dài.

Nạp Kiệt mặt trắng không còn giọt máu liếc đứa em trai ăn nói bừa bãi của mình một cái, những người này đã làm gì tự nhiên sẽ không thể gạt được anh, chỉ cần không quá phận, anh sẽ không quản, mặt khác anh cũng rất tín nhiệm thái độ làm người của Lâm Tầm, chắc chắn sẽ không hành động hồ đồ như Giang Vĩ. Thời điểm biết được lúc Giang Vĩ theo đuổi Mạc Phi là như thế nào, Nạp Kiệt đổ một đầu mồ hôi lạnh, cũng may thân phận Giang Vĩ đặc biệt, đổi lại là người khác, bị Mạc Phi một súng bắn chết cũng không có gì là oan uổng a!

Đối với mấy lời sàm ngôn của Nạp Kì, Lâm Tầm không vội không giận, hần hướng A Kiệt cười sáng lạn nói: “Cậu ấy là người khó mà có được, bất quá tôi tự nhận mình xứng với cậu ấy, tử triển lạn đánh không phải phong cách của tôi, nếu cậu ấy thực sự đối với tôi một chút cảm giác cũng không có, tôi cũng sẽ không tổn tâm tư trên người cậu ấy, cậu cứ thông thả ổn định chờ uống rượu mừng của tôi đi!”

“Rượu mừng? Lâm đại ca, anh là muốn tìm vợ nam hay vợ nữ a?” Âm thanh của Tiểu Đường đột nhiên từ phía sau xông tới, cậu mới từ nhà bếp đi ra, tai liền bắt được từ ngữ mấu chốt trong câu nói của Lâm Tầm.

“Tiểu Đường, cậu đi đường nào mà giống mèo quá vậy.” Lâm Tầm cầm chắc lại li rượu vừa xém rơi khỏi tay, cười khổ nhìn Tiểu Đường không một tiếng động xuất hiện sau lưng hần, lại bớt chút thời gian trừng mắt liếc Nạp Kì một cái, tên nhãi này khẳng định đã sớm thấy Tiểu Đường đi ra rồi, là hần cố ý!

“Vợ nam, hay là vợ nữ? Nếu anh muốn bắt chước người khác đi hại cả đời con gái người ta, tôi sẽ không

nhận anh là đại ca.” Tiểu Đường nghiêm túc nói. Cho dù không làm cảnh sát, Tiểu Đường vẫn là một thanh niên tốt tràn ngập tinh thần trách nhiệm xã hội, đây cũng là một trong những nguyên nhân Lâm Tầm coi trọng cậu, bởi vì trong lý luận tình yêu hoàn mỹ của gian thương, ưu điểm của vợ càng nhiều càng tốt, cho dù bản thân mình không đủ, người yêu hoàn mỹ cũng có thể bổ khuyết, tựa như hai nửa vòng tròn. Hơn nữa về mặt tinh thần trách nhiệm xã hội, nửa vòng tròn này của gian thương có điểm nhỏ, càng cần Tiểu Đường bù lại a.

“Đương nhiên là vợ nam.” Lâm Tầm thành khẩn nói.

Tiểu Đường vừa lòng gật gật đầu.

“Tiểu Đường, có phải Lâm đại ca chỉ cần không hại phụ nữ, hại ai cậu cũng không có ý kiến?” Lâm Tầm hỏi lại.

Tiểu Đường không có lập tức trả lời, trên mặt nét buồn chợt lóe lên rồi biến mất, sau đó nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Bất gặp sự do dự trong nháy mắt đó của Tiểu Đường, Lâm Tầm đưa mắt nhìn A Kiệt một cái, hỏi tiếp: “Vậy Lâm đại ca gây hại cho cậu có được hay không?”

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người đều đợi phản ứng của Tiểu Đường, Lâm đại gian thương thậm chí nhẹ nhàng hô hấp. Thẹn thùng? Hay là không đồng ý? Đây đều là phản ứng bình thường, bất quá từ đó cũng có thể thấy được xác suất thành công của Lâm gian thương, cho nên phản ứng của Tiểu Đường chính là điểm mấu chốt. Nhưng mà, câu trả lời của Tiểu Đường lại nằm ngoài dự kiến của mọi người.

“Nếu có gây hại, thì cũng là tôi hại Lâm đại ca đi.” Tiểu Đường ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Tiểu Đường dừng khách khí, cậu cứ hại chết tôi luôn đi! Giờ khắc này, Lâm Tầm chỉ nghĩ muốn ôm chặt lấy Tiểu Đường nói lên tiếng lòng của mình. Không dễ dàng, thật không dễ dàng, hấn lại vừa tiến đến hạnh phúc thêm được 0,1 milimet. Có người thờ dài, có người cười trộm, có người tỏ vẻ như nhìn thấy ET, tóm lại, một câu trả lời vô cùng đơn giản, thế nhưng mọi người đều thấy rõ ý tứ.

Mạc Phi và Giang Vĩ từ biên cảnh trở về, trước cùng nhau đến nhà Giang Vĩ chào hỏi cha mẹ già, sau đó liền thẳng tiến chốn ăn chơi. Ba giờ chiều, chốn ăn chơi còn chưa bắt đầu buôn bán, ngoại trừ Nạp Kì có ca trực mọi người đều có mặt đông đủ, bởi vì Giang Vĩ bọn họ trực tiếp tự mình lái xe trở về, bỏ bớt mấy màn tiếp đón rườm rà phiền phức.

“Tiểu Đường!” Mạc Phi vừa tiến vào chốn ăn chơi liền nhìn thấy cậu lính nhỏ của mình ngồi ngay ngắn ở trước quầy bar, người so với trước kia trắng lên không ít, rất có tinh thần, nhìn sơ qua cũng không tồi.

“Đội trưởng!” Tiểu Đường vừa nghe được thanh âm của Mạc Phi thì liền bước ra nghênh đón. Lối đi ở chốn ăn chơi Tiểu Đường đã đi qua cả trăm ngàn lần, cho nên mấy cái bàn choáng hết chỗ kia một chút cũng không có ảnh hưởng đến tốc độ của cậu, nhưng lại làm cho Mạc Phi hoảng sợ.

Sợ Tiểu Đường té ngã, Mạc Phi vội vàng chạy lên giữ chặt cậu, Tiểu Đường đụng phải đội trưởng của mình cũng liền chồm lên ôm chặt không buông.

“Đội trưởng, anh gầy.” Tiểu Đường đau lòng a, sớm nghe nói đội trưởng một năm này vắt vắt, quả nhiên đã gầy đi, lấy sức ăn của đội trưởng mà nói, ở khu nhiệt đới thực vật phong phú, thế nhưng lại gầy.

“Cậu nhìn không thấy, làm sao biết em ấy gầy?” Giang Vĩ đuổi kịp tới, cười nói.

“Thì chính là hiểu rõ, đội trưởng thất lưng so với trước kia nhỏ hơn, năm đó tôi cùng đội trưởng cảm tình tốt như vậy, tắm rửa đều chung một hồ, trên người anh ấy có khối thịt nào mà tôi không biết!” Tiểu Đường vừa nói, vừa lộ vẻ đau lòng sờ soạng khắp người Mạc Phi.

Tuy biết rằng Tiểu Đường cùng Mạc Phi lúc đó là tuyệt đối thuần khiết, nhưng mà nghe kể xong đoạn này, biểu tình của mọi người đều thực ý vị sâu xa.

“Mạc Phi, trước ngồi xuống nói chuyện đã.”

“Tiểu Đường, đến đây, trước cho đội trưởng của cậu ngồi xuống đã.”

Giang Vĩ cùng Lâm Tầm thực ăn ý tiến lên đem hai người tách ra mang về bên cạnh. Trong lúc đó bọn họ nhìn nhau liếc mắt một cái, sau đó liền đem hành động này biến thành vẻ tươi cười, Lâm gian thương quay lại với nụ cười tâm chiếu bất tuyên* của mình.

*tâm chiếu bất tuyên: nhìn thấu tâm tư nhưng không nói ra.

“Hôm nay cậu không đi làm?” Giang Vĩ hỏi Lâm Tầm.

“Công ty vắng tôi một ngày cũng không phải sẽ đóng cửa.” Lâm Tầm trả lời. Đúng vậy, hẳn chính là cúp việc chạy tới đây đó, tuy nói ngoài miệng không để ý đến nhiệt tình yêu thương của Tiểu Đường đối với Mạc Phi, nhưng trong lòng vẫn có chút ít quan tâm, cho nên hẳn đến đây, đích thân theo dõi toàn bộ quá trình.

Nạp Kiệt đem rượu ra cho mọi người, mọi người vây quanh Mạc Phi và Giang Vĩ nghe hai người bọn họ kể về những điều tai nghe mắt thấy trong một năm qua, Tiểu Đường ngồi kế bên Mạc Phi, tập trung tinh thần nghe anh kể chuyện, không chút che giấu vẻ mặt sùng bái.

Gian thương thực ghen tị a! Bình thường Tiểu Đường đều ngồi kế hắn.

“Ai nha, Lâm Tầm khi đó đã ở Tứ Xuyên, đáng tiếc hai người không gặp được.” Nghe Mạc Phi nói thời điểm có động đất anh được điều đến tham gia công việc tìm kiếm cứu hộ, Tiểu Miêu liền kêu lên.

“Tôi là đi nhóm thứ hai, thời điểm chúng tôi đi cơ bản không có người sống sót, nếu lúc đó tôi mà lỗi được Lâm Tầm ra, tôi sẽ căn cứ theo bản phân của bằng hữu mà đào một cái hố thật sâu cho hắn.” Mạc Phi ánh mắt sắc bén nhìn Lâm Tầm. Dám thừa dịp mình không có ở đây “tập kích” Tiểu Đường, nếu không phải nhìn thấy Tiểu Đường hiện tại không tồi, chính mình nhất định sẽ đào thêm cho hắn một cái hố.

Cử trọng nhược khinh né tránh ánh mắt sắc như dao của Mạc Phi, gian thương tiếp tục ưu nhã uống rượu đỏ, Mạc Phi chắc chắn sẽ không làm gì hắn, bởi vì Mạc Phi biết thế nào là tốt cho Tiểu Đường, cậu ta chính là không phục lính của mình bị người khác cuỗм mất mà thôi. Gian thương thực thấu hiểu.

Giang Vĩ thức thời mà im lặng nằm ngoài cuộc. Con của sau khi trở về từ trụ sở huấn luyện, chính mình đã đánh không lại cậu ấy, loại chuyện này không xen vào vẫn là tốt nhất, nếu có một chút sơ ý khiến cho con của tìm được cơ dùng vũ lực trấn áp hắn sẽ không tốt lắm, hiện tại muốn cho con của lên giường, ngoan ngoãn làm vợ cả đêm đã ngày càng không dễ dàng a.

Sau một lúc hàn huyên, Nạp Kiệt đem quán giao lại cho mấy bồi bàn, một đám bạn bè liền cùng nhau ra ngoài ăn cơm. Tiểu Đường khăng khăng làm chủ xị, đưa nhỏ từ trong túi lấy ra một ngàn đồng, nói: “Lâm đại ca, anh dẫn đường nha, đến chỗ lần trước ăn sinh nhật tôi.”

“Tiểu Đường, quán ăn kia gần đây đang sửa sang.” Lâm Tầm nói. Tiểu Đường đôi mắt không tốt, nhưng Mạc Phi không có bị mù a! Nếu lúc tính tiền giả trò lừa gạt bị Mạc Phi phát hiện cùng tổ giác, lòng tự trọng của Tiểu Đường sẽ bị tổn thương. Về phần sau này mắt Tiểu Đường tốt lên, nếu trùng hợp lại đến quán ăn kia, hẳn sẽ nói sau khi sửa sang vật giá tăng cao~ dù sao chỉ cần hôm nay không đi là được.

“Vậy đội trưởng, anh muốn đi đâu?” Tiểu Đường đem quyền quyết định giao cho Mạc Phi.

Mạc Phi nói ra địa điểm. Thức ăn phổ biến hợp khẩu vị, lượng nhiều có lợi, tại thành phố này coi như cũng có danh tiếng.

Lời đội trưởng nói ra chính là thánh chỉ, Tiểu Đường vội vàng cùng mọi người lên xe.

Dọc đường đi, gian thương vô cùng rối rắm. Quán ăn kia thực đông người, thức ăn sẽ sạch sẽ sao? Chén đĩa sẽ sạch sẽ sao? Phòng bếp sẽ sạch sẽ sao? Bàn sẽ sạch sẽ sao? Ghế sẽ sạch sẽ sao? Bát đũa được khử trùng của bọn họ là do công ty cung cấp sao? Bọn họ có khi nào sử dụng dầu ăn cũ móc từ dưới cống lên không? Bồi bàn của họ bao nhiêu ngày thì tắm một lần?....

Thống khổ của gian thương Tiểu Đường không hề hay biết.

Ăn cơm xong, Mạc Phi nói với Giang Vĩ hôm nay không về nhà ngủ, chính mình đến chỗ Tiểu Đường ngủ, hảo hảo tâm sự một đêm.

Giang Vĩ hào phóng gật đầu, Lâm Tầm cũng không có quyền phản đối.

Cứ như vậy, Mạc Phi dùng xe Giang Vĩ chở Tiểu Đường về, Giang Vĩ chỉ có thể quá giang xe của gian thương, mà gian thương cư nhiên coi cảnh sát như tài xế mà sai bảo.

“Được mấy phần rồi?” Trên xe, Giang Vĩ hỏi Lâm Tắm.

“Tôi còn chưa tiến vào trận, cậu cho là ai cũng giống như cậu vừa háo sắc lại lưu manh a!” Lâm Tắm xem thường.

“Oh, nguyên lai là còn chưa tới tay a!” Giang Vĩ cảm thán.

“Tôi phải đợi cậu ấy cam tâm tình nguyện, không thể khiến cho cậu ấy có cảm giác sai trái cùng chướng ngại.” Lâm Tắm thực chính trực.

“Kì thực, lần đầu tiên cậu cho cậu ấy nằm trên, cậu ấy sẽ không cảm thấy khó xử, lại càng dễ dàng chấp nhận cậu.” Giang Vĩ đề nghị.

“Lời này là kinh nghiệm của cậu?” Lâm Tắm trộm cười.

“MD, hảo tâm lại biến thành lòng lang dạ sói.” Giang Vĩ vô cùng quần bách.

“Tôi có thể cân nhắc.” Lâm Tắm tiếp lời.

Giang Vĩ đột nhiên quay đầu lại nhìn Lâm Tắm. Kì thực thời điểm hắn đưa ra đề nghị này vẫn là mang theo một phần ý tứ trêu chọc, hắn không tin Lâm Tắm lại như vậy mà nguyện ý, đối với Lâm Tắm mà nói, chỉ người nào so với hắn cường hơn mới có tư cách áp hắn xuống phía dưới.

“Nhìn đường đi.” Lâm Tắm đem đầu Giang Vĩ đẩy về, “Tôi chưa bao giờ cảm thấy Tiểu Đường so với tôi yếu thế hơn, một người yếu đuối không có khả năng gặp phải biến cố như thế vẫn có thể duy trì cuộc sống lạc quan kiên cường, có thể Tiểu Đường tuổi còn nhỏ, đạo lí đối nhân xử thế cũng không hiểu nhiều như tôi, thậm chí còn là con nợ của tôi, nhưng cậu ấy lại có một trái tim thực kiên cường.”

“Tôi sẽ trở về nói cho con của nhà tôi biết, sau này lính của em ấy không cần em ấy quan tâm nữa.” Giang Vĩ nói.

Không khí bên trong xe đột nhiên trở nên thực ôn nhu, hai người đàn ông cùng nghĩ đến hai người đàn ông khác mà họ yêu thương.

“Lâm Tắm, đổi lái.” Đột nhiên, sắc mặt Giang Vĩ trở nên thật nghiêm trọng.

Lâm Tắm nhìn theo ánh mắt của hắn, sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Phía trước có trạm kiểm tra độ cồn!

Hôm nay hai người có uống một chút rượu, nhưng ít nhiều gì cũng là rượu a! Nếu bị dùng máy đo độ cồn có tỉ lệ chính xác cao để kiểm tra, lập tức có thể phát hiện ra bọn họ! Giang Vĩ là cảnh sát, nếu tri phạm pháp trách nhiệm còn lớn hơn nữa, Lâm Tắm dù sao cũng chỉ là một công dân nho nhỏ, ai nặng ai nhẹ*? Cẩn rằng, Lâm Tắm cùng Giang Vĩ giảm tốc độ, ở trong xe bắt đầu gian nan thay đổi vị trí.

*nguyên văn – “thực khinh thực trọng”: tức là nếu đem Lâm Tắm với Giang Vĩ ra đo, ai nguy hiểm hơn, chọn bên nào thì có lợi hơn ...

Tiểu Đường, tạm biệt! Lâm Tắm theo yêu cầu của cảnh sát tấp xe sang một bên

“Tiểu Đường, đã đổi giường lớn?” Mạc Phi vừa vào đến ngôi nhà nhỏ bé của Tiểu Đường, liền nhìn thấy một chiếc giường lớn thực thoải mái.

“Uhm, Lâm đại ca có khi sẽ ở lại chỗ của em, nên đổi một cái giường lớn, là anh ấy mua đó.” Tiểu Đường một bên men theo tủ âm tường lấy ra một bộ chăn, một bên trả lời.

“Hắn đến đây ngủ?” Mạc Phi nhếch mày.

“Uhm, Lâm đại ca có đôi khi uống rượu không tiện lái xe, sẽ ở đây ngủ một đêm.” Tiểu Đường tủm tỉm cười, dĩ nhiên đối với sự nguy hiểm tiềm ẩn vẫn chưa có nhận ra.

Mạc Phi ở trong lòng thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không có vạch trần Lâm Tầm, bởi vì anh biết cho dù Tiểu Đường nhìn không thấy, nhưng nếu muốn đối phó với gian thương tâm hoài bất quý* thì vẫn chỉ là chuyện đơn giản, hơn nữa xem ra Tiểu Đường đối với Lâm Tầm rất có hảo cảm, anh sẽ không phá hư hình tượng của gian thương.

*tâm hoài bất quý: tâm tư không ngay thẳng.

“Tiểu Đường, không có đệm sưởi sao?” Mạc Phi xốc chăn đơn lên, nhìn thoáng qua hỏi. Nơi này mùa đông không tính là lạnh, nhưng một tấm đệm sưởi vẫn rất cần thiết.

“Uhm, em nhìn không thấy, dùng cái kia không an toàn.” Tiểu Đường giải thích, “Bình thường Nạp Kiệt ca sẽ giúp em đặt một cái túi chườm nóng, bất quá lúc Lâm đại ca tới sẽ không dùng, hai người cùng ngủ rất ấm áp a. Đội trưởng, nếu anh cảm thấy lạnh em sẽ nói Nạp Kiệt ca đặt cho anh một cái túi chườm nóng.”

“Không cần. Hai người sẽ không lạnh.” Mạc Phi giữ Tiểu Đường lại.

“Uhm, cho nên em rất thích Lâm đại ca ở lại đây, cả đêm đều ngủ rất ấm áp, không cần phải cẩn thận như khi dùng túi chườm nóng, sợ bị cái khóa sắt làm bỏng. Giống vậy nè.” Tiểu Đường tùm tùm cười tiến vào chăn núp sát vô lòng đội trưởng của cậu.

Giải cho tên gian thương nhà người. Mạc Phi âm thầm nghĩ rằng.

Mạc Phi còn muốn về quê thăm cha mẹ, cho nên nán lại A thành ba ngày, ba ngày này anh đều ngủ ở nhà Tiểu Đường, Giang Vĩ tỏ vẻ không có ý kiến, Lâm Tầm bận bịu với việc xử phạt của cảnh sát, cũng không có thời gian mà đi kháng nghị.

Về sau, trước khi Mạc Phi rời đi liền tranh thủ dạo siêu thị điện máy ngoại nhập, giúp Tiểu Đường mua một cái máy điều hòa, sau đó nói với Tiểu Đường, lúc rảnh rỗi, một người ngủ cũng sẽ không bị lạnh. Ngụ ý, “túi chườm nóng” Lâm Tầm có thể bỏ xuống được rồi.

Sau đó, ngay ngày Mạc Phi rời đi, Tiểu Đường vô cùng phấn khởi gọi điện thoại cho Lâm Tầm.

“Lâm đại ca, đêm nay qua chỗ tôi ngủ đi, đội trưởng mua cho tôi cái điều hòa, rất thoải mái a!” Tiểu Đường nói.

17. Chương 17: Hoạn Nạn

Tết âm lịch rất nhanh đã đến.

Năm nay, Tiểu Đường quyết định về nhà một chuyến. Tuy rằng mẹ lại tỏ ý dôi mắt của cậu hiện giờ rất bất tiện, định bụng cùng cha già đến xem cậu sống thế nào, nhưng Tiểu Đường cảm thấy như vậy rất bất hiếu, vốn giấu diếm cha mẹ từ lâu đã là không đúng rồi, bây giờ còn để cha mẹ tuổi già bồn ba vì mình thì lại càng không phải.

Đối với quyết định của Tiểu Đường, Đường mẫu vừa đau lòng vừa vui mừng, con trai của mình quả nhiên là tốt nhất.

Tiểu Đường chọn ngồi xe buýt đường dài để về nhà, bởi vì đối với một người mù lòa như cậu mà nói thì ô tô đường dài mới là lựa chọn thích hợp nhất, máy bay cùng xe lửa tuy rằng thoải mái, nhanh chóng, nhưng lại có một khuyết điểm lớn chính là khi đổi xe sẽ rất phiền phức, lúc máy bay đáp xuống và xe lửa dừng lại, cậu còn phải lần mò theo xe khách đi từ ga tàu về đến trấn nhỏ. Nếu chọn ngồi xe khách đường dài, thì có thể trực tiếp ở trạm vận chuyển hành khách mà đổi xe.

Tiểu Đường dự tính với cách xuất hành mà cậu cho là tốt nhất này thì bản thân tuyệt đối không lạc đi đâu được. Tuy rằng mấy người quen của cậu đều tỏ ý muốn giúp đỡ, nhưng Tiểu Đường lại kiên quyết khéo léo từ chối, ngày lễ cả nhà đoàn viên, cậu không muốn có người vì cậu mà phải bồn ba.

Đối mặt với quyết định không chút lý trí của Tiểu Đường, gian thương vò đầu bứt tai, thật muốn vạch to lỗ tai của tiểu cảnh sát mà rống lên một câu: cậu TM có biết hay không, kiên cường và cật lực là hai thứ có bản chất hoàn toàn khác nhau! Đáng tiếc trong lý luận tình yêu hoàn mỹ của gian thương, vợ là dùng để cưng chiều, chỉ cần không phạm phải nguyên tắc mang tính sai lầm, sẽ không đả kích, ngăn cản cùng phê bình.

Gian thương vắt hết óc nghĩ một biện pháp có thể âm thầm giúp Tiểu Đường về nhà, chính là nói thì dễ hơn làm a. Bản thân hẳn ở Quý Châu không có lấy một người thân, bạn bè lại càng không, ngay cả một cái cơ đi thăm người thân bạn bè cũng không thể viện ra. Đi công tác? Khụ, đại lễ mừng năm mới công ty lại không biết điều mà cho đi công tác hả!

Bạch đầu tao cánh đoãn, hồn dục bất thắng tâm*. Lâm Tầm thấy chính mình một đầu tóc đen lại đột ngột lòi ra vài sợi bạc, liền thở dài một cái. Đường Hoa, cậu phải đền lại cho tôi tuổi thanh xuân đó! Giờ phút này, gian thương lại chìm đắm trong trò tự kỷ bản thân.

Tính toán hai ngày, Lâm gian thương rốt cuộc nghĩ ra được một kế lưỡng toàn kỳ mỹ. Kế sách này hẳn Tiểu Đường không thể nhìn ra sơ hở, đáng tiếc duy nhất chính là bản thân không có cơ hội tiếp kiến nhà ‘vợ’, gian thương biết rõ, nếu muốn thu phục một người, trước tiên phải thu phục được người nhà của người đó. Tiếp đó, vào buổi tối, lúc gian thương ở chôn ăn chơi cùng Tiểu Đường nói chuyện phiếm liền nhận được một cuộc điện thoại, là do một khách hàng ở Quý Dương gọi đến, nói công ty kỷ niệm một năm thành lập, mời đối tác là Lâm Tầm nhún chút thì giờ đến tham gia. Giọng nói của đối phương rất lớn, Tiểu Đường ngồi bên cạnh Lâm Tầm cũng nghe được bảy tám phần, lâu lắm rồi mới được nghe lại giọng nói nơi quê nhà, Tiểu Đường thật có điểm cảm khái.

Lâm Tầm khách sáo từ chối hai câu, nhưng mà đối phương lại quá mức nhiệt tình, gian thương cuối cùng cũng phải đáp ứng.

“Tiểu Đường, cậu không ngại cùng tôi đi sớm hai ngày chứ, tôi thuận đường sẽ đưa cậu tới Lục Bàn Thủy, sau đó tự cậu đi xe về nhà, như vậy dọc đường đi cậu sẽ bớt được chút lo lắng cùng phiền toái.” Lâm Tầm buông điện thoại nói.

Tiểu Đường vừa nghe xong liền lập tức gật đầu, dù sao kẻ độc thân như cậu thì ăn uống ngủ nghỉ lúc nào đều là tự mình thu xếp được, hơn nữa có thể cùng đi với Lâm đại ca, Tiểu Đường trong lòng vô cùng cao hứng, một mình ngồi ô tô đường dài sẽ rất tịch mịch a!

“Công ty gì a?” Đồng Diêu cười gian kề tai Lâm Tầm nói nhỏ.

“Liên quan gì đến cậu!” Gian thương liếc mắt nhìn hẳn.

Nạp Kỳ nhìn thấy sự cao hứng không chút che giấu của Tiểu Đường, bắt đầu dĩ lắc đầu.

Phải về nhà, đương nhiên muốn mua chút lễ vật mang theo.

Trước khi đi, Lâm Tầm dẫn Tiểu Đường ra phố mua đồ tết, cửa hàng bách hóa trước thềm năm mới đông đúc dị thường, Lâm Tầm theo lý ôm bả vai Tiểu Đường, đem cậu đặt vào phạm vi bảo vệ của hẳn, đứng ở quầy bán đặc sản địa phương, Lâm Tầm trước làm chủ chọn lựa một ít đặc sản, sau đó đem tên và giá tiền nói lại một lần cho Tiểu Đường biết, để cậu tự quyết định.

“Lâm đại ca, chân giò hun khói, thực phẩm khô, nấm rừng, tam thất, thiên ma, tất cả lấy cho tôi loại tốt nhất!” Tiểu Đường như kẻ nhà giàu mới nổi hào phóng ra lệnh. Tiểu Đường bình thường thực tiết kiệm, tuy rằng hiện tại cũng coi như là người có thu nhập cao, nhưng bởi vì sau lưng còn một ông chủ nợ Lâm Tầm này nên cậu cứ như cũ danh xứng với thực ‘người mắc nợ’, nhưng, thứ biểu cha mẹ phải là tốt nhất, tục ngữ nói rất đúng, dù khổ cũng không thể làm khổ cha mẹ, dù giàu cũng không thể làm giàu cho con cái.

Lâm Tầm mỉm cười đem đồ chất đầy xe đẩy, khả năng thưởng thức cùng ánh mắt của gian thương đương nhiên rất đáng tin tưởng. Ngoài ra, Lâm Tầm còn đến quầy thực phẩm tốt cho sức khỏe mua biểu cha mẹ Tiểu Đường mấy bình phong giao, thậm chí ngư du cùng dẫn bạch phần, mấy cái này hẳn tính toán làm quà ra mắt nhạc phụ, nhạc mẫu tương lai. Bốn năm bình sản phẩm đến hơn hai ngàn đồng, Tiểu Đường thế nào lại không biết xấu hổ mà nhận lấy, nhưng lời nói của gian thương lại rất đường hoàng, hẳn nói: “Quan hệ của chúng ta tốt như vậy, tôi tặng quà cho hai bác cũng nên mà. Chẳng hạn như cậu đến nhà đội trưởng

của cậu, cậu nhất định cũng mua lễ vật này nọ biếu hai bác đi? Mua quà thì cũng tùy khả năng, theo khả năng của Lâm đại ca cậu thì chung quy không thể vừa ra tay đã tỏ vẻ keo kiệt a?”

Tiểu Đường nghe xong ngốc lảng một lúc, tay cầm đồng vật phẩm xa xỉ mà không thể nói lời cự tuyệt.

Một tay đẩy chiếc xe đẩy áp hàng hóa, một tay kéo theo Tiểu Đường, Lâm gian thương từ trong biển người cuộn cuộn của cửa hàng bách hóa đi ra mà vẫn quay đầu lưu luyến nhìn lại. Chen càng đông càng tốt~ hẳn quyết định hễ đến lễ tết nhất định dẫn Tiểu Đường đi mua sắm!

Sáng sớm hôm sau, Lâm gian thương chở Tiểu Đường hướng theo quốc lộ cao tốc về nhà, phía sau xe chất đầy đồ tết.

Dự tính lộ trình vào khoảng 6 giờ ngồi xe, hiện nay hệ thống đường giao thông phát triển làm cho thế giới cứ như thu nhỏ lại, Lâm Tầm còn nhớ rõ thời điểm khi hắn còn bé đã từng cùng phụ thân một lần đến Bắc Kinh, lúc ấy ngồi xe lửa, là loại xe lửa tân tiến nhất lúc bấy giờ, vậy mà đường đi ngắn mất gần nửa tháng. Hiện nay, ưu điểm chính là lấy xe tốc độ 100 mã lực chạy bằng băng trên đường cao tốc rộng mở, Lâm Tầm cảm thán, nếu vẫn như 20 năm trước thì thật tốt a!

Có lẽ ông trời nghe được lời cầu nguyện của gian thương, ngay thời điểm xe vừa mới tiến vào ranh giới Quý Châu – liền gặp chuyện không may.

Một chiếc xe vận tải loại lớn mất kiểm soát lao vào con lươn phân cách giữa hai làn đường, sau đó va chạm với một chiếc xe vận tải khác chạy ngược chiều, hai xe cùng lật ngã giữa đường, con đường dành cho xe chạy bị chắn toàn bộ, làm một đoạn giao thông bị tê liệt hoàn toàn.

Xe của Lâm Tầm cứ như vậy phải đỗ lại trên đường tiến không được, lùi cũng không xong.

“Lâm đại ca, tắt điều hòa đi” Tiểu Đường nói. Tuy rằng thời tiết rất lạnh, nhưng cậu biết nếu cứ mở điều hòa như vậy thì rất có thể trước khi giao thông ở con đường này được khôi phục, bọn họ sẽ đem xăng đốt sạch.

“Khoác đi.” Lâm Tầm cởi chiếc áo khoác ngoài bằng lông dê choàng lên người Tiểu Đường, hắn cũng biết không thể phung phí xăng nữa, nhưng hiện tại bên ngoài tuyết vẫn còn lác đác rơi.

“Lâm đại ca, chúng ta chuyển xuống ghế sau ngồi đi, hai người có thể bọc lẫn nhau, như vậy sẽ không lạnh, tôi thấy dù sao trong khoảng thời gian ngắn đường cũng chưa thể thông được, anh ngồi ở tay lái phía trước cũng chẳng để làm gì.” Tiểu Đường nói.

Phía sau thì khoác áo khoác lông dê của Lâm Tầm, phía trước thì bọc lại bằng áo lông của Tiểu Đường, Lâm Tầm cùng Tiểu Đường hai người gắt gao ở cùng một chỗ dựa sát vào nhau. Hạnh phúc tựa như hai chú chuột nhỏ rúc vào nhau sưởi ấm trong mùa đông lạnh giá. Lâm Tầm không thừa nhận bản thân cùng con chuột có chỗ nào tương tự, nhưng hắn thừa nhận giờ phút này hắn thực sự hạnh phúc.

Thời gian cứ tích tắc tích tắc trôi qua, hai người vẫn chưa ăn trưa nên bụng bắt đầu đói đến kêu gào phản kháng, tuy rằng phía sau chất đầy đồ tết, nhưng mà cũng không thể đem làm lương thực cấp cứu. Lâm Tầm lấy ra hai bình nước khoáng, lẳng lẽ nhét vào lồng ngực, lập tức bị cái lạnh của nó làm giật mình. Mười phút sau, hắn đem bình nước đã không còn lạnh như băng đưa cho Tiểu Đường.

“Uống trước một ít nước đi, không ăn cơm được chúng ta trước tiên uống no nước vậy.” Lâm Tầm nói.

Tiếp nhận bình nước, cảm nhận thân bình vẫn còn lưu lại một chút hơi ấm, Tiểu Đường ban đầu là kinh ngạc, sau liền hiểu được. Một chút cảm kích không phải chỉ bằng một lời cảm ơn có thể biểu đạt được, một chút tình nghĩa cũng không phải chỉ bằng một lời cảm ơn có thể hồi đáp. Cho nên Tiểu Đường cái gì cũng đều không nói, cậu chỉ vặn mở nắp bình, một hơi uống cạn phân nửa, sau đó đóng lại thật chặt rồi bỏ vào lồng ngực của mình, đồng thời cũng đem bình của Lâm Tầm bỏ vào người.

“Lâm đại ca, tôi ngủ một chút nha.” Tiểu Đường ôm hai cái chai, hướng lồng ngực của Lâm Tầm nhích lại gần.

“Ngủ đi.” Lâm Tầm đem áo lông dịch đến dưới cằm của cậu.

Tiểu Đường không có ngủ, cậu chính là không biết phải dùng tâm tình thế nào để thanh tỉnh. Cậu chưa từng yêu ai cũng không có nghĩa là cậu không biết đến tình yêu, lớp sương mù dày đặc theo thời gian dần tản đi, tình ý của Lâm Tầm cũng ngày càng hiện rõ trước mắt cậu. Cậu vẫn như cũ không biết Lâm Tầm thích mình ở điểm nào, thế nhưng cậu cũng hiểu bản thân không hề bài xích. Lâm Tầm đã dùng phương thức của riêng hần ở tại một góc tâm hồn cậu khai cương hoa giới, có lẽ lãnh thổ chưa đủ rộng lớn, nhưng tốc độ khai cương thác thổ của gian thương quả thật kinh người.

Gian thương, đại gian thương. Ý thức được chính mình có thể rơi vào tay giặc, Tiểu Đường bắt đầu oán thầm ân nhân của mình.

Nửa giờ sau, kẻ giả vờ ngủ Tiểu Đường “tỉnh giấc”.

“Đói bụng rồi phải không, chờ tôi đi mua điểm tâm cho cậu.” Lâm Tầm nói.

“Mua ở đâu a?” Tiểu Đường dù nhìn không thấy cũng biết bọn họ hiện tại ở một nơi trước không thôn xóm, sau không cửa hàng.

“Chờ xem.” Lâm Tầm lòng đầy tự tin mà ra ngoài.

Mười phút sau, Lâm gian thương quả nhiên đem về một khối bánh cốm nhét vào tay Tiểu Đường.

“Ở đâu vậy?” Tiểu Đường ngạc nhiên hỏi.

“Phía trước có một chiếc xe khách, tôi mua từ một hành khách trên xe.” Lâm Tầm trả lời.

“Vậy phần của anh đâu?” Tiểu Đường hỏi.

“Đã ăn rồi, cũng không thể để bụng đói.” Lâm Tầm nói.

“Nói dối!” Tiểu Đường nói xong liền chia bánh ra một nửa đưa cho Lâm Tầm. Xe bị dừng ở trên đường, không biết lúc nào mới có thể rời đi để kiếm miếng ăn, ai lại dễ dàng đem lương thực của mình ra buôn bán?

Lâm Tầm không có phản bác, hần nhận lấy phần điểm tâm Tiểu Đường đưa, Lâm Tầm biết, hần không ăn, Tiểu Đường cũng sẽ không ăn.

“Không phải mua đúng không?” Ăn xong điểm tâm, Tiểu Đường lại hỏi.

“Không chuyện gì có thể gạt được cậu”, Lâm Tầm cười cười nhéo mặt Tiểu Đường, “Tôi nói bà xã đang mang thai, không thể chịu đói, một cụ già tốt bụng liền cho tôi một khối.”

“Anh mới mang thai đó!” Tiểu Đường cười đẩy Lâm Tầm một phen.

Mặc kệ Tiểu Đường vì lý do gì không chú ý đến hai chữ mấu chốt “bà xã”, tâm tình Lâm Tầm lúc này chính là rạng rỡ như nắng xuân, cho dù ngoài trời tuyết rơi đã muốn đông thành mưa đá.

Một giờ sau, ven đường bắt đầu xuất hiện mấy thôn dân rất có đầu óc kinh tế, nghe nói đoạn đường cao tốc này bị ùn tắc, người dân từ các thôn cách xa chục dặm liền lưng vác khoai tây, khoai lang cùng lò sưởi trèo đèo lội suối đến đây

Khoai tây một củ mười đồng, khoai lang mười lăm đồng! Lúc này đặc biệt không thể mặc cả a.

Mấy bác tài đói meo vừa phân nản vừa vội vã trả tiền, đại gia Lâm một lần mua bốn củ khoai tây hai củ khoai lang, coi như nể hần là khách hàng lớn, lão nông thấy vậy cũng rất “khảng khái” mà tặng hần thêm một bịch muối.

“Tiểu Đường, chờ đến khi ta có tiền, khoai tây một lần mua hai củ, một củ chấm muối ăn, một củ chấm đường ăn.” Lâm Tầm hung tợn gặm khoai tây, ai nói chỉ có tư sản là quý hút máu.

Tiểu Đường tuy rằng nhìn không thấy biểu tình của Lâm Tầm, nhưng cậu vẫn có thể tưởng tượng ta vẻ mặt khó chịu của Lâm đại ca.

Lâm đại ca, kì thực cũng rất đáng yêu. Tiểu Đường nghĩ.

Cầm cự suốt mười mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc đường sá cũng thông suốt. Lúc rạng sáng, Lâm Tầm và Tiểu Đường cuối cùng đã đến được Lục Bàn Thủy, thế nhưng chuyến xe đi vào thị trấn đã hết, Lâm Tầm trước hết tìm khách sạn trọ lại, sau đó lôi kéo Tiểu Đường cùng đi tìm quán ăn trong khu chợ đêm buôn bán sầm uất, uống ngay hai chén canh thịt dê nóng hổi.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tầm đưa Tiểu Đường lên xe khởi hành đến thị trấn, sau khi chia tay ở trạm xe hắn cũng tự mình lái theo. Đường sá cấp hai ở nông thôn đã nhiều năm không được bảo dưỡng tốt, mặt đường gồ ghề thật làm khổ xe của Lâm Tầm, thanh âm chói tai của sàn xe không ngừng bị ma sát khiến cho tâm gian thương từng trận đau đớn.

Xóc nảy hơn hai giờ, chiếc xe cuối cùng cũng xiêu xiêu vẹo vẹo tiến vào trạm xe thị trấn, thị trấn nhỏ vẫn còn giữ được lối kiến trúc của thế kỷ mười tám, mộc mạc và cổ kính. Lâm Tầm đậu ở ven đường, bước xuống xe rồi đi vào trạm. Tiểu Đường là người cuối cùng rời xe, bởi vì Lâm Tầm trước đó đã năn nỉ tài xế, nên tài xế dẫn Tiểu Đường đến khu vực ghé chờ, Lâm Tầm vẫn đứng cách đó không xa dõi theo, hắn chỉ có thể dùng cách thức này để đưa Tiểu Đường về nhà.

Tiểu Đường đứng một lúc, Đường mẫu rốt cuộc cũng tới, bởi vì hôm qua Tiểu Đường đã gọi thông báo cho mẹ biết việc cậu bị trễ xe, cho nên mẹ Tiểu Đường liền tính toán được thời gian đến đón con.

Nguyên lai Tiểu Đường nhà ta lớn lên giống nhạc mẫu đại nhân a. Lâm Tầm nhìn thấy Đường mẫu, trong lòng liền cảm thấy thân thiết. Đáng tiếc không thể tiến lên tiếp đón, hảo hảo tự giới thiệu một phen.

Nhìn thấy Tiểu Đường đã thuận lợi gặp được người nhà, Lâm Tầm quay trở lại xe. Nghĩ đến đường về chỉ còn một mình hắn, Lâm Tầm có điểm tịch mịch a~

Tiểu Hoa, nếu cậu không lấy thân báo đáp làm thế nào đối mặt với tôi a~ gian thương lại chìm đắm trong suy nghĩ cũng mình.

Chú thích :

(*) Câu thơ trích từ tác phẩm Xuân Vọng (Nguyên Tác: Đỗ Phủ)

Quốc phá sơn hà tại, Thành xuân thảo mộc thâm.

Cảm thời hoa tiễn lệ, Hận biệt điều kinh tâm.

Phong hoả liên tam nguyệt, Gia thư để vạn kim.

Bạch đầu tao cách đoản, Hồn dục bất thắng trâm.

Dịch nghĩa:

Nước bị tàn phá, sông núi vẫn còn. Mùa xuân trong thành, cỏ cây vẫn rậm.

Cảm thương thời thế, hoa chứa chan nước mắt. Buồn xa cách chim cũng đau lòng.

Khói lửa rờn rã ba tháng, Thư nhà quý đáng muôn nén vàng.

Buồn phiền xoa đầu bạc, thấy tóc ngắn, Ngắn đến không thể cài trâm được.

Dịch thơ: TRÔNG XUÂN

Nước nát còn non sông, Cỏ cây xuân mướt cùng

Sầu tang hoa nhỏ lệ, Hận biệt điều kinh lòng

Khói lửa rờn ba tháng, Thư nhà giá vạn đồng

Bạc đầu thêm tóc ngắn, Búi mãi vẫn không xong

(Bản dịch của cụ Trần Văn Ân)

18. Chương 18: Xem Mắt

Lần trở về này của Tiểu Đường dấy lên một đề tài không nhỏ trong khu trấn nhà cậu

Cậu con trai vừa ngoan vừa giỏi lại được người người yêu mến ai gặp cũng khen của nhà họ Đường bây giờ đã thành người mù lòa, trấn trên không ít người nghe nói Tiểu Đường trước kia là cảnh sát đều tỏ vẻ thương xót, đồng thời cũng lên án bọn tội phạm. Bất quá loại tình cảm thương xót này rất nhanh đã bị sự hiểu kì to lớn hơn đánh tan đi hết, đó chính là, con trai Đường gia tuy là người mù nhưng cuộc sống cũng không tệ a! Người ở trấn nhỏ đương nhiên không hề biết khái niệm đẳng cấp nhãn hiệu, bất quá theo vài người trẻ tuổi làm công ở thành phố trở về nói, quần áo trên người Tiểu Đường ít nhất cũng phải vài ngàn đồng. Quần áo hơn một ngàn đồng, đối với mấy cụ già lớn tuổi ở trấn trên thì đương nhiên từng nghe qua chuyện này. Bất quá, có lẽ là hàng “xóm núi” đi? Có người đưa ra nghi vấn, ngày nay khái niệm “xóm núi” đã thâm nhập vào lòng dân cả nước, ví dụ như, con trai trưởng trấn trước đó không lâu vừa tậu một chiếc xe hơi, đi khắp nơi khoe khoang là do Nhật Bản chế tạo, sau có hỏng hóc, đưa đến chỗ sửa xe mới biết là hàng nhái, nguyên lai xe quốc nội so với xe Nhật giá rẻ hơn một nửa, bất quá hình dáng bên ngoài nhìn cực kì tương tự, con trai trưởng trấn chỉ cần đem logo đổi lại, thay mặt đổi đảo, từ đó về sau, người trong trấn liền không còn xem gia đình trấn trưởng là giàu đến không thể chạm tới nữa. Nhưng mà loại giả thiết này ngay lập tức bị bác bỏ, theo tin tức của một người đáng tin cậy, cũng chính là vợ của tài xế xe khách nói, ngày đó người đưa Tiểu Đường đến trạm vận chuyển hành khách là một nam nhân vô cùng sang trọng, liếc mắt một cái liền nhận ra kẻ có tiền đó so với nhà giàu mới nổi như trưởng trấn quả thật bản chất khác nhau một trời một vực, hơn nữa kẻ có tiền đó rất quan tâm chăm sóc Tiểu Đường a! Vợ của tài xế nói, người đàn ông kia nhờ vả chồng bà dọc đường đi chiếu cố Tiểu Đường, đồng thời nhét một xấp tiền cho ông, chồng bà lúc đó không thể cứ chai mặt mà lòi ra đếm, đến khi về nhà xem lại, chẵn 400 đồng a! Hơn nữa người đàn ông kia còn lo lắng một đường lái xe chạy theo! Thời điểm vợ người lái xe nói bốn trăm đồng cả hai bàn tay đồng thời cũng phụ họa theo, tổng cộng gơ tám ngón tay hết thấy, thấy người nọ ra vẻ đắc ý quần chúng vây xem chỉ đành nghiêng răng nghiêng lợi, đồng thời cũng đối với bằng hữu của Tiểu Đường sinh ra hảo cảm.

Bằng hữu của kẻ có tiền làm sao có thể là người nghèo được! Người ở trấn trên vẫn luôn giữ quan điểm cũ, việc gì cũng phải môn đăng hộ đối, xứng vai xứng vế, tìm đối tượng thế nào, thì kết giao bằng hữu cũng phải như vậy. Cho nên không những không còn ai còn hoài nghi giá trị của quần áo trên người Tiểu Đường nữa mà ngược lại càng tò mò Tiểu Đường từ lúc nào phát đạt đến vậy.

Bởi vậy, ngay ngày thứ hai Tiểu Đường về nhà, gian nhà chính không mấy lớn của Đường gia liền chật ních hàng xóm láng giềng đến thăm. Mọi người thất chủ bát thiết đối với tình hình gần đây của Tiểu Đường vô cùng quan tâm, mà điều họ quan tâm nhất đương nhiên chính là thu nhập. Đối với người Trung Quốc mà nói, chuyện này tuyệt đối không tính là riêng tư cá nhân, người nếu không nói, chỉ có thể chứng minh người có vấn đề! Cho nên một người rơi vào đường cùng như Tiểu Đường đành phải tận lực thỏa mãn lòng hiếu kì của mọi người, bất quá cậu không có nhắc tới chuyện của bọn người Lâm Tầm, chỉ nói hiện tại bản thân đang mở một phòng mát xa, việc làm ăn cũng không tồi.

Thế nhưng, trái ngược với sự khiêm tốn của Tiểu Đường, Đường mẫu lại lấy niềm tự hào của một người mẹ đem con trai nhà mình ra hảo hảo ca ngợi một phen.

“Tiểu Đường nhà tôi hiện tại một tháng có thể kiếm được nhiều đây lận nè.” Đường mẫu tự hào gơ năm ngón tay.

Giữa tiếng xuýt xoa của những người xung quanh, mẹ Tiểu Đường tiếp tục tự hào nói: “Bạn bè của Tiểu Đường nhà tôi, bác sĩ có, cảnh sát có, tổng giám đốc cũng có, đều là người có thể diện a.”

Tiểu Đường ở một bên không lên tiếng, cậu nghĩ không biết có nên nhắc nhở mẹ hiện tại cậu vẫn còn dính vào một khoản nợ hay không? Thôi kệ đi, trước mặt hương thân phụ lão cũng phải để lại cho mẹ chút mặt mũi. Tiểu Đường đều là vì mẹ mà suy nghĩ thôi, mẹ đã khổ cả đời rồi, năm đó thời điểm mẹ làm vệ sinh, thu phế phẩm, ở trấn trên có được mấy ai để mắt đến nhà cậu, khó khăn lắm mới có được cơ hội để hãnh diện, cũng nên cho mẹ khoe khoang một chút.

Nụ cười lặng lẽ của Tiểu Đường đều bị mọi người mặc nhiên cho là cậu tán thành lời nói của Đường mẫu, kẻ mù lòa như Tiểu Đường ở trong mắt hàng xóm láng giềng bỗng chốc kim quang lóe lẹt.

Tiểu Đường trở về nhà rất ít đi lại, bởi vì Tiểu Cầu đi theo không tiện nên nó đã được giữ lại thành A, mà ly khai gia đình nhiều năm như vậy, Tiểu Đường đối với bài trí trong nhà đã không còn quen thuộc, hôm qua vừa bất cẩn đụng trúng phích nước nóng, nếu không phải do nước bên trong bình đã nguội, cậu nhất định tróc đi một tầng da, mẹ còn phải làm việc và chăm sóc cha, không thể lúc nào cũng để mắt tới cậu, mà cha cậu hoạt động không tiện càng không thể đổi ngược lại mà trông nom cậu.

Nhàm chán a~ Tiểu Đường nằm trên chiếc giường đơn bạc của mình bắt đầu hoài niệm đến căn phòng nhỏ không chút chướng ngại mà Lâm Tầm đã bố trí cho cậu.

“Con trai, nhàm chán rồi a?” Từ cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của cha.

“Cha, sao cha lại qua đây?” Tiểu Đường vội vàng ngồi dậy. Đường phụ năm đó bị tai nạn lao động về sau đều tĩnh dưỡng ở nhà, bởi vì nơi bị thương tổn là xương sống thắt lưng nên đa số thời gian đều nằm trên giường, bác sĩ nói không bị liệt đã là may mắn lắm rồi.

“Qua trò chuyện với con. Mẹ con cũng thật là, lúc đi cũng không biết dắt con đến phòng của cha.” Cha Tiểu Đường chống gậy chậm rãi đi đến bên giường.

“Mẹ sợ con đụng đổ hết mấy lọ thuốc trên đầu giường của cha thôi.” Tiểu Đường vội vàng xê dịch về phía trong giường, chừa cho cha mình một khoảng trống để ngồi.

“Con trai, con có thích ai không?” Đường phụ vừa ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề.

“Cha, cha hỏi chuyện này làm gì a?”

“Mẹ con đêm qua nói với cha, hiện tại nghĩ muốn giúp con tìm một đối tượng ở trần trên.” Đường phụ nói.

“Mẹ sao có thể làm vậy được, mẹ nghĩ hoàn cảnh của con hiện tại có thích hợp để tìm đối tượng không chứ, làm vậy không phải sẽ hại đến con người ta sao!” Tiểu Đường hơi nóng nảy.

“Cha cũng có nói, nhưng mẹ con không nghe, bà bảo con một mình sống bên ngoài không tiện, phải tìm một người hảo hảo chăm sóc con.” Đường phụ cũng không tán thành Đường mẫu làm vậy, nhưng tiếc rằng nhiều năm qua, người làm chủ trong gia đình chẳng còn là ông nữa.

“Con không cần người chăm sóc.” Tiểu Đường cả giận nói, mẹ thật tự tiện, cũng không thương lượng với cậu một tiếng liền tự mình làm chủ.

“Aizz, trước không nói chuyện này, cha chính là tới hỏi con đã có người mình thích chưa, nếu có liền bảo mẹ con không cần đi làm loạn.” Cha Tiểu Đường nói.

Người mình thích? Tiểu Đường trầm ngâm một chút. Đối với Lâm Tầm cậu không biết bản thân có tính là thích hay không, bởi vì cậu chưa từng nghĩ tới người mình thích lại là nam nhân, nhưng mà sau khi hiểu rõ tâm ý của Lâm Tầm đối với mình, nội tâm liền lâm vào cảm giác bối rối xen lẫn ngọt ngào, tự dừng lại sinh ra một loại ảo tưởng đối với tương lai, vậy, đây có phải là thích không?

“Con không biết.” Tiểu Đường không muốn nói dối cha, tuy rằng nói dối một câu rất đơn giản, nhưng cậu cũng không muốn lừa gạt ông.

“Sao lại không biết, thích chính là thích thôi!” Đường phụ nhún mày “Hay là.... Đối phương không thích con?”

“Không, người đó đối với con rất tốt, đặc biệt tốt!” Tiểu Đường thanh âm rầu rĩ, ngày hôm qua từ lời kể của hàng xóm cậu đã mơ hồ biết được chuyện Lâm Tầm lái xe theo, Lâm đại ca vì bận tâm chút lòng tự trọng nho nhỏ của cậu thậm chí đến nhà cậu uống một chén nước cũng không làm, Tiểu Đường cảm thấy việc bản thân cứ cứng đầu đòi một mình về nhà thật vô vị!

“Vậy làm sao?” Đường phụ nghi hoặc.

“Cha, đừng nói chuyện này nữa, con sẽ tự mình xử lý. Cha giúp con khuyên nhủ mẹ là tốt rồi, con ngăn cản mẹ, nói sao cũng là con bất hiếu.” Tiểu Đường khoát khoát tay.

“Tiểu Đường, mấy năm qua cha không thể chăm sóc tốt cho con, nhưng mặc kệ con thích ai, cũng không cần biết người kia là ai, chỉ cần cô ấy đối với con tốt, cha đều ủng hộ con.” Đường phụ vỗ về đứa con. Ông

suy đoán người mà con trai thích có thể không bình thường, con trai là sợ bọn họ phản đối nên không dám nói ra, cho nên ông phải tỏ thái độ trước!

Cha, đến lúc đó chỉ sợ cha ủng hộ mẹ lấy dao bổ con a. Tiểu Đường trong lòng thở dài.

Đường phụ rất cuộc cũng không ngăn được vợ mình. Hai mươi tám Tết, mẹ Tiểu Đường dẫn theo cô Tám về nhà, cô Tám là ai? Bà mai! Loại nghề nghiệp xưa cũ này ở thị trấn nhỏ lạc hậu cũng chưa bị đào thải hoàn toàn a.

“Cô Tám, nhìn xem, đây là Đường Hoa nhà tôi!” Đường mẫu dẫn Tiểu Đường đến nhà chính.

“Ai nha, thằng bé thật thanh tú!” Thanh âm cô Tám cùng mấy giọng nói Tiểu Đường nghe được trên TV không có gì khác nhau, đều là loại khoa trương chói tai đến mức khiến cho người ta chỉ muốn tắt bà hai cái.

Tiếp theo Tiểu Đường cảm nhận được có người đảo qua đảo lại xung quanh mình, cảm giác kia tựa như bản thân là một món hàng mặc người ta lựa chọn, mùi nước hoa thấp kém không ngừng tản quanh làm cho cậu chán ghét cực kì, cậu bắt đầu tưởng niệm mùi thơm thanh nhã trên người Lâm Tầm.

Tiếp theo, mẹ Tiểu Đường đem tình trạng của con trai giới thiệu qua một chút, đương nhiên nói như dẹt hoa trên gấm, bắt quá bởi vì thành công của Tiểu Đường đã truyền đi khắp trấn, cho nên cô Tám cũng không hề hoài nghi, vừa nghe, vừa tùm tùm cười dửng dưng cả bốn con mắt dò xét Tiểu Đường.

Cuối cùng, cô Tám cười duyên, cam đoan một câu rồi ra về.

“Mẹ, con không muốn tìm đối tượng.” cô Tám đi rồi Tiểu Đường mới nói.

“Tiểu Hoa, ngoan, nghe lời mẹ, đều là vì muốn tốt cho con.” Đường mẫu vỗ về đứa con.

Tiểu Đường không nói thêm nữa, dù sao cũng là mưu sự tại nhân, thành sự do cậu, đến lúc đó chính mình nói không hợp ý đối phương là được rồi, không cần ngay lúc này gây chuyện khiến mẹ mất hứng.

Mẹ Tiểu Đường từ ngày cô Tám rời đi liền ngóng trông tin tức, nhưng mà thấy mừng bảy Tết đã qua mà vẫn chưa có tin gì, mẹ Tiểu Đường sốt ruột, con trai mừng mười là trở về thành phố mất rồi. Mẹ Tiểu Đường gọi điện cho cô Tám, cô Tám nói, nan giải a, mấy cô gái vừa nghe Tiểu Đường thân thể khiếm khuyết liền do dự, không dễ tìm a!

Tiểu Đường nghe xong âm thầm cao hứng, lần đầu tiên cảm giác bị người ta ghét bỏ cũng thật là hạnh phúc.

Mẹ Tiểu Đường nóng nảy, cô Tám an ủi bà một phen, hứa hẹn sẽ gắng sức tìm kiếm.

“Mẹ, coi như xong.” Tiểu Đường nhân cơ hội này khuyên bà.

“Mẹ không tin con mẹ tốt như vậy lại không ai thích!” Đường mẫu bắt đầu ngang ngược bướng bỉnh.

Mẹ, con trai mẹ có người thích, chỉ là cam đoan mẹ sẽ không vừa ý! Tiểu Đường thở dài.

Mùng tám, cô Tám rất cuộc cũng đem tin tức tốt đến, nói có một cô gái bằng lòng gặp mặt nói chuyện một chút. Đường mẫu vừa nghe, liền cao hứng đem ảnh chụp đưa cho Tiểu Đường đi xem mắt, Tiểu Đường không chịu đi, cậu nói chính mình đi cũng hoài công vô ích, Đường mẫu cũng không miễn cưỡng, bà tin vào ánh mắt của mình, người mà bà nhìn trúng thì con trai bà nhất định sẽ thích!

Hai giờ sau, Đường mẫu hết sức phấn khởi trở về.

Cô gái này quả thật không tệ, chính là cháu gái của cô Tám! Chẳng những lớn lên xinh đẹp, mà còn đặc biệt lễ phép.

Ở trong thành từng là nhân viên trí thức, nghe xong hoàn cảnh của Tiểu Đường cũng không hề để tâm, nói chỉ cần tâm tính thiện lương là được! Đường mẫu nghe xong liền cao hứng a, luận tâm địa, Tiểu Đường nhà bà là tốt nhất! Cô gái còn nói điều kiện kinh tế của mình không được tốt, mẹ Tiểu Đường nói, không quan trọng! Kể đến đem điều kiện kinh tế của con mình giới thiệu qua một lần. Cô Tám nở nụ cười, cô gái kia cũng cười. Đường mẫu cảm thấy lần này có hi vọng. Đáng tiếc duy nhất chính là cô gái này không thể sinh con, bởi vì năm đó làm công trong thành lúc kiến nghĩa dừng vì đã bị tên côn đồ đâm một nhát, gây ra thương tổn, cho nên không kiếm được chồng. Mẹ Tiểu Đường nghe xong liền tiếc hận, nhưng chuyện này

cũng phần nào nói lên được tinh thần cao thượng của cô gái! Không thể sinh con thì không thể sinh con, quan trọng là chăm sóc cho con trai mình thật tốt, mẹ Tiểu Đường cảm thấy đối tượng này không tồi chút nào.

Mẹ Tiểu Đường mi phi sắc vũ* kéo con trai lại nói qua hoàn cảnh của con dâu tương lai, phản ứng của Tiểu Đường rất lạnh nhạt.

*mi phi sắc vũ: mặt mày hớn hở.

“Mẹ, mẹ tin lời cô Tám nói sao? Cô gái kia chính là cháu gái của bà ấy, hiện tại không thể sinh con cũng đâu phải là chuyện quá nghiêm trọng, chẳng lẽ chỉ vì vậy mà họ chịu chấp nhận con? Không phải là đang tự nhảy vào hổ lửa sao?” Tiểu Đường nói.

“Nói hươu nói vượn!” Đường mẫu véo con mình một cái, sau đó vô cùng cao hứng đi nấu cơm, chuyện cô gái kia hứa hẹn sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Đường khiến cho bà rất vui vẻ.

Tiểu Đường rầu rĩ ngồi trong phòng của mình.

“Mẹ Tiểu Đường, bà có phải hơi sơ sài trong chuyện này không?” Đường phụ nói với Đường mẫu, chuyện Tiểu Đường có khả năng đã có người trong lòng ông vẫn chưa nói cho vợ mình biết.

“Chuyện này ông đừng quản.” Đường mẫu đem ông chồng già của mình gạt sang một bên. Mấy chục năm qua trong cái nhà này bà đã quen làm chủ mọi chuyện, hơn nữa bà vô cùng tin tưởng cô Tám, người hàng xóm đã quen biết mấy chục năm.

Lúc ăn cơm chiều, Đường mẫu lại cãi nhảm với Tiểu Đường chuyện này, Tiểu Đường vờ trả lời, nhưng trong lòng đã có chủ kiến – đánh chết cũng không theo.

Đã là thời đại nào rồi, còn manh hôn ách giá gì đó, cậu muốn tìm đối tượng cũng phải là người mà cậu đã thấy qua, bằng không cả đời cũng không biết người chung chăn gối với mình bộ dạng ra sao, thực phiền muộn a! Người yêu nha, chung quy vẫn phải có một hình dáng cụ thể mới yêu được chứ, Tiểu Đường nhớ lại lần đó nhìn thoáng qua Lâm Tầm đã khiến cậu kinh diễm. Hơn nữa, nếu như mẹ đã không để ý chuyện con cháu, vậy cậu tìm một nam nhân hẳn là không có vấn đề gì! Nếu như điều kiện duy nhất là đối tốt với cậu, vậy thì Lâm đại ca tuyệt đối là người tốt với cậu nhất thế giới! Lấy một cô gái trước giờ không quen biết, không bằng sống cùng Lâm đại ca! Tuy rằng vẫn chưa xác định bản thân thích anh ấy đến mức nào, nhưng ít ra phần tình cảm này là chân thật tồn tại! Tâm tình cùng hảo cảm đối với Lâm Tầm cũng không phải đến hôm nay mới có, nhất định từ lúc chính mình không biết đã âm thầm nảy nở. Tiểu Đường giữa lúc Đường mẫu cãi nhảm mang tâm phần nghịch.

Đường mẫu nếu biết chính vì cuộc nói chuyện này của bản thân mà thúc đẩy con trai mình kiên quyết đi vào con đường lầm lạc kia, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào.

Sau khi dùng cơm chiều, Tiểu Đường trốn về phòng, Đường mẫu vừa định tiến vào tiếp tục thuyết phục, lúc này vừa vặn có hàng xóm tìm đến cửa, Tiểu Đường may mắn thoát được trận tấn công oanh tạc của mẹ.

Tiểu Đường nằm trên giường, lấy điện thoại di động ra gọi cho Lâm Tầm, một lần trò chuyện liền mất hết nửa giờ, chẳng qua chỉ nói chuyện lễ mừng năm mới ăn cái gì, lúc Lâm Tầm nói hôm nay được nhận tiền lì xì từ bà nội, Tiểu Đường rất không nể tình mà cười trêu chọc. Những lần trò chuyện như vậy mỗi ngày đều có, thời gian hoặc dài hoặc ngắn, chỉ nói một ít việc nhà nhưng luôn cảm thấy đặc biệt ấm áp, Tiểu Đường biết đó là niềm hạnh phúc khi nhớ thương một người, từ sau khi tâm tình phát sinh chuyển biến, nỗi nhớ dường như tăng gấp bội.

“Có nhớ tôi không?” Sau cùng, Lâm Tầm theo lệ hỏi, thân thiết hòa lẫn ái muội, Lâm Tầm vẫn rất chắc chắn.

“Nhớ.” Tiểu Đường không chút do dự trả lời, “Lâm đại ca, chờ tôi trở lại, tôi có chuyện muốn nói với anh.” Tiểu Đường nghĩ muốn đem tâm tình của mình nói cho Lâm Tầm biết.

“Muốn tôi đến đón cậu không?” Lâm Tầm hỏi.

“Không cần đâu, trấn trên có người làm việc ở thành A, tôi cùng bọn họ trở lại, anh đến nhà ga đón tôi là được rồi.” Tiểu Đường nói.

“Uhm, tôi chờ cậu trở lại.”

Cúp điện thoại, Tiểu Đường tươi cười, tâm tình rạng rỡ như bát vân kiến nguyệt*. Mà bên kia đầu dây, Lâm gian thương lâm vào một mảng rối rắm, khẩu khí tiểu cảnh sát trịnh trọng như vậy, cậu ấy muốn nói với mình cái gì? Tốt? Xấu? Tốt? Xấu....

*bát vân kiến nguyệt: quạt mây ngấm trăng.

“Con trai, báo cho con tin tốt~” Đường phụ chống gậy lần mò đi vào.

“Chuyện gì ạ?”

“Chuyện của con đã thất bại!” Đường phụ vỗ vai con trai.

“Cái gì thất bại?” Tiểu Đường mờ mịt.

“Chính là chuyện xem mắt a!” Đường phụ ha hả cười.

Nguyên lai hôm nay người hàng xóm kia qua là để nhắc nhở mẹ Tiểu Đường. Cô Tám không phải người tốt! Cô cháu gái cũng chẳng phải người tốt gì, cô ta không thể sinh con không phải như cô ta đã nói vì kiến nghĩa dũng vi mà bị thương, nguyên do là cô ta ở thành phố làm vợ nhỏ mà mắc bệnh! Việc này vốn không ai biết, nhưng mà đứa con của người hàng xóm vừa vặn làm việc ở thành phố kia, nhờ mấy người đồng hương truyền miệng nhau nên biết được việc này. Hôm nay, người hàng xóm trùng hợp đi ngang qua quán trà nhìn thấy mẹ Tiểu Đường và hai người kia, người hàng xóm cảm thấy Tiểu Đường là một đứa nhỏ tốt, không thể để người khác làm hại như vậy được, cho nên đã sang nhà thức tỉnh mẹ Tiểu Đường.

Nghe cha thuật lại xong, Tiểu Đường ranh ma cười, trời cũng giúp mình a~

“Con trai, mừng lắm chứ gì! Cha cũng rất vui, nếu phải cùng cô Tám kia kết thân, cha chẳng thà con đi làm hòa thượng.” Cha Tiểu Đường nói.

Tiểu Đường từ nhỏ cơ hội thân thiết với Đường phụ không nhiều lắm, lần đầu tiên, cậu phát hiện cha mình thật đáng yêu. Tối hôm nay, Tiểu Đường ngủ rất ngon giấc.

Hôm sau, trời mới tờ mờ sáng, Tiểu Đường chợt nghe thấy thanh âm cô Tám.

“Mẹ Tiểu Đường, chị với Tiểu Đường nhà chị quyết định đi, con bé nhà tôi đang chờ đây, nghe nói Tiểu Đường ngày mai trở lại thành phố rồi, tôi cũng bảo con bé nhà tôi chuẩn bị, vậy để hai đứa nó cùng nhau quay lại ha?” Thanh âm cô Tám lộ ra nét vui mừng. Tiểu Đường thật tốt a, người mù giàu có, sau này còn không phải là do cháu gái bà quản lý trong nhà? Khuê nữ này còn đang lo không ai lấy! Quá lời rồi.

“Biến! Tiểu Đường nhà tôi thanh bạch trong sạch, tìm đối tượng cũng muốn người đó thanh bạch trong sạch, cháu gái chị nhiều biến hóa, chúng tôi rước không nổi!” Cùng với tiếng hồng sư tử Hà Đông của mẹ Tiểu Đường là tiếng hắt nước cùng thanh âm sợ hãi của cô Tám.

Tiểu Đường trở mình, khoái trá tiếp tục mộng Chu Công.

Hôm nay, Đường mẫu không đề cập đến chuyện xem mắt nữa, Tiểu Đường cùng Đường phụ cũng vờ không nhớ tới, yên yên bình bình trôi qua một ngày.

Sáng sớm hôm sau, cha mẹ đưa Tiểu Đường đến nhà ga.

“Con sống một mình, mẹ thực lo lắng.” mẹ Tiểu Đường nắm tay con trai gạt nước mắt.

“Mẹ, mẹ đừng lo lắng, con có người thích, người đó rất tốt với con.” Tiểu Đường đem tay từ cửa sổ xe lửa thu lại, đoàn tàu đã sắp khởi hành.

Ai? Đường mẫu ngây người một chút, sau đó liền nỗ lực suy nghĩ, xe lửa đã khởi hành.

“Con trai, là ai a?” Đường mẫu truy vấn.

“Bạn của con!” Tiểu Đường thò đầu ra cửa sổ trả lời.

“Cha nó, ông biết không?” Nhìn thấy đoàn tàu đã đi xa, mẹ Tiểu Đường hỏi người bạn già.

“Bạn bè của nó không phải lần trước bà đều đã gặp qua sao?” Đường phụ nói.

“Nhưng trong đám bạn bè của nó tôi không thấy có con gái a.” Đường mẫu mờ mịt.

“Tôi đang trên đường về, xe lửa chín giờ rưỡi tối đến ga.” Tiểu Đường nói qua điện thoại.

“Tôi sẽ ở đó đợi cậu.”

“Đúng giờ nga.”

“Nhất định.”

“Nếu anh đến muộn tôi cũng không biết làm sao đâu.”

“Đã biết, ông chủ~.”

Đóng điện thoại, Tiểu Đường mỉm cười, nguyên lai cảm giác làm nũng cũng thật tuyệt

Chú thích:

Khi Tiểu Đường nhắc đến Lâm Tầm, dùng (nghĩa là anh ấy) phát âm là tā, mà từ (nghĩa là cô ấy) cũng phát âm là tā, nên cha mẹ vẫn chưa biết Lâm Tầm là nam.

19. Chương 19: Thích Người Liền Khi Dể Người

Tiểu Đường đến cuối cùng cũng không đem lời nói đã chuẩn bị hết mấy tiếng đồng hồ trên xe lửa nói cho Lâm Tầm nghe, bởi vì cậu cảm thấy kiểu sống chung như hiện tại rất tốt, nếu cố ý nói ra ngược lại có vẻ mất tự nhiên, cậu tin tưởng chỉ cần hai người đều có tâm, dựa vào tình hình hiện tại của bọn họ, nước chảy thành sông chỉ là chuyện sớm muộn, hơn nữa lùi một bước mà nói, vạn nhất không được, chỉ cần tầng cửa sổ này vẫn chưa bị đâm thủng, bọn họ chỉ ít còn có thể làm bằng hữu, vô luận như thế nào Tiểu Đường vẫn hi vọng chính mình cùng Lâm Tầm là duyên phận trọn đời, mặc kệ đó là loại quan hệ nào đi nữa.

Lâm đại ca một người ưu tú như vậy tại sao lại tìm không được bạn trai? Tiểu Đường thỉnh thoảng cũng sẽ có loại nghi hoặc như vậy, cậu biết Lâm Tầm rất có số đào hoa, hơn một năm nay cậu không ít lần bắt gặp khách nhân hỏi thăm và bàn luận về Lâm Tầm, trong đó còn có người lớn mật muốn theo đuổi, nhưng mà nhiều người như vậy nhưng Lâm gian thương một người cũng không hợp ý.

Vậy Lâm đại ca thích cậu ở chỗ nào? Tiền? Không có khả năng, dùng gót chân nghĩ cũng biết không thể nào! Tuổi trẻ? Cũng không phải, lần trước nghe nói có một thiếu niên 17 tuổi xuất thân từ Học viện Nghệ thuật theo đuổi anh ấy, so với người ta, rõ ràng mình đã già. Thân thể? Dừng! Dừng lại! Tuy rằng vóc dáng cậu quả thật không tồi, nhưng loại giả thiết này thật trái với sự hài hòa của xã hội, Tiểu Đường vội vàng chấn chỉnh lại tư tưởng. Như vậy... chỉ còn lại phương diện sắc đẹp thôi... Tiểu Đường lập tức lấy tay xoa xoa mớ da gà vừa nổi lên, cậu bị chính bản thân mình ghê tởm a. Bất quá, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng! Tiểu Đường tự kỷ sở sở mặt. Nhớ lại những năm làm việc ở đội cảnh sát, ngoại trừ đội trưởng và Tiểu Phương của phòng kỹ thuật điều tra ra, Đường Hoa cậu cũng xếp thứ ba, mặc dù sau đó chỉ đạo viên gia nhập đội đã đem cậu đẩy khỏi ba vị trí đầu, nhưng cậu vẫn là nhân kiến nhân ái*, trước kia mỗi lần ra ngoài điều tra án đều được các dì, các thím chiều cố, căn bản là mọi người đều yêu thích, chẳng qua từ khi đến chốn ăn chơi, cậu cũng tự giác mà kính bồi mạc tịch*. Nhưng có lẽ là, có thể ở chỗ này đã hơn một năm, cậu lại trở nên đẹp hơn thì sao, thậm chí là khí chất phát cao? Không phải người ta vẫn đòi khi nhắc đến chuyện “hồi xuân” à??

*kiến nhân kiến ái: ai gặp cũng quý

*kính bồi mạc tịch: kính của kính trọng, mạc tịch nghĩa là thu liễm lại, biết vị trí của mình hơn xưa. Đại khái chỉ người biết người biết ta, tự an phận

Người ta nói người đang yêu hay suy nghĩ nhiều, đối với một người kinh nghiệm yêu đương một lần cũng chưa có, Tiểu Đường không khỏi càng nhiều nghi ngờ. Bất quá nhiều thì nhiều, người hiểu chuyện như Tiểu Đường sẽ không đem phiền não đổ lên người khác, cậu vẫn như trước vui tươi hớn hớn cùng Lâm đại ca ở

cùng một chỗ, bất quá chỉ là thái độ không tự giác có những chuyển biến nho nhỏ. Tỷ như đối với ân nhân, đó là tôn kính, là Thiên lôi sai đâu đánh đó, còn đối với người mình thích thì đôi khi yêu cầu cái này cái kia, thỉnh thoảng phát chút tính xấu cũng không có gì đáng trách.

Gian thương nhảy cảm cũng đã nhận ra những thay đổi nhỏ trong thái độ Tiểu Đường đối với mình, hẳn quyết định bất động thanh sắc.

Mùa xuân năm nay, gian thương “được” nhiễm một loại bệnh đang rất mốt –

Bệnh hoa phấn. Theo chuyên gia, loại bệnh này phần lớn phát sinh trong thành phần trí thức ở những quốc gia phát triển, là bởi vì chú ý quá độ đến việc vệ sinh cá nhân làm cho sức đề kháng của làn da đối với kích thích từ môi trường bên ngoài giảm xuống.

Ừm, gian thương đúng là người đi đầu thời đại, là công dân ở một quốc gia đang phát triển mà hẳn đã mang loại bệnh phát sinh ở một quốc gia phát triển....

“Đầu gian thương hiện giờ đã sưng phù giống đầu heo muối rồi, trên người còn nổi nốt đỏ cùng mụn nhọt như ngũ thải tân phân*, cậu nhìn không thấy a, khách khứa đến quán thấy hẳn đều vòng đường khác, hẳn còn không thức thời ngồi chết ì ở đây làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của anh hai tôi.” Lang băm thở dài nói với Tiểu Đường.

*ngũ thải tân phân: năm màu chính, vàng, xanh, đỏ, trắng, đen, ý chỉ trên người Lâm Tầm đầy đủ sắc màu của các loại mụn nhọt.

Gian thương hung hăng trừng mắt liếc tên lang băm một cái, dám phá hư hình tượng của hắn, cứ chờ xem! Hẳn hiện tại không muốn nói chuyện, dị ứng dẫn đến nghẹt mũi khiến cho giọng nói mà hắn tự nhận là tràn ngập nam tính cùng lực hấp dẫn bị suy giảm trầm trọng, nếu tùy tiện mở miệng liền phá hư hình tượng hoàn mỹ của hắn.

Nạp Kỳ nâng ly rượu ngăn trở ánh mắt như đao của gian thương.

Đối với sự chuyên nghiệp của Nạp Kỳ, Tiểu Đường chưa từng nghi ngờ, cậu chưa thấy qua chứng hoa phấn, nhưng hẳn là bệnh dị ứng rất nghiêm trọng, dị ứng thì sẽ bị sưng phù và nổi mụn nhọt, cái này Tiểu Đường hiểu rõ, cho nên đối với lời của lang băm tin tưởng không chút nghi ngờ.

Tiểu Đường về mặt đồng tình hướng về phía Lâm Tầm, nếu là trước kia cậu nhất định sẽ hảo hảo an ủi đại ân công, bất quá hiện tại tâm tình đã thay đổi, hành vi tự nhiên cũng sẽ không giống trước.

“Cho tôi sờ một chút, sưng thành cái dạng gì rồi?” Tiểu Đường vươn tay đến Lâm Tầm.

“Cậu đừng nghe hắn nói bừa, chỉ là có vài triệu chứng giống cảm mạo, cộng thêm da hơi ngứa thôi.” Đối mặt với sự quan tâm của tiểu cảnh sát, gian thương thực uất ức.

“Nguyên lai không phải đầu heo a!” Tiểu Đường tiếc hận nói.

“Đường Tiểu Hoa, hóa ra cậu vui sướng khi người gặp họa hử!” Gian thương nhảy dựng, từ trên cao nhìn xuống Tiểu Đường đang ngồi trên ghế dài, đáng tiếc người ta không nhìn thấy nộ hỏa trong mắt hắn, khi không lại lãng phí biểu tình.

“Một người đẹp trai mà tàn phai nhan sắc thì đối với đại đa số đàn ông bình thường là một sự kiện đáng chúc mừng đến dường nào a!” Tiểu Đường tiếp tục trêu chọc ân công của mình.

Nghe xong lời Tiểu Đường, bọn Đồng Diêu ngồi bên cạnh phát lên một tràng cười đồng cảm, tất cả mọi người phát hiện, lần này trở lại thái độ của Tiểu Đường đối với Lâm Tầm rõ ràng không giống trước kia, là nên chúc mừng gian thương, hay nên vì hắn mà mặc niệm? Bởi vì hiện tại cùng lúc với miệng lưỡi Tiểu Đường sắc bén hơn thì uy nghiêm của gian thương cũng giảm xuống không ít, Tiểu Đường không đối đãi với gian thương như một ân nhân cao cao tại thượng nữa, đây là hiện tượng tốt, nhưng như vậy cũng dẫn đến tương lai gian thương có khả năng trở thành “phu quân nghiêm*.” Bất quá cả lũ ở đây đều chẳng ai là bạn tốt, mọi người đều thật tâm mong chờ đến một ngày Lâm gian thương trở thành “phu quân nghiêm”.

*phu quân nghiêm: chồng bị quản chặt.

Nhìn nhìn tên sắc lang hiện tại, lại ngẫm nghĩ đến Lâm gian thương trong tương lai, trong đầu mọi người đồng loạt hình thành một ý nghĩ – tuyệt đối không nên lấy vợ là cảnh sát.

“Đêm nay tôi không về nhà, tôi ngủ ở đây, lây bệnh cho cậu!” Gian thương nghĩ ra một cách trả thù ngây thơ, đồng thời cũng thật cao hứng khi chính mình tìm được cái cớ để có thể qua đêm ở chỗ của Tiểu Đường.

“Tôi sợ a! Nạp Kì nói, bệnh này chỉ mấy người yêu sạch sẽ mới mắc phải, tôi đã hai ngày không tắm rửa, anh không thể lây bệnh cho tôi đâu.” Tiểu Đường đắc ý.

“Cậu vì cái gì hai ngày không tắm rửa?” Gian thương mắc chứng khiết phích liền nắm được trọng điểm. Đại khái thì, chứng khiết phích của Lâm Tầm chỉ nhằm vào chính hắn, đối với người khác vẫn rất khoan dung, bất quá Tiểu Đường thì không giống a, người kia chính là người ngủ cùng một ổ chăn với hắn.

“Phòng ngừa chứng hoa phấn a, Nạp Kì nói, tôi và anh tiếp xúc khá nhiều, cho nên nếu mỗi ngày tắm rửa sẽ làm tăng khả năng lây nhiễm, đề nghị tôi khoảng thời gian gần đây chỉ nên ba ngày tắm một lần, dù sao thời tiết không còn nóng, mỗi ngày không tắm rửa cũng chẳng sao.” Tiểu Đường nghiêm túc nói. Kì thật lúc Tiểu Đường còn làm cảnh sát một tuần chỉ tắm hai lần, nếu có án lớn liền bận bịu công việc, nhịn tắm một tuần cũng không có gì ngạc nhiên, vốn là sau khi đến chốn ăn chơi bị Lâm Tầm ảnh hưởng, mới tập thành thói quen trước khi ngủ liền vọt đi tắm.

Khi Tiểu Đường nói lời này, Nạp Kì đã lặng lẽ li khai chỗ ngồi, hướng về phía hậu viện bỏ chạy, sau đó, ngay lúc Tiểu Đường nói sang ý khác, khước mắt Lâm Tầm lập tức chăm chú nhìn theo bóng dáng lang băm biến mất sau cửa bếp, hắn bắt động thanh sắc đứng lên rồi bám theo.

“Ủa? Lâm đại ca đâu?” Tiểu Đường phát hiện lời mình nói không ai đáp lại.

“Tìm Nạp Kì giải quyết ân oán riêng tư rồi.” Đồng Diêu ngồi một bên trả lời.

Tiểu Đường “nga” một tiếng, tâm tình thư sướng bùng ly nước trái cây của mình lên.

Bọn Tiểu Miêu nhìn thấy Tiểu Đường tùm tùm cười, lại nghe từ hậu viện truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Nạp Kì, đột nhiên cảm thấy hồ ly chân chính ở chốn ăn chơi kì thực không phải Lâm gian thương, gian thương cùng lắm chỉ có chút nanh vuốt thôi.

“A Kiệt ca, giúp em chuẩn bị một chút nước ấm, em phải đi tắm.” Tiểu Đường uống xong nước trái cây liền nói với Nạp Kiệt.

“Tiểu bại hoại.” Nạp Kiệt cười cười vuốt tóc Tiểu Đường, sau đó dắt cậu ra hậu viện.

“Aizz, lão Đồng, xem ra sau này muốn bắt chẹt gian thương càng ngày càng khó nha.” Thấy Tiểu Đường ly khai, Tiểu Miêu nói với Đồng Diêu.

“Không hẳn nga, hiện tại Tiểu Đường...rất thích trêu chọc Lâm Tầm a.” Đồng Diêu lắc lắc ngón tay.

“Bất quá, có lẽ Tiểu Đường ca là loại – ‘người của ta chỉ có ta được khi dễ’ đi?” Đào Ứng đưa ra ý kiến của mình.

Đám bạn bè ưa đi phá hoại này lại lâm vào suy nghĩ sâu xa.

“Thế nào, không sợ lây bệnh sao?” Trở lại phòng nhỏ, nhìn thấy Tiểu Đường tắm đến trong như nước, gian thương nở nụ cười.

“Aizz, dân chúng lao khổ như chúng tôi cho dù nghĩ cũng không mắc nổi căn bệnh phú quý này đâu a!” Tiểu Đường nhún vai ra vẻ bất đắc dĩ.

Lâm Tầm thuận tay lấy khăn lông vắt trên giá giúp Tiểu Đường lau tóc.

“A, anh không ra phía trước uống rượu sao?” Tiểu Đường hỏi Lâm Tầm. Cậu về phòng trước là do muốn đem ra trải giường và áo gối đổi một chút, bởi vì hai ngày nay Tiểu Cầu ngủ trên giường, tuy rằng bản thân Tiểu Đường cảm thấy không có gì, Tiểu Cầu rất sạch sẽ, Lâm Tầm vẫn thường liên hệ cửa hàng thú nuôi cứ cách nửa tháng lại đến đây giúp Tiểu Cầu tắm, nhưng mà Tiểu Đường cho rằng tình hình hiện tại của Lâm Tầm cần phải chú ý nhiều.

“Không uống, bị dị ứng không thể uống rượu. Cùng cậu xem TV, muốn xem kênh nào?”

“Kênh âm nhạc đi, hôm nay có phát lại ‘Ca thanh phiêu quá tam thập niên.’” Tiểu Đường nói.

* ‘Ca thanh phiêu quá tam thập niên’: đại khái là những giọng ca lay động lòng người trong 30 năm.

“Cậu xem trước, tôi đi tắm một chút.” Sau khi giúp Tiểu Đường chỉnh kênh xong, Lâm Tầm liền đi đến phòng tắm ở hậu viện.

Bên tai truyền đến giai điệu quen thuộc, vì vẫn thường nghe nên đã thuộc lòng, có một vài ca khúc Tiểu Đường không biết tên, phần lớn là mấy bài hát xưa cũ, một vài bài còn ra đời trước cả Tiểu Đường. Nếu là Lâm đại ca, nhất định biết hết mấy ca khúc này, Tiểu Đường nghĩ. Lâm Tầm sinh ra giữa thập niên bảy mươi so với người sinh ra ở cuối thập niên tám mươi như Tiểu Đường lớn hơn mười tuổi, trước đây bọn người Nạp Kiệt không mấy coi trọng cậu, nhưng mà sau đó mọi người phát hiện Tiểu Đường tuy nhỏ tuổi nhưng lại rất chín chắn, mà Lâm Tầm nếu không đưa ra giấy chứng minh thư, rất ít người biết tuổi thật của hắn, một người như ông cụ non cùng một người trời sinh mặt non, dường như cũng thực xứng đôi.

Lúc Lâm Tầm lau khô tóc, TV đang phát tới ca khúc ‘Hai mươi năm sau chúng ta gặp gỡ’. “Năm đó tốt nghiệp sơ trung tôi có hát ca khúc này, hiện giờ đã trôi qua hai mươi năm, thế nhưng năm đó có mấy ai chân chính nghĩ đến lúc này.” Lâm Tầm cảm khái.

“Lâm đại ca, hai mươi năm sau chúng ta sẽ có bộ dáng thế nào?” Tiểu Đường hỏi.

“Hai chúng ta sẽ trở thành hai đại thúc phong độ tao nhã.” Lâm Tầm tự tin trả lời.

“Lâm đại ca, người trở thành đại thúc phong độ tao nhã chỉ có tôi, anh khi đó đã là một ông già.” Tiểu Đường nhịn không được dả kích hắn, Lâm đại ca à, thích nhất là cái đẹp.

“Xú tiểu tử, cậu tạo phản hả! Nói, ai là ông già!” Lâm Tầm ra sức đem Tiểu Đường áp lên giường, đưa tay đến gần nách uy hiếp cậu.

“Anh! Chính là anh!” Tiểu Đường thể hiện mình là một Đảng viên ninh tử bất khuất*.

* ninh tử bất khuất: thà chết chứ không chịu khuất phục.

“Muốn chết!” Gian thương vươn ma trảo.

Hai người trên một chiếc giường không mấy lớn, Tiểu Đường vừa cười vừa trốn, Lâm gian thương chiếm ưu thế về thị lực lẫn lực chiến đấu truy mãnh, thanh âm hai người cười đùa dần át cả tiếng hát trong TV, Tiểu Cầu lết đến bên giường, mí mắt cũng không thèm nhấc lên mà trực tiếp ngáy o o rồi ngủ thẳng cẳng, gần đây mấy cảnh thế này rất thường diễn ra, nó cũng không còn hứng thú thưởng thức.

Lâm Tầm trên người vốn là bộ đồ ngủ bằng tơ lụa đắt tiền, Tiểu Đường lại mặc áo ba lỗ cùng một cái quần tứ giác, giữa tình hình chiến đấu kịch liệt, cái áo ba lỗ màu trắng của Tiểu Đường đã sớm bị kéo xuống dưới nách, áo ngủ tơ lụa trên người gian thương phút chốc cũng chỉ còn một cái nút duy nhất để trấn thủ trận địa, da thịt kề sát, ái muội ngày càng làm cho người ta cảm thấy nóng...

Chợt~ giữa lúc hỗn loạn, Tiểu Đường cảm giác trên mặt bị một cái gì đó mềm mại cọ cọ, dựa vào năng lực cảm thụ nhạy bén, Tiểu Đường xác định vật thể không rõ kia chính là môi người.

Giỏi cho gian thương nhà anh, bất tự còn chưa trao đổi mà anh đã dám chạy đến đây ăn vụn!

Không hỏi mà lấy chính là đạo tặc! Là một cảnh sát nhân dân, trừng phạt tội phạm vốn là thiên chức! A ô~ trong bóng đêm, Tiểu Đường há miệng cắn một phát vào lão tặc đang thâu hương thiết ngọc kia.

Cuộc chiến hôm nay hạ màn giữa tiếng kêu thảm thiết của gian thương.

“Cậu tại sao lại cắn tôi?” Gian thương ủy khuất, tuy rằng đều dùng miệng giống nhau, tiểu cảnh sát như thế nào lại không bắt chước hắn có qua có lại.

“Đội trưởng dạy tôi, đó là chiêu rất hữu hiệu khi vật lộn với một người ở khoảng cách gần, đương nhiên không thể dùng trong những trận đấu chính quy.” Tiểu cảnh sát vẻ mặt tự hào.

Mạc Phi, lại là cậu! Gian thương bị phẫn.

Ngày hôm sau.

“Lâm tổng, tối qua thực kịch liệt nha.” Thư kí nhìn thấy dấu răng ở quai hàm Lâm Tầm, cười ái muội nói. Lâm Tầm sờ sờ quai hàm, cười bí hiểm.

“Tiểu Đường, hôm qua cậu và Lâm Tầm ở trong phòng đùa giỡn cái gì vậy?” Nạp Kỳ nhiều chuyện hỏi thăm.

“À, tôi dạy Lâm đại ca mấy động tác vật lộn tự do, dùng để đánh người là hữu hiệu nhất.” Tiểu Đường nói. Lang bậm nhiều chuyện sờ sờ cái mũi ỉu xiu đi làm.

Tiểu Đường mỉm cười treo bảng “Làm việc” lên cửa, một ngày tràn đầy tươi đẹp lại bắt đầu.

Chú thích:

Chứng hoa phấn (tên tiếng anh là Allergic rhinitis) là chứng viêm dị ứng đường mũi, xảy ra khi người có hệ miễn dịch yếu hít phải các chất gây dị ứng như phấn hoa, bụi và lông, da chết của động vật. Với những người này, chất gây dị ứng sẽ kích thích các kháng thể trong hệ miễn dịch hoạt động. Khi bệnh này có nguyên nhân từ phấn hoa của thực vật, nó được gọi là bệnh pollinosis (bệnh hen theo mùa phấn hoa), đặc biệt nếu nó có nguyên nhân từ hạt phấn của cỏ thì bệnh này được gọi là “hay fever” (bệnh sốt mùa cỏ khô)

Sự kích ứng này dẫn đến việc giải phóng các chất điều tiết viêm phù như histamin và các chất hóa học khác. Điều này thường dẫn đến hắt hơi, ngứa, chảy nước mắt, sưng tấy và viêm đường mũi, dẫn đến tăng cao việc tạo chất nhầy trong mũi.

20. Chương 20: Hối Lộ

Lâm Tầm đem xe đậu ở bãi rồi thông thả đi đến hẻm Bồ Câu, một chiếc xe cảnh sát lướt qua hẻm, thắng ‘kết’ một cái, sau đó chậm chậm lùi lại, Lâm Tầm dừng cước bộ nghiêng đầu nhìn.

“Giám đốc Lâm, vừa đúng lúc gặp được anh.” Xe cảnh sát dừng bên cạnh, Đại Lưu cười tủm tỉm từ trong tay lái chui ra.

“Có việc gì thế?” Lâm Tầm hỏi.

“Anh giúp tôi đưa cái này cho Tiểu Đường đi, hẻm nhỏ không cho xe vào, tôi vừa định nghĩ xem nên đậu xe ở đâu, đúng lúc lại gặp được anh.” Đại Lưu nói xong liền lấy từ trong túi một tấm thiệp hồng in chữ vàng đưa qua.

“Kết hôn sao? Chúc mừng a!” Lâm Tầm vừa nhận thiệp nhìn lướt qua, nguyên lai là thiệp cưới.

“Không còn cách nào, trong nhà cứ thúc giục mãi.” Đại Lưu tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trên mặt cũng không giấu được vẻ hạnh phúc, “Giám đốc Lâm, đến lúc đó anh và Tiểu Đường cùng đến nha.”

“Mời tôi cũng không đưa thêm một thiệp mời, thật không có thành ý mà.”

“Giám đốc Lâm, anh không thấy trên thiệp tôi đã viết rõ rồi sao?” Đại Lưu cười hì hì, có chút đắc ý vì chiếm được thể thượng phong.

Lâm Tầm quả nhiên lộ ra biểu tình kinh ngạc, Đại Lưu càng đắc ý.

“Giám đốc Lâm, tôi tuy tâm tư thô thiển, nhưng mắt không có mù, thấy anh đối tốt với Tiểu Đường đều xuất phát từ tâm can, nếu chút việc đó cũng không hiểu thì mấy năm nay làm cảnh sát này đều coi như vứt đi. Nói thật, trước kia tôi đối với chuyện giữa nam với nam hoàn toàn không hiểu, nhưng sau thấy đội trưởng cùng tham mưu bên nhau tốt như thế, lại nhìn đến anh em ở chốn ăn chơi, có một số việc không cần nghĩ cũng liền thông suốt. Cái gọi là tình yêu, vốn không có phân biệt.” Đại Lưu nắm chặt cơ hội biểu đạt văn chương một phen.

“Vậy cậu cũng không biết hỏi xem người anh em Tiểu Đường của cậu có cam tâm tình nguyện không.” Lâm Tầm cười cười xem xét hẻm, phát hiện tên Đại Ngốc này cũng có chút ý tứ.

“Cái kia còn phải hỏi! Tiểu Đường mắt mù nhưng tâm không mù, cậu ấy nếu không có ý gì thì sao có thể cùng anh dây dưa lâu như vậy, lần trước tôi không để ý đem anh ra nói đùa một câu, Tiểu Đường thiếu chút nữa là tuyệt giao với tôi, đó là lần đầu tiên cậu ấy nói chuyện nghiêm túc đến thế.” Đại Lưu nhớ đến lần trước Tiểu Đường đối hấn hung ác như vậy, thật là ủy khuất mà.

Nghe lời này của Đại Lưu gian thương thực hưởng thụ, bắt đầu cân nhắc bao lì xì có nên bỏ thêm hai tờ bạc lớn hay không, vậy mà Đại Lưu đột nhiên thở dài một tiếng: “Lại nói, Tiểu Đường rất sùng bái đội trưởng, mọi việc đều lấy đội trưởng làm gương mới có hôm nay a~”

“Không tốt sao?” Gian thương nheo mắt. Thử nghĩ xem, hấn khổ tâm cố gắng đã hơn một năm rồi cuộc nhờ vào tấm lòng chân thành mới phá được kim thạch, thế mà từ cái miệng của Đại Ngọc chớp mắt đều trở thành công lao của Mạc Phi, gian thương không phục a!

“Tốt, tốt chứ, có thể gặp gỡ được người tốt như giám đốc Lâm đây chính là phúc khí của Tiểu Đường a,... Giám đốc Lâm, tôi còn phải tuần tra, mạo phép đi trước, ngày đó nhớ cùng Tiểu Đường đến nha!” Đại Lưu nói xong liền khởi động xe cảnh sát dứt khoát chạy đi.

Hướng theo chiếc xe cảnh sát đang rời đi hừ một tiếng, Lâm Tầm tiếp tục nhàn nhã tiến đến hẻm Bồ Câu.

Hiện tại chính là thời điểm hoa chim câu nở rộ, những bông hoa đầu cành trắng ngần cực đại tựa như mây chú chim bồ câu tinh khôi. Bước đến dưới một tán hoa nở rộ, Lâm Tầm đột nhiên nổi tâm “bất chính”, hấn lấy đà nhảy lên vỗ mạnh vào một nhánh cây, hoa chim câu trên cành khô khê rung động một chút, đóa bồ câu đầu cành bỗng lung lay rồi nương theo gió rơi xuống, Lâm Tầm vươn tay bắt lấy, nâng niu nó trong lòng bàn tay.

Đây chính là lễ vật của hôm nay! Lâm Tầm thật cẩn thận mang theo đóa hoa hướng đến phòng mát xa của Tiểu Đường. Theo nhiệt độ quan hệ ngày càng tăng cao giữa hấn và Tiểu Đường, thời điểm này hai người giống như đã bước vào giai cảnh, trong mắt người khác, bọn họ nghiễm nhiên trở thành một đôi, chỉ cần bước qua cửa ải này hai người liền công đức viên mãn, chính là tiểu cảnh sát vẫn như trước không nhanh không chậm, duy trì tâm thái thuận theo tự nhiên, khiến bản thân hấn càng phải tỏ vẻ tôn trọng Tiểu Đường, gian thương bị vây trong thảm cảnh đói khát chỉ có thể tiếp tục ngồi chồm hổm canh giữ cọng cỏ tươi mới mê người bên cạnh, không dám tùy tiện vượt qua Lôi Trì* nửa bước.

*Lôi Trì: tên sông cổ ở huyện Vọng Giang, tỉnh An Huy Trung Quốc

Thời điểm Lâm Tầm bước vào phòng mát xa, Tiểu Đường đang phục vụ cho khách, Lâm Tầm cũng không quấy rầy cậu, tự mình kéo ghế ngồi bên cạnh.

“Ông Trương, thất lưng lại đau sao?” Lâm Tầm trò chuyện với người khách đang nằm trên giường.

“Đúng vậy, thất lưng của tôi phải do chính tay Tiểu Đường trị mới được, hai ngày trước Tiểu Đường không có ở đây, tôi liền tùy tiện tìm một chuyên viên khác, tay nghề của người kia ngay cả bóp một con kiến cũng không chết, vậy mà khi xong việc còn dám nhận của tôi năm mươi đồng.” ông lão lầm bầm.

Lâm Tầm liếc nhìn Tiểu Đường nhà hấn một cái, cậu một đầu đầy mồ hôi a! Lâm Tầm bắt đầu lo lắng Tiểu Đường nhà hấn phải chăng nên nâng giá lên một chút, dựa vào chất lượng phục vụ thế này giá cả chắc chắn phải cao hơn chứ. Lâm Tầm xoay người tiến vào phòng chuẩn bị nửa thau nước ấm, vắt thật kĩ khăn rồi đặt sang bên cạnh, chừng mười lăm phút sau, ông lão lười biếng duỗi duỗi thất lưng, hài lòng rời đi.

“Cậu xem, cậu một đầu đầy mồ hôi, có cần phải ra sức đến thế không.” Lâm Tầm đưa khăn ẩm cho Tiểu Đường lau mồ hôi.

“Còn không phải do anh làm hại, lần trước anh tự tiện sửa lại bảng giá của tôi, thế nhưng mấy khách hàng cũng không có nửa lời than phiền, nếu tôi không ra sức... không phải sẽ làm họ thất vọng sao.” Tiểu Đường vẫn còn cảm thấy ủy khuất.

“Vật siêu sở trị*, bọn họ còn muốn than phiền cái gì!” Lâm Tầm bản sắc gian thương không hề thay đổi “Hơn nữa, cậu ăn nên làm ra cũng tốt, có thể nhanh chóng trả hết nợ, như vậy cậu mới vứt bỏ được gánh nặng tâm lý cùng tôi ô...”

*vật siêu sở trị: nghĩa là món hàng nhận được có giá trị cao hơn tiền bỏ ra, gian thương đang tội cho Tiểu Đường làm nhiều mà nhận ít.

Câu kế tiếp Lâm Tầm không có cơ hội nói ra, bởi vì Tiểu Đường đã vô cùng chuẩn xác dùng tay bóp cái miệng của hắn.

“Mau giao cống vật hôm nay ra!” Tiểu Đường hung ác nói, đáng tiếc mặt cậu lại hồng hồng, không biết là do còn mệt hay bởi vì cậu nói mà Lâm Tầm vẫn chưa thốt ra khỏi miệng kia.

Lâm gian thương biết điều liền đem hoa chim câu vừa hái trên đường bỏ vào tay Tiểu Đường. Một tháng qua mỗi ngày đến đây Lâm Tầm đều mang cho Tiểu Đường một thứ gì đó, hoặc là một món điểm tâm ngọt ngào nhỏ nhỏ do chính hắn làm, hoặc là một nhánh hoa, hoặc là một khúc nhạc du dương, một bài thơ mà hắn phát hiện ngâm rất êm tai, nói tóm lại là những thứ không đáng tiền nhưng đều mang chút tâm ý nào đó. Chuyện này phát sinh từ cuộc đối thoại từ một tháng trước, ngày đó, gian thương một lần nữa không chính thức biểu đạt ý nguyện muốn kết giao với Tiểu Đường, mà Tiểu Đường cũng không chính thức đồng ý.

“Hồi lộ tôi đi, hồi lộ đến một ngày nào đó có thể tôi sẽ hài lòng rồi ưng thuận anh.” Tiểu Đường nói.

Từ ngày đó trở đi, Lâm Tầm liền thật sự mỗi ngày đều đem “lễ vật” đến.

“Đây là hoa gì?” Tiểu Đường chạm nhẹ vào đóa hoa mềm mại hỏi.

“Hoa chim câu, đây tuyệt đối là bông hoa nở đẹp nhất trên đường.” Lâm Tầm trả lời.

Tiểu Đường cẩn thận vuốt ve từng cánh hoa trơn mịn, trên mặt lộ ra một tia phiến muộn, “Trước kia lúc tuần tra không biết đã đến nơi này bao nhiêu lần, nhưng mà một lần cũng không có chú ý cây cỏ cùng hoa lá ở đây, hiện tại đã mùa, muốn nhìn cũng không thấy được.”

“Không sao đâu, vẫn còn có cơ hội sáng mắt mà, Nạp Kì không phải đang rất cố gắng sao.” Lâm Tầm an ủi.

“Aizz, chúng ta hại Nạp Kì thê thảm rồi, hiện tại bệnh nhân và người nhà bệnh nhân trong bệnh viện nhìn thấy anh ta liền giống như nhìn thấy gián.” Tiểu Đường thở dài thườn thượt.

Lâm Tầm nghe đến đây, vừa bất đắc dĩ lại vừa cảm thấy buồn cười.

Khoa học kĩ thuật phát triển cho tới hôm nay, giải phẫu cấy giác mạc đã không còn là một việc khó khăn nữa, khó khăn chính là giác mạc dùng để cấy quá khan hiếm. Một năm trước, Lâm Tầm nhờ vả Nạp Kì tìm người quyên tặng thích hợp trong bệnh viện, cũng hứa hẹn hậu đãi cùng báo đáp. Nạp Kì vốn cảm thấy việc này sẽ không quá khó khăn, dù sao Lâm Tầm cũng đưa ra một cái giá rất cao, có trọng thưởng tất có dũng phu. Thế nhưng thời điểm tìm kiếm lại không được thuận lợi, bởi vì thứ cần chính là một giác mạc khỏe mạnh, cho nên Nạp Kì liền chuyển mục tiêu sang những thanh niên mang bệnh nặng trong người, lấy khả năng của một bác sĩ xem xét hắn có thể dễ dàng nhìn ra thời gian sống của người bệnh còn nhiều hay ít, sau đó hắn liền bắt tay vào hành động, kết quả một lần lại một lần thất bại. Bởi vì ở bệnh viện, mặc kệ là bệnh nhân hay người nhà bệnh nhân đều rất kiêng kị nghe chữ “chết”, nhất là người nhà của những người trẻ tuổi, có ai lại nguyện ý thẳng thắn tiếp nhận sự thật rằng người thân còn đang khỏe mạnh của mình sẽ ra đi? Hơn nữa theo quan niệm truyền thống của người Trung Quốc, người sau khi chết phải bảo toàn thân thể. Cho nên dù hỏi báo hậu hĩ bao nhiêu, nhưng vào thời điểm Nạp Kì nói đến việc sau khi chết hiến giác mạc, đều không ngoại lệ bị đuổi ra khỏi phòng bệnh, sau đó bắt luận người bệnh nào được bác sĩ Nạp thăm viếng qua đều lần lượt từ già cõi đời. Dần dần lời đồn thổi nổi lên, Nạp Kì vô tội liền bị mang tiếng bác sĩ ôn thần....

“Đừng nghĩ nhiều, nếu là vàng thì trước sau gì cũng phát sáng, Nạp Kì sẽ dùng thực lực để chứng minh kì thực cậu ta là một bác sĩ giỏi.” Lâm Tầm an ủi Tiểu Đường. Gian thương cũng không từ bỏ việc lợi dụng Nạp Kì, bởi vì so với danh tiếng của lang băm mà nói, rõ ràng đôi mắt của Tiểu Đường nhà hắn quan trọng hơn.

Nạp Kì cũng nghĩ như vậy, cho nên hắn tiếp tục chịu đựng vì Tiểu Đường tìm kiếm người hiến tặng thích hợp.

“Đúng rồi, Đại Lưu sắp kết hôn, cậu ta có gửi thiệp hồng, mời tôi và cậu cùng đi.” Lâm Tầm chuyển sang đề tài có tin vui.

“A, vì sao còn có anh?”

“Bởi vì cậu ta nói tôi là người quen của cậu a.” Gian thương đắc ý.

“Hừ, vì trong số những người cậu ấy biết thì anh là người giàu nhất thì có.” Tiểu Đường một câu liền nói toạc móng heo.

“Vậy thì tôi liền tặng cho cậu ta một trăm đồng tiền lì xì.” Dựa vào khả năng của Lâm Tầm thì đó cũng là chuyện tự nhiên, bất quá hẳn càng cao hứng khi có thể được bằng hữu bên cạnh Tiểu Đường thừa nhận, cho nên cũng sẽ không so đo.

“Người trọng sĩ diện như anh lại dùng tiền đổi lấy một ít tình cảm thì thật không phù hợp.” Tiểu Đường cười xấu xa, Lâm đại ca của cậu a, kì thực là một người rất đáng yêu, dễ bị bắt chẹt, vậy mà ban đầu cậu còn đối với anh tràn ngập kính nể.

“Vẫn là Tiểu Hoa nhà tôi hiểu tôi nhất.” Lâm Tầm vuốt vuốt mặt Tiểu Đường.

“Ah, không được gọi tôi là Tiểu Hoa.” Chụp lấy móng vuốt của gian thương, Tiểu Đường thực hối hận vì đã nói cho Lâm Tầm biết việc đổi tên của mình.

(Tiểu Đường tên đầy đủ là Đường Hoa, nên việc Lâm Tầm gọi cậu là Tiểu Hoa cũng không có gì lạ, chỉ là hơi giống tên con gái =.=, còn việc tác giả đề cập đến chuyện đổi tên thì cả editor lẫn beta đều không hiểu, có lẽ có liên quan đến bộ “phi thường thì kì phi thường ái” cũng của Dạ Vũ)

Gian thương cười xấu xa, Tiểu Hoa của hắn kì thực là một người hay mắc cỡ lại rất kĩ tính, hơn nữa lúc sắm vai ông cụ non còn phi thường cố chấp. Nhất định là vì muốn rút ngắn sự chênh lệch với mình đi! Gian thương tự kỉ nghĩ.

Ngày Đại Lưu kết hôn, gian thương đem Tiểu Đường sửa soạn giống mình như đúc, hai người vừa đứng song song nhau liền có thể đem ý tứ hàm súc chiếu cáo thiên hạ, khi dễ Tiểu Đường không nhìn thấy, gian thương đối với kiệt tác của mình vô cùng hài lòng a. Sau khi đưa hồng bao thật dày cho kẻ cười đến nhe răng nhắm mắt Đại Lưu, gian thương liền kéo Tiểu Đường đứng sang một bên, bởi vì khách khứa ở đây một người hắn cũng không quen biết, hắn nghĩ muốn chờ đồng nghiệp trước đây của Tiểu Đường đến rồi cùng ngồi vào một bàn, như vậy Tiểu Đường sẽ không cảm thấy nhàm chán.

“Hai người không thể ít nổi bật một chút sao?” Đại Lưu nhân lúc rảnh rỗi kề tai nói nhỏ với Tiểu Đường, hai người mặc trang phục tình nhân này vừa đến đứng ở đây, phong thái chú rể của hắn liền bị che lấp hoàn toàn.

Chẳng lẽ mình ăn mặc so với Đại Lưu xa hoa lắm sao? Tiểu Đường không hiểu ý mà nghĩ nghĩ.

Một lát sau, các đồng nghiệp trước kia của Tiểu Đường đều có mặt, một đám người đem Tiểu Đường đi vào phòng tiệc. Chọn một vị trí yên tĩnh ngồi xuống, Tiểu Đường cao hứng cùng nhóm đồng nghiệp đã lâu không gặp trò chuyện đến khí thế ngất trời, gian thương bị lạnh nhạt a. Lúc khai tiệc, tất cả mọi người đều vội vàng giúp Tiểu Đường chia thức ăn, Tiểu Đường bị vây giữa nhóm đồng nghiệp nhiệt tình, lại một lần nữa quên đi gian thương. Lâm Tầm lẳng lặng tự mình ăn, trước sau vẫn luôn ôn nhu ngắm nhìn Tiểu Đường của hắn.

Sau khi tàn tiệc, mọi người hẹn nhau nháo động phòng, Tiểu Đường khéo léo từ chối yêu cầu của mọi người, cùng Lâm Tầm lên xe rời đi. Trên xe, Tiểu Đường vẫn như trước đắm chìm trong sự hưng phấn khi được gặp lại mấy đồng nghiệp cũ, không ngừng kể cho Lâm Tầm nghe mỗi một đồng nghiệp trước đây có chuyện gì thú vị, có chuyện gì đáng xấu hổ, nhưng mà một lát sau, Tiểu Đường liền chú ý đến sự trầm mặc bất thường của Lâm Tầm.

“Lâm đại ca, anh mất hứng sao, thực xin lỗi, lúc ăn tiệc rất cao hứng nên đã quên quan tâm đến anh, anh không quen ai, hẳn là rất nhàm chán.” Tiểu Đường trong lòng tràn đầy áy náy.

“Ngốc a, tôi cần người khác quan tâm sao? Tôi chỉ nghĩ rằng, bình thường có phải cậu rất cô đơn hay không, tất cả mọi người đều bề bộn công việc, tôi cũng chỉ đến tối mới có thời gian ở bên cậu.” Nhìn thấy hóm

nay Tiểu Đường cao hứng như vậy, Lâm Tầm không khỏi nghĩ đến một người ngày nào cũng phải trông coi phòng mát xa như cậu nhất định sẽ rất cô đơn.

“Lâm đại ca, tôi không cô đơn, mỗi ngày trôi qua đối với tôi đều rất phong phú khoái hoạt, thật đó. Đường nhiên tôi phải thừa nhận ngày ngày tôi đều phi thường chờ mong đến lúc gặp tới, bất quá chuyện đó không phải bởi vì cô đơn.” Tiểu Đường mò mẫm nắm lấy tay Lâm Tầm.

Là bởi vì anh, mới khiến cho tôi tràn ngập mong chờ.

“Tiểu Đường, tôi có thể cho là việc hối lộ hàng ngày của tôi đã có thành quả không?” Đèn đỏ, Lâm Tầm dừng xe. Thông minh như hắn sao lại nghe không hiểu Tiểu Đường chính là đang đáp ứng hắn.

“Uhm, hối lộ hôm nay tôi còn chưa lấy.” Tiểu Đường nói.

“Tôi ngay lập tức đưa cho cậu.” Lâm Tầm nói xong liền xoay người qua, đặt một cái hôn chân thật, rõ ràng trên trán Tiểu Đường, sau đó gian thương cả người căng cứng lên làm chuẩn bị, dựa theo kinh nghiệm trước đây Tiểu Đường nhất định đối với hành vi lưu manh của hắn nghiêm khắc trừng phạt. Nhưng mà đợi cho đến khi đèn xanh bật sáng, không khí trong xe vẫn hài hòa như cũ.

“Tiểu Đường, tôi vừa hôn cậu.” Gian thương chủ động tự thú, hắn nghĩ Tiểu Đường hẳn là không phản ứng kịp.

“Lâm đại ca, tôi một mực nghĩ không biết khi nào thì anh mới quang minh chính đại hôn tôi một cái.” Tiểu Đường cười lộ ra hàm răng tuyết trắng.

Lâm Tầm nhất thời không nói được gì, nghĩ ngọn cỏ của hắn thật không phải ưa mắc cỡ ở mức bình thường đâu, mỗi lần trộm hôn gian thương đều buồn bực vì vừa bị đánh vừa bị cắn, mỗi bước đi nho nhỏ này hắn đều gian nan vượt qua như thế đó. Về nhà, về nhà! Lúc này mình phải quang minh chính đại hôn cho đủ! Gian thương ý chí chiến đấu hừng hực đạp ga tăng tốc độ xe.

21. Chương 21: Tam Phục Thiên

Quan hệ giữa gian thương và Tiểu Đường hiện tại có thể nói đã rơi vào giai cảnh, nhìn theo những hành động nhỏ nhặt ngày càng lộ liễu của gian thương, người trong chốn ăn chơi chỉ cần hai mắt còn sáng thì dù tình trường lão luyện hay trình độ thấp kém đều không tránh khỏi bị đau mắt hột, trong suy nghĩ một số ít quần chúng không biết sự tình, Lâm Tầm vốn là người cao quý, là ưu nhĩ, là cao lĩnh chi hoa, thậm chí còn là vương tử, là nữ vương trong mộng của không ít người, thế nhưng lúc này bọn họ phát hiện, kì thực hắn đến thời kì động dục so với những giống đực khác cũng không khác biệt mấy, cũng là đáng khinh, hao sắc, không từ thủ đoạn...

Còn chưa đến thời điểm tan tằm Lâm Tầm đã vội chuẩn khỏi công ty, hôm nay là ngày Hạ chí*, hắn phải nhân lúc Phúc Lâm Đường chưa đóng cửa mua nguyên liệu nấu nước mát đem về. Tuy rằng gian thương không hề hứng thú với việc ăn thịt động vật hoang dã, nhưng lại cực kì tôn sùng những phương pháp bồi bổ thân thể của người xứ Quảng Đông, ngay trước khi Vương Lão Cát (1) nổi tiếng đại giang nam bắc, gian thương đã có thể tự mình nấu nước mát.

Kim ngân hoa, hạ cô thảo, hàng bạch cúc, cam thảo, nhớ đến đôi mắt của Tiểu Đường, Lâm Tầm lại bổc thêm một chút vị cầu kỷ. Mang theo gói thuốc đông y thật to, gian thương như trước chạy đến căn phòng nhỏ của Tiểu Đường. Từ khi cùng Tiểu Đường xác lập quan hệ, Lâm Tầm liền nhịn không được mà bắt đầu xâm chiếm địa bàn, căn phòng nhỏ xíu chưa đầy mười hai mét vuông này của Tiểu Đường đột nhiên xuất hiện rất nhiều thứ linh tinh không thuộc về cậu tựa như măng mọc sau mưa, tỷ như có thêm thiết bị Internet, một chiếc tủ quần áo đơn giản, một cặp chén, hai đôi dép lê, ba cái đệm dựa cỡ lớn, trên kệ đầu giường còn trưng rất nhiều chai lọ với công dụng khác nhau, thậm chí ngay cả địa bàn của hai anh em Nạp Kỳ cũng không may mắn thoát khỏi, nước hoa quả cùng với nồi nấu nước chiếm hết một phần ba mặt bàn

trong bếp, ở phòng tắm chung cơ hồ mỗi ngày đều thấy xuất hiện thân ảnh quyến luyến bịn rịn của gian thương.

“Sao cậu không mang Tiểu Đường về nhà đi?” Bị chậm chiêm thước sào* như thế, Nạp Kỳ cắn răng hỏi.

*chậm chiêm thước sào: chim trăm cướp tổ của chim khách.

“Tiểu Đường làm việc không tiện” Gian thương hợp tình hợp lý nói, “Cậu tưởng tôi thích mò đến đây ở sao, nếu không phải cậu lè mè chậm chạp kéo đến bây giờ cũng không xong chuyện, tôi và Tiểu Đường cũng đâu cần phải ủy khuất ở chỗ này, cậu có biết hay không, mỗi lần tôi muốn hôn cậu ấy, cậu ấy trước tiên luôn phải vênh tai nghe ngóng xem có ai mai phục ở góc tường không.”

Bác sĩ lưu manh trầm mặc, người có thể vô sỉ đến mức này cũng coi như là một loại bệnh đi.

Nói đến hôn, trong lòng Lâm Tầm ngọt ngào giống như đổ mật ong. Từ sau khi vượt qua cảnh giới thứ nhất, gian thương đều luôn thừa cơ hội đem tiểu cảnh sát ôm lại “gặm” hai cái, tiểu cảnh sát rõ ràng cũng không phải kiểu tình nhân dây dưa ư cái, mỗi lần Lâm Tầm muốn “gặm” cậu đều rất phối hợp, Tiểu Đường có thể tâm vô khúc mắc mà tiếp nhận khiến cho Lâm Tầm tâm hoa nộ phát, hần vẫn lo lắng Tiểu Đường qua được cửa ải tâm lý lại không qua được cửa ải sinh lý, nếu như vậy bọn họ thật sự bị kịch. Lâm Tầm cảm thấy rằng, công lao này hoàn toàn thuộc về sức quyến rũ cường đại của riêng hần, hơn nữa, nhiều năm sau đương sự vẫn rất dương dương tự đắc đi cầu chứng a. Đối với vấn đề này, khi đó Tiểu Đường sau hai giây do dự liền đồng ý với suy đoán của Lâm Tầm. Mà sự thật thì thế nào? Tiểu Đường dựa trên kinh nghiệm từng trải của bản thân tổng kết ra một điều – thời điểm nhìn không thấy, năng lực tiếp nhận cũng sẽ tăng cao. Không phải có câu tục ngữ nói thế này sao: tắt đèn, kì thực đều giống nhau. Bất quá nhìn thấy bộ dáng Lâm đại ca đắc ý như vậy, Tiểu Đường cảm thấy có một số sự thật vẫn là nên chôn vùi nó cùng với dòng chảy của thời gian đi thôi.

Giữa hè, hẻm Bồ Câu được cây chim câu tươi tốt an phận đứng ở một góc che mát, bóng cây ngăn trở ánh mặt trời nhiệt tình đồng thời cũng đem hơi nóng cuộn cuộn chặn ngoài ngõ. Tiến một bước vào con hẻm nhỏ, cước bộ của Lâm Tầm liền nhẹ nhàng thoải mái hần lên, khẽ ngâm nga bài hát “Hôn” của Lương Tịnh Như*, trên mặt lộ ra nét tươi cười, nhẹ nhàng hôn em, đôi mắt em khép lại~~

*Lương Tịnh Như: nữ ca sĩ nổi tiếng của Trung Quốc, được mệnh danh là “Thiên hậu của các bản tình ca”...

Vì sao là “Hôn” mà không phải là “Ngạ lang truyền thuyết”? Bởi vì gian thương và Tiểu Đường hiện nay mới chỉ dừng ở giai đoạn hôn, mà nguyên nhân cho sự tiến triển chậm chạp này không phải vì gian thương rất thân sĩ, cũng không phải vì Tiểu Đường rất rụt rè, mà là bởi lí luận về chủ nghĩa tình yêu hoàn mỹ rất nhảm nhí của gian thương.

*Ngạ lang truyền thuyết: tạm dịch truyền thuyết lang đói. Là một bài hát của thiên vương Trương Học Hữu.

Thời gian phải có ý nghĩa kỉ niệm, địa điểm phải có tình ý, không khí của đôi bên phải hài hòa, những người nhân rồi không phận sự không được phép bén mảng đến, quá trình phải vừa kịch liệt vừa lãng mạn, kết quả phải vừa tốt đẹp vừa ấm áp, quan trọng nhất là... – Tiểu Đường phải nhìn thấy được! Gian thương hi vọng trong lần đầu tiên đó của bọn họ Tiểu Đường có thể dùng đôi mắt trong suốt sáng ngời ghi chép lại toàn bộ quá trình, đây cũng là điều mà hần hứa với cậu. Kết quả, lang bám vì hạnh phúc của gian thương, không thể không gánh lấy áp lực ngày càng lớn bốn ba trước giường của những người bệnh trầm kha.

Đối với việc tiến thoái lưỡng nan này, gian thương không vội, Tiểu Đường lại càng không gấp. Con thỏ đã không gấp thì còng cổ gấp cái gì a! Sớm tự xếp mình vào phía bị người kia ăn sạch, hành vi như vậy tựa hồ rất không có cốt khí, bất quá Tiểu Đường thật thản nhiên, bởi vì luận kinh nghiệm, luận tư lịch như thế nào thì cũng không đến phiên cậu nằm trên, hơn nữa, làm một hậu bối, cậu cũng không quá hứng thú với việc áp đảo, để cho Lâm Tầm chủ động mọi chuyện, đối với cậu có khi lại dễ chịu tự nhiên hơn.

Lâm Tầm khẽ cười đi đến trước cửa phòng mát xa, không hề bất ngờ khi thấy tấm bảng “Nghỉ buôn bán” được treo trên cửa. Người ta mùa xuân buồn ngủ, Tiểu Đường mùa hè lại sụt cân, trước kia lúc còn làm cảnh sát không cảm nhận được, cả ngày bận rộn đến mức không có thời gian để ý đến cảm thụ của thân thể, nếu ngẫu nhiên ăn không ngon ngủ không sâu chỉ nghĩ được nguyên nhân là do mệt mỏi quá độ, hai năm nay bắt đầu sống thanh nhàn, Tiểu Đường mới biết nguyên lai bản thân lại có tật xấu như vậy, vừa

đến buổi chiều tinh thần liền uể oải, Tiểu Đường dứt khoát đóng cửa nghỉ ngơi, ông bà xưa có dạy – thân thể là tiền vốn cách mạng. Tiểu Đường quyết tâm bảo vệ tốt tiền vốn của mình, có như vậy mới có thể sinh ra lợi nhuận để trả nợ, tuy rằng chủ nợ tỏ vẻ hằn chỉ cần tiền vốn là đủ rồi, nhưng mà trong hoàn cảnh kinh tế ác liệt như hiện tại, Tiểu Đường cho rằng đầu tư liều lĩnh là không sáng suốt, đối với đôi bên đều tiềm ẩn nguy hiểm, cũng không phải cậu không tín nhiệm Lâm Tầm, nhưng mà khi đội trưởng nghe được tin cậu “rơi vào tay giặc” liền gọi điện đến “chiếu cố” vô số lần, thái độ của đội trưởng đã rất rõ ràng rằng, nếu gian thương dám mưu toan lợi dụng áp lực kinh tế bức Tiểu Đường đi vào khuôn khổ, anh liền cho thân thể gian thương ném qua một chút cái gọi là thiết quyền chính nghĩa. Cho nên vì an toàn sinh mệnh của Lâm đại ca, Tiểu Đường cảm thấy rằng sổ sách vẫn nên thu khoản nào tính khoản đó đi.

Xuyên qua phòng làm việc, nhẹ nhàng đẩy cửa, gian thương diễm phúc vô biên được chiêm ngưỡng một bức tranh thanh lương đẹp mắt.

Trên chiếc giường lớn, Tiểu Đường và Thạch Lỗi mỗi người một góc đang say ngủ, hai người đều mặc áo lót cùng với quần short ngắn, trên bụng tùy ý đắp hờ một mảnh chăn, để lộ ra da thịt bóng loáng trần ngập sức sống tuổi trẻ, một chút mồ hôi lấm tấm ở thái dương làm cho vài sợi tóc đen nhánh bết cả vào trán, càng tôn lên vẻ xinh đẹp của họ. Thạch Lỗi vốn chính là một mỹ thiếu niên hiếm thấy, ngay cả A Kiệt cũng nói cho dù Tiểu Lỗi không làm gì mà chỉ đứng yên một chỗ cũng đủ tạo thành cảnh đẹp ý vui phong tình vạn chủng, thậm chí còn có rất nhiều khách nhân bày tỏ nếu có thể thấy được bộ dáng lúc ngủ của Tiểu Mê, giảm thọ hai năm cũng đáng a~ gian thương tuy rằng đối với Thạch Lỗi không có tình cảm đặc biệt nào, nhưng điều này hoàn toàn không ảnh hưởng đến góc độ quan điểm thưởng thức người đẹp của hắn, huống chi lúc này trong bức hải đường xuân thủy còn có người mà hắn yêu thương.

Cho nên gian thương không lên tiếng, hần nhàn nhả tựa vào khung cửa tiếp tục chiêu đãi hai mắt của mình.

Tiểu Đường là người tỉnh dậy trước, ánh mắt nóng bỏng của gian thương cùng sự mẫn cảm xuất phát từ bản năng nghề nghiệp khiến cho cậu dù ngủ cũng thấy lưng như bị kim chích, bất quá trong nháy mắt tỉnh lại cậu liền biết ánh mắt dư thừa trong phòng là thuộc về ai, trong không khí đậm đậm lan tỏa mùi hương của DUNE.

“Lâm đại ca.” Tiểu Đường mỉm cười vươn tay.

“Đánh thức cậu sao?” Lâm Tầm tiến đến, thuận tay rút khăn mặt trên giá giúp Tiểu Đường lau mồ hôi.

“Tôi và Tiểu Lỗi nghe Chu Lập Ba (2) tấu hài, vốn là rất vui, nhưng tiết trời oi bức đáng ghét này lại khiến người ta thần trí mơ màng, bất tri bất giác liền ngủ quên mất.” Tiểu Đường nói xong ngáp một cái.

“Uhm, có lẽ do trời sắp mưa, mà bên ngoài một ngọn gió cũng không có, thật oi bức, hai người tại sao lại không bật điều hòa?”

“Hao điện.” Tiểu Đường nói. Đội trưởng tuy đã mua cho cậu máy điều hòa, nhưng chỉ vào hai ngày mùa đông lạnh nhất mới dùng một chút.

“Lâm đại ca, anh đến rồi sao?” Thạch Lỗi nghe được thanh âm hai người nói chuyện, cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, liền thấy Lâm Tầm đang giúp Tiểu Đường mang giày.

“Chụp ảnh xong hết rồi hả?” Lâm Tầm hỏi cậu.

“Uhm, rất thuận lợi.” Thạch Lỗi gật gật đầu. Thời điểm nghỉ hè trở về, Lâm Tầm dùng quan hệ giúp cậu tìm công việc đóng quảng cáo, về phía nhà trường vì biết cậu là cô nhi nên cũng ngầm đồng ý, hai bên tiếp xúc một lần, công ty quảng cáo kia đối với Thạch Lỗi vô cùng hài lòng, lại kí thêm được hai hợp đồng, nghỉ hè lần này, Thạch Lỗi thực bận rộn, cũng thực dư dả.

“Có đồ ăn ngon hả?” Thạch Lỗi thấy trên bàn xuất hiện một cái gói to, nhảy xuống giường liền chạy về phía nó. Lâm Tầm mỗi ngày đều mang món ngon đến, mà đối với thân thể đang trưởng thành và sức ăn của một thiếu niên mà nói, thức ăn vĩnh viễn là thứ tràn ngập sức quyến rũ.

“Nguyên liệu nấu nước mát, buổi tối nấu cho hai người uống. Bây giờ cậu đem nó xuống nhà bếp nấu với nửa nồi nước trước đi.” Lâm Tầm phân phó.

Thạch Lỗi nghe lời mang gói to đi.

Thạch Lỗi chân chỉ vừa bước ra khỏi phòng, gian thương liền ôm chầm lấy Tiểu Đường hôn lấy hôn để.

“Tiểu Lỗi còn chưa đi xa đâu.” Tiểu Đường đẩy hẳn ra.

Lâm Tầm nghiêng người ra phía cửa liếc mắt một cái, bất ngờ phát hiện Thạch Lỗi không biết vì nguyên nhân gì lại quay về, đứng ở cửa tựa tiểu phi tiểu nhìn hẳn.

Chìa khóa. Thạch Lỗi làm khẩu hình miệng, cậu thực sự không phải cố ý quay lại quây rầy gian thương hưởng dụng món điểm tâm ngọt sau bữa trưa. Bởi vì tiểu viện của anh em Nạp Kiệt có lối cấu trúc 4 phòng khép kín, mà mỗi phòng cũng không lớn, cho nên phòng vệ sinh và nhà bếp chỉ có thể xây độc lập với nhau, và vì an toàn vệ sinh thực phẩm, nhà bếp đã được lắp đặt ổ khóa riêng, ngoại trừ lúc nấu cơm phần lớn thời gian đều bị khóa.

Lâm Tầm tức giận ném cho cậu một ánh mắt bảo cậu mau cút, Thạch Lỗi làm mặt quỷ, khinh thủ khinh cước* lấy chìa khóa được móc trên bức tường cạnh cửa, rồi rón ra rón rén ly khai, cậu cũng không muốn làm cho Tiểu Đường ca thẹn thùng.

* khinh thủ khinh cước: nhẹ tay nhẹ chân

“Có phải bị bắt gặp rồi không?” Tiểu Đường vì khẩn trương mà khuôn mặt đỏ bừng, tuy rằng khoảnh khắc gian thương và Thạch Lỗi trao đổi bất quá chỉ có vài giây, nhưng Tiểu Đường tinh ý nhạy bén vẫn nhận ra điều gì đó.

“Không có. Vừa rồi Tiểu Bạch và Tiểu Bội đi ngang qua, Tiểu Bội nhảy lên người Tiểu Bạch, tôi chỉ nhìn một chút.” Mặt không đỏ, tim không đập nhanh chính là cấp bậc sơ đẳng nhất của nói dối, gian thương đã đạt tới cảnh giới hạ bút thành văn rồi.

Tiểu Đường vốn nên có điều hoài nghi, nhưng mà vì gian thương trả lời ung dung thoải mái như thế, nghe cũng thuận tình hợp ý, lời nói lại không có chút chần chừ cùng chột dạ nào cả, Tiểu Đường liền tin.

Sự cảnh giác bị giải trừ, gian thương lại ôm lấy tiểu cảnh sát tiếp tục gặm gặm gặm...

Tam phục thiên, nội hỏa của gian thương so với nắng gắt ngoài trời còn dữ dội hơn, mà nội hỏa của Tiểu Đường so với hẳn lại càng tuyệt đối không kém, tuổi ngoài hai mươi huyết khí phương cương, mỗi ngày vành tai cùng tóc mai chạm vào nhau, rõ ràng đã lòi cái đuôi lang sói lại một lòng muốn trở thành quân tử khiêm nhường, mỗi lần sau khi khẩn cấp phanh lại, cậu đều cảm thấy Lâm Tầm tâm bất cam tình bất nguyện, đáng tiếc tình nhân “thân sĩ” vẫn luôn săn sóc cậu lại không phát hiện cậu thân bất do kỷ, còn một mực vì định lực của chính mình mà dương dương tự đắc. Tiểu Đường buồn bực, cậu thật sự rất ngượng nếu phải nói ra nhu cầu của mình, chỉ có thể cùng gian thương tiếp tục khúc Dương xuân bạch tuyết (3), cậu khẳng định Lâm đại ca nhất định tìm cơ hội tự an ủi, nhưng mà cậu đáng thương đến mức ngay cả cơ hội tự an ủi cũng không có, ban ngày, không được, cậu mù nên không thể phán đoán chính xác hoàn cảnh chung quanh có đủ an toàn riêng tư hay không, buổi tối, cậu không có cơ hội, lúc Lâm đại ca không lưu lại, Tiểu Lỗi sẽ chia giường với cậu.

Tiểu Đường chỉ có thể cùng gian thương ra vẽ đạo mạo, tam phục thiên, hỏa khí giáp công cả trong lẫn ngoài, bệnh sứt cân mùa hè của Tiểu Đường càng trở nặng.

Sau giờ cơm chiều, Lâm Tầm kêu Thạch Lỗi đem trà lạnh đã được nấu xong xuôi bưng lên, mọi người quây quần ở chiếc bàn gỗ đặt trong sân, mỗi người một chén.

“Uống nhanh đi, tránh cho mấy người ồn ào thượng hỏa.” Gian thương nói cố ý liếc Nạp Kỳ một cái, lang băm đem mấy triệu chứng bệnh nhiệt mùa hè tất cả đổ lên đầu hẳn, hẳn cũng không có ý muốn mời bọn họ đến xem.

Tiểu Đường lúc này đang cầm bát yên lặng uống một hớp.

“Thật là, ngày nóng bức nhất, mấy chuyện kia bớt làm một chút mới tốt. Nóng trong người, ăn không ngon miệng, Tiểu Đường hai ngày này ăn lại càng ít hơn.” Nạp Kiệt giúp em trai phụ họa.

Tiểu Đường mặt đỏ như ráng chiều, cậu không có lên tiếng biện minh, bởi vì nếu lên tiếng liền như không đánh đã khai.

“Tiểu Đường ca, hôm nay em về phòng của mình ngủ, anh cần làm gì thì làm đi, em không quấy rầy anh nữa.” Thạch Lỗi ân cần nói.

Tiểu Đường tiếp tục trầm mặc, mặt cơ hồ muốn vùi vào trong bát.

Trong nháy mắt, gian thương tỉnh ngộ! Không tỉnh ý, hẳn thật sự là không tỉnh ý chút nào! Hẳn cứ nghĩ Tiểu Đường như tờ giấy trắng hoàn toàn không có kinh nghiệm, thế nhưng dù không có kinh nghiệm thì vẫn còn bản năng a! Hẳn nhất thời lại đi xem nhẹ bản năng của Tiểu Đường nhà hắn, mỗi khi về nhà hắn đều trốn vào trong chăn nghĩ đến thời điểm Tiểu Đường cùng hắn hòa làm một, nhưng lại quên mất Tiểu Đường lúc đó cũng đang nước sôi lửa bỏng a

~

“Không cần, Tiểu Đường hôm nay sẽ theo tôi về nhà.” Mất bò mới lo làm chuồng, vẫn chưa muộn! Gian thương quyết định đêm nay sẽ bồi thường cho thật tốt cho Tiểu Đường nhà hắn.

Bên này gian thương vừa dứt lời, Tiểu Đường đã giật mình đứng bật dậy.

“Tôi no rồi.” Tiểu Đường buông bát bỏ chạy.

“Tiểu Đường, dừng, bên kia.....” Gian thương sắc mặt đại biến đuổi theo.

Đáng tiếc, vẫn chậm một bước, Tiểu Đường bị mù cộng thêm hốt hoảng liền đâm đầu vào cây mộc tê trong sân, những bông hoa bạch sắc nhỏ nhỏ rơi đầy đầu cậu, Tiểu Đường choáng váng ngốc lảng ngời bệt xuống đất.

“Có đau hay không a? ” Gian thương đuổi theo về mặt đau lòng.

“Không đau. ”

“Tôi xoa xoa cho cậu. ”

“Đã nói không đau mà. ”

“Không đau cũng xoa. ”

“...Bên phải. ”

“Cái gì? ”

“Bên phải đau...”

“Nga....”

Bên kia, ba người Nạp Kiệt giả vờ cảm điếc tiếp tục uống trà lạnh, tam phục thiên a, thanh tâm hàng hỏa bảo bình an*.

*thanh tâm hàng hỏa bảo bình an: tâm thanh thuần, hạ nhiệt hỏa, giữ bình an.

Chú thích:

(1) “Vương lão cát” là một loại nước uống bồi bổ cơ thể có từ khá lâu của Trung Quốc

(2) *Chu Lập Ba: Chu Lập Ba (sinh năm 1967), xuất thân là một diễn viên hài của Thượng Hải, gia nhập Đoàn kịch hài Thượng Hải năm 1981. Anh được chú ý vào những năm 1980, từng được mệnh danh là “bầu bới kịch Thượng Hải.” Những năm 1990, anh rời sân khấu đi làm trang trí nội thất, kinh doanh nhà đất, xuất ngoại và đến năm 2006 quay về sân khấu.

(3) Tích xưa kể lại rằng: Dương Xuân Bạch Tuyết là bản đàn gắn liền với lời giải bày của Tống Ngọc với vua nước Sở. Khi còn làm quan, Tống Ngọc thường bị gian thần ghen ghét, đưa chuyện. Ông chẳng được kẻ sĩ khen ngợi bao giờ. Sở vương thấy làm lạ mới thắc mắc thì nhận được câu trả lời đầy chính trực của Tống Ngọc:

“Khách có kẻ ca hát nơi kinh đô, thoát đầu hát khúc Lý Hạ Ba Nhân, trong nước khen hay và họa kể lại mấy ngàn người. Rồi hát bản Dương A Dạ Lộ, người khen và họa, rút xuống còn có vài trăm. Đến bài Dương

Xuân Bạch Tuyết, khen và họa, còn lại chỉ có vài mươi người... Là vì khúc hát ý càng cao, thì người họa lại càng ít.

...

Bậc thánh nhân hành vi trắc việt, siêu nhiên và xử sự theo mình, người trong thế tục hiểu sao được hành vi của thần!”

Nói như vậy đủ biết Dương Xuân Bạch Tuyết chẳng phải là một khúc nhạc tầm thường. Từ ý tứ, giai điệu đến cách thể hiện đều đạt đến mức xuất chúng tựa như một bậc thánh nhân.

(4) “Tam phục” chỉ Sơ phục (canh nhật thứ ba sau hạ chí), trung phục (canh nhật thứ tư sau hạ chí) và mạt phục (canh nhật đầu tiên sau lập thu), trong khoảng thời gian từ trung tuần tháng 7 đến trung tuần tháng 8.

Điều này được xét đến dựa trên nhiệt lượng mặt đất hấp thụ và phân tán bao nhiêu vào các thời điểm trên, vào Đông chí ban ngày thường ngắn, mặt đất hấp thụ được rất ít nhiệt lượng do ánh sáng mặt trời bức xạ, thế nhưng vào thời điểm này do nhiệt lượng mà mặt đất phân tán ra nhiều hơn nhiệt lượng mà nó hấp thụ được nên nhiệt độ không khí gần sát mặt đất không ngừng giảm xuống, nhiệt lượng mặt trời mà mặt đất hấp thụ dường như không bằng nhiệt lượng mà mặt đất phân tán, vì thế thời tiết mới đạt đến thời điểm lạnh nhất.

Hạ chí là ngày mà ban ngày dài nhất và ban đêm ngắn nhất, nhưng thời gian nóng nhất trong năm lại không phải hạ chí mà là thời kì “tam phục” sau hạ chí. Cũng giống như lí giải ở phần trên, sau Hạ Chí, tuy ban ngày dần ngắn lại và ban đêm dần dài hơn nhưng trong một ngày ban ngày vẫn dài hơn ban đêm, hằng ngày nhiệt lượng mà mặt đất hấp thụ được vẫn nhiều hơn mà nhiệt lượng mà mặt đất phân tán ra, nhiệt độ không khí sát mặt đất vẫn ngày càng cao. Đến thời kì “tam phục”, nhiệt lượng mà mặt đất hấp thụ được dường như bằng với nhiệt lượng mà nó phân tán ra, thời tiết vì thế mà nóng nhất. Càng về sau nhiệt độ mặt đất hấp thụ được dường như cũng bằng với nhiệt lượng mà nó phân tán ra, nhiệt độ cũng bắt đầu giảm dần, cho nên thời điểm nóng nhất trong năm là vào “tam phục” sau Hạ chí.

Tóm lược từ bachkhoatrithuc

* Kim ngân hoa:

có nhiều tên gọi khác như Nhãn đông hoa (Tân Tu Bản Thảo), Ngân hoa (Ôn Bệnh Điều Biện), Kim Ngân Hoa, Kim Ngân Hoa Lộ, Mật Ngân Hoa, Ngân Hoa Thán,....

Có tác dụng:

+ Thanh nhiệt, giải chừ sang (Trần Nam Bản Thảo).

+ Là thuốc chủ yếu để chỉ tiêu khát (Y Học Nhập Môn).

+ Tiêu thũng, tán độc, bổ hư, liệu phong, uống lâu ngày tăng tuổi thọ (Lôi Công Bào Cês Dược Tính Giải).

+ Khu phong, trừ thấp, tán nhiệt, liệu tý, tiểu thũng, chỉ lỵ (Bản Thảo Hối Ngôn).

* Hạ cô thảo: *Prunella vulgaris* L., thuộc họ Hoa môi – Lamiaceae.

Hạ cô thảo có vị đắng, tính hàn; có tác dụng lợi tiểu mát gan, sát trùng, tiêu độc, có tác giả cho là nó thanh hoá minh mục, tán kết tiêu thũng. Ở Pháp, người ta cho nó có các tính chất làm se, tiêu sưng, làm giảm đường huyết, làm sạch. Thường dùng trị đau mắt hay chảy nước mắt, tràng nhạc (lao hạch), bấu cổ, sưng vú, viêm tử cung và âm hộ, gan mật nhiệt, huyết áp cao; viêm thần kinh da, lở ngứa mụn nhọt, hắc bào, vẩy nến, tiểu tiện ít không thông

* Hàng bạch cúc:

có vị ngọt hơi đắng, tính hơi hàn, quy vào các kinh phế, can, thận, tác dụng tán phong, thanh nhiệt, mát gan, sáng mắt, chữa trị phong nhiệt cảm mạo, đau đầu, tăng huyết áp, chóng mặt nhức đầu, mắt đỏ sưng đau, chảy nước mắt.

* Cam thảo: *Glycyrrhiza uralensis* Fisch., thuộc họ Đậu – Fabaceae.

Cam thảo có vị ngọt, tính bình. Sinh thảo có tác dụng giải độc, tả hỏa; cam thảo tẩm mật sao vàng (chích thảo) tính ấm, có tác dụng bổ (ôn trung) nhuận phế, điều hoà các vị thuốc. Người ta đã nghiên cứu thực nghiệm các tác dụng gây trấn tĩnh, ức chế thần kinh trung ương, giảm ho, tác dụng giải co thắt cơ trơn, gây tăng tiết dịch vị của histamin, tăng bài tiết mật, chống viêm và chống dị ứng, tác dụng oestrogen, tác dụng giải độc, lợi tiểu, nhuận tràng.

* Cầu kỷ: các tên gọi khác Kỷ tử, Cầu khởi, Khởi tử, Địa cốt tử, Khử khởi.

Tác dụng:

- + Bổ ích tinh huyết, cường thịnh âm đạo (Bản Thảo Kinh Tập Chú).
- + Bổ ích tinh bất túc, minh mục, an thần (Dược Tính Bản Thảo).
- + Trừ phong, bổ ích gân cốt, khử hư lao (Thực Liệu Bản Thảo).
- + Tư thận, nhuận phế (Bản Thảo Cương Mục).
- + Chuyên bổ thận, nhuận phế, sinh tân, ích khí, là thuốc chủ yếu bổ can thận chân âm bất túc, là thuốc tốt để ích tinh, minh mục c... (Bản Thảo Kinh Sơ)

22. Chương 22: Bác Gái, Con Là Bạn Trai Của Con Bác

Gần đây tâm tình Tiểu Đường thực không yên, bởi vì cha mẹ đã xác định nhân dịp ngày nghỉ Quốc khánh và Trung thu sẽ đến thăm cậu, mà cậu cũng quyết định nhân cơ hội này chính thức giới thiệu Lâm Tầm với cha mẹ, sở dĩ có quyết định táo bạo như vậy là do một tháng trước, Tiểu Đường nhận được điện thoại của cha mẹ Lâm Tầm từ nước ngoài gọi về, cậu chẳng hề bất ngờ khi Lâm gia phụ mẫu đều đã biết quan hệ giữa cậu và Lâm Tầm, cũng bởi vì Lâm Tầm đã sớm công khai từ tám trăm năm trước, mà Lâm gia phụ mẫu so ra cũng là người có tư tưởng tương đối tiến bộ, thế nhưng họ vì đứa con vẫn chưa chịu tìm một người đáng hoàng để ổn định cuộc sống mà luôn canh cánh trong lòng, vốn Tiểu Đường nghĩ rằng chính mình thân thể tàn tật rất khó có được sự chấp nhận của Lâm gia, nhưng mà sự thật chứng minh rằng những lo lắng của cậu đều không cần thiết, vừa nghe nói Tiểu Đường trước kia làm cảnh sát, vì việc công mà chịu thương thể dẫn đến tàn tật, Lâm gia phụ mẫu một lời phản đối cũng không có mà ngay lập tức giúp con mình kí giấy bán thân. Dựa theo cách nói của Lâm mẫu, thằng con Lâm Tầm này của họ chính là thông minh có thừa, chính khí không đủ, đầu óc quá thông minh dẫn đến không có việc gì không dám làm, người trong nhà luôn lo lắng hần một ngày nào đó tự mình đi vào con đường sai trái, hiện tại tốt rồi, có cảnh sát trông chừng, bọn họ cũng có thể an tâm.

Sau này anh phải gọi tôi một tiếng quản giáo. Đây là câu đầu tiên Tiểu Đường nói với Lâm Tầm sau khi buông điện thoại.

“Vợ được không? ” Lâm Tầm hỏi, theo nghĩa nào đó mà nói, hai chức vị này ở một vài chỗ cũng có điểm tương đồng nha.

“Anh dám thì cứ thử xem. ”

“Tôi sai rồi, ông chủ. ”

Đầu chi dĩ quỳnh dao, báo chi dĩ quỳnh cư.(1)

Vì nhận được sự đồng ý của Lâm gia nên Tiểu Đường cũng muốn Lâm Tầm có sự đối đãi tương tự, nếu là chính thất, cũng không thể cứ như phòng nhì che che giấu giấu, hơn nữa việc nói thật với cha mẹ là chuyện sớm muộn, đau dài không bằng đau ngắn, vậy thì nhân ngày Quốc khánh này đi!

Nhưng mà Tiểu Đường cho dù đã quyết tâm vô cùng vẫn vì ngày nghỉ mỗi lúc một gần hơn kia mà lo lắng không yên. Cha mẹ cả đời sinh sống tại thị trấn nhỏ đơn thuần mộc mạc, chỉ cần nghe đến ngoại tình

cùng tình nhân liền có cảm giác khiếp sợ và không thể chấp nhận đồng thời cũng thể hiện quan điểm khinh thường chán ghét, như vậy mà có thể chấp nhận tình yêu giữa nam và nam sao – rất khó rất khó.

Bất quá Tiểu Đường cũng không phải loại người dễ dàng lùi bước, cậu đã mua sẵn một tá cao dán Vân Nam bạch dược cùng hai bình xịt trị thương, đến lúc đó cậu và Lâm Tầm mỗi người một nửa; tuy rằng cha mẹ không bị xuất huyết não, cũng không bị các bệnh liên quan đến tim mạch, nhưng cậu vẫn an bài Nạp Kỳ ngay ngày hôm đó trà trộn vào một chỗ bí mật để có thể ứng phó ở bất kì tình huống nào; ly tách uống nước cũng được đổi thành đồ nhựa, như vậy sức sát thương sẽ nhỏ hơn, nhà bếp hôm đó phải được khóa lại, trong phòng ngay cả đồ cắt móng tay cũng không được bỏ sót; Đồng Diêu tặng cậu hai tấm đệm lót đầu gối, nghe nói là làm từ hợp chất cao cấp, quỳ bao lâu cũng không đau, quan trọng hơn là nó mỏng nhẹ, cách một lớp quần không thể nhìn ra.

Tiểu Đường đã sẵn sàng như con chim hải âu dưới ngòi bút của Maksim Gorky (2) dũng cảm chuẩn bị đối mặt với cơn bão táp, đương nhiên – càng khiến cho bão táp nổi lên mãnh liệt một chút đi. Nguyên vọng tự ngược như thế dù sao cũng không phải mong muốn của cậu. Cậu càng hy vọng lửa giận của cha mẹ giống như mưa nhỏ trong những ngày hoàng mai*, tuy rằng dai dẳng nhưng chắc chắn sẽ có ngày chấm dứt.

*những ngày hoàng mai: mùa mưa phùn

“Chúng ta sẽ thành công đúng không? ” Tiểu Đường hướng về Lâm Tầm tìm dũng khí.

“Nhất định. ” Lâm Tầm ôn nhu hôn Tiểu Đường nhà hần. Đây không phải là an ủi đơn thuần, cũng không phải tự tin mù quáng, mà là một loại bình tĩnh, bởi vì gian thương giáo hoạt một tháng trước đã tìm hiểu trước khi hành động, hơn nữa căn cứ vào những tin tức phản hồi, hần và Tiểu Đường hẳn là sẽ có thể hữu kinh vô hiểm* hoàn thành đại kế ra mắt lần này.

*hữu kinh vô hiểm: có kinh hoảng nhưng không nguy hiểm

Từ khi biết được Tiểu Đường muốn đem mình chính thức giới thiệu cho cha mẹ, biết rõ việc ra mắt không dễ dàng gì, vì muốn bảo vệ Tiểu Đường không bị thương tổn quá lớn, đồng thời cũng giúp cho lão nhân gia giảm sóc, gian thương đã viết một phong thư gửi cho cha mẹ Tiểu Đường.

Thư, là viết thế này.

Mở đầu thư, gian thương hướng cha mẹ vợ tương lai biểu đạt sự kính trọng, sau đó khiêm tốn tự giới thiệu bản thân, hần tin tưởng sau khi Tiểu Đường làm tốt phần nền kia, ấn tượng của Đường gia phụ mẫu đối với “ân công” như hần hẳn là tốt lắm, sau đó từ nền tảng này, gian thương trực đảo Hoàng Long*, ở phần thứ hai của thư hần liền chân thành, thẳng thắn công khai quan hệ của hần cùng Tiểu Đường, đồng thời nói ra mục đích vì sao hần viết thư này. Bất quá cách hần nói rất nghệ thuật, gian thương trước tiên thật thà tiết lộ tính hướng của mình, sau đó mượn danh nghĩa khoa học đem bản thân và mấy loại người biến thái phân rõ ranh giới, bởi vì hần biết, trong mắt người ở thế hệ trước, người như hần cùng với những kẻ biến thái lưu manh là đồng đẳng, nhưng đồng thời, thế hệ trước so với hần càng tôn sùng và tin tưởng khoa học hơn, gian thương liền sao chép một vài đoạn trong mấy quyển sách đưa vào mà viết, viết đến mức ngay cả hần đọc lại cũng tự cảm thấy bản thân có bao nhiêu thuần khiết vô tội cùng trong sáng, dùng để lừa dối lão nhân gia, vậy là đủ rồi. Sau đó, gian thương lại không tiếc lời khen ngợi Tiểu Đường, ở giữa thư Tiểu Đường được hần thổi phồng thành người trên trời có mà dưới đất thì không, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, ai không bị Tiểu Đường hấp dẫn chính là kẻ khiếm khuyết tình cảm, hung ác lãnh mạc, còn bản thân hần bị hấp dẫn thì hiển nhiên trở thành người tình cảm phong phú, thiện lương nhiệt tình~ còn nói con đường tình ái của chính mình đã từng lâm vào đường cùng, chính Tiểu Đường cho hần một lần nữa thấy được mùa xuân hi vọng, Tiểu Đường là thiên sứ, là Chúa cứu thế của hần~ đương nhiên trong đó không thể thiếu phương pháp dạy con của Đường phụ, Đường mẫu. Bất kì bậc làm cha mẹ nào thấy con mình được khen ngợi như thế cũng sẽ không mất hứng, tuy rằng người khích lệ hần là có ẩn ý, nhưng gian thương chắc chắn Đường phụ Đường mẫu sẽ không đem thư này xé cho hần giận.

Sau khi thẳng thắn công bố, chính là lúc hành động lấy lòng. Một đoạn này, gian thương lời ít mà ý nhiều, bởi vì nếu nói ‘bác gái, con là bạn trai của con bác’ xong mà liền giả vờ thân mật thì thật không đúng. Hần bèn dùng một loại giọng điệu tùy ý kể ra mấy điểm vụn vặt trong cuộc sống của hai người, đương nhiên đều là khía cạnh thuần khiết nhất, nhưng chi tiết nào cũng ẩn chứa sự âm áp cùng tình cảm yêu thương, khiến cho người khác nhận không được phải hâm mộ và hi vọng cho một gia đình nhỏ hạnh phúc ngọt ngào. Tiếp

theo, gian thương bắt đầu hiểu ý cùng quan tâm, tàn tật của Tiểu Đường vẫn luôn là cái gai trong lòng của Đường phụ Đường mẫu, mà hẳn sau khi lập lại lời chuẩn đoán cùng đề nghị chữa trị của bác sĩ thì liền không chút khiếm tốn mà tỏ ra rằng, chỉ cần có hẳn ở đây, vô luận tương lai thế nào, Tiểu Đường đều sẽ có được cuộc sống hạnh phúc nhất, bởi vì hẳn có năng lực, có thể lực, có tài lực, hơn nữa tình yêu đối với Tiểu Đường là một lòng một dạ, đến chết cũng không thay đổi, cho nên hẳn tuyệt đối là người thích hợp nhất để chăm lo cho Tiểu Đường chứ không phải bất kì ai khác.

*trực đảo Hoàng Long: đại ý là nhắm thẳng vào sào huyệt của địch mà đánh, lấy từ một điển tích xưa về Nhạc Phi.

Xem đến đây mà cha mẹ Tiểu Đường không động tâm chính là giả, bởi vì bọn họ đều biết rằng người như Lâm Tầm hoàn toàn có khả năng đem đến cho Tiểu Đường một cuộc sống tốt, nhưng mà, cứ như vậy mà để cho đứa con đi theo một người đàn ông sao? Bất kì bậc cha mẹ nào cũng có vướng mắc trong lòng, nghi ngờ bản thân có phải hay không đã đem đứa con bán đi?

Đương nhiên Lâm Tầm cũng chú ý đến điểm này, cho nên cuối cùng hẳn xuất chiêu “phủ đề trừu tân”

*Phủ đề trừu tân: kế thứ 19 trong 36 kế của chiến lược quân sự Trung Quốc, giải nghĩa là rút củi dưới đáy nồi, triệt tiêu nguồn cung hậu phương làm quân địch phải thua. Người khác cũng nói đây là kế diệt cỏ tận gốc.

Gian thương nói, để biểu đạt tình yêu cùng thành ý đối với Tiểu Đường, hẳn đem tất cả bất động sản chuyển sang cho Tiểu Đường đứng tên, còn kèm theo văn kiện có chữ ký xác nhận của luật sư, không chỉ vậy, đối với thu nhập hiện tại và tương lai của hẳn, Tiểu Đường có thể lấy danh nghĩa vợ chồng mà tùy ý kiểm soát, cuối cùng nếu cha mẹ vẫn còn lo lắng, hẳn có thể cùng Tiểu Đường ra nước ngoài đăng ký kết hôn, tuyệt không ủy khuất Tiểu Đường sống bên hẳn cả đời một cách bất minh bất bạch.

Cha mẹ Tiểu Đường dao động, không những vì con số thiên văn* khác biệt trong thu nhập của hai đứa trẻ, mà còn là vì hai chữ “kết hôn”, hai lão nhân gia không biết liệu nam nhân cùng nam nhân rốt cuộc có thể kết hôn hay không, nhưng người già nhà quê chân chất thành thật lại được tiếp nhận chính sách khai trí của chính phủ trong thời gian dài thì chỉ biết rằng, hôn nhân có thể bảo hộ được lợi ích và quyền lợi của cả hai bên vợ và chồng, nếu có thể kết hôn, cho dù sau này con trai mình cùng Lâm Tầm có đổ vỡ, vẫn có quyền lợi phân chia tài sản!

*con số thiên văn: con số thiên văn (những con số rất lớn từ hàng trăm triệu trở lên, ví dụ khoảng cách từ mặt trời đến Thiên vương tinh là 2.8691X 10⁹ km), ở đây ý chỉ tài sản to lớn của Lâm Tầm.

“Ông, ông thấy thế nào?” Xem xong bức thư, Đường mẫu do dự hướng Đường phụ trưng cầu ý kiến.

“Còn phải xem ý của Tiểu Hoa ra sao nữa?” Đường phụ xoaخوخاخỏ tay vuốt tóc.

“Không phải trên thư đã ghi Tiểu Hoa chính là muốn cho chúng ta biết chuyện này sao?” Đường mẫu có chút khổ sở, con mình chỉ mình hiểu rõ, nếu không phải đã quyết tâm, nó nhất định không bao giờ chịu để cha mẹ đau lòng.

Đường phụ mạnh rít một hơi thuốc, buồn bực không nói tiếng nào. Kì thật lần trước đứa con trở về, trong lúc trò chuyện ông chỉ biết đứa con có thể đã thích một người không thể thích, cũng không nghĩ tới chính là không thể như vậy.

“Cháu trai của tôi, không còn.” Đường mẫu nắm chặt bức thư lau nhẹ nơi khóe mắt.

“Cháu trai, cứ xem như giống lần trước bà gán ghép Tiểu Hoa với cháu gái cô Tám là được rồi, không phải cũng không có cháu trai sao?” Đường phụ hừ một tiếng.

“Đừng có nhắc lại mụ đàn bà lòng dạ hiểm độc đó với tôi!” Đường mẫu nghĩ đến chuyện cô Tám muốn đem đứa con gái hư hỏng của bà ta lên lút gả cho con trai nghĩa khí đây mình của mình, ở điểm này mà so sánh, dường như Lâm Tầm đáng yêu hơn, ngoại trừ điểm là đàn ông khiến bà khó có thể chấp nhận.

“Aizz, hiện tại cứ đi xem trước đã rồi tính sau.” Đường phụ thở dài.

“Đúng vậy, nếu không hợp ý, dù có tiền tôi cũng không thích.” Đường mẫu tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng vẫn lấy thư cất thật cẩn thận, văn kiện được luật sư kí tên bên trong được rút ra riêng, đem

khóa trong chiếc hộp sắt đặt ở đầu giường.

“Hợp hay không hợp là do Tiểu Hoa quyết định.” Đường phụ tạt gáo nước lạnh vào vợ, vợ ông tâm tính tốt, chính là mau miệng, lại nóng tính.

“Hừ, Tiểu Hoa quen biết hẳn lúc mất đã mù, vạn nhất bộ dạng hẳn lớn lên giống bà quả phụ nhà Nhị Sảo, như vậy không phải ủy khuất cho Tiểu Hoa sao.” Đường mẫu đã quyết định việc này phải đứng từ góc độ của mẹ chồng kiểm tra con dâu, đối với Lâm Tầm tiến hành xem xét và khảo nghiệm toàn bộ mọi phương diện và khía cạnh.

Cách đó ngàn dặm, Lâm Tầm hắt xì một cái thật to.

“Cảm lạnh sao?” Tiểu Đường quan tâm hỏi.

“Không có.” Lâm Tầm trả lời, hẳn chỉ là đột nhiên có cảm giác rùng mình.

Bảy ngày sau, Lâm Tầm nhận được một bức thư, bên trong chỉ có một dòng chữ, cũng không đề tên người gửi. Xem xong thư, gian thương nở nụ cười đắc thắng, quả nhiên là tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ.

Ngày 4 tháng 10, cha mẹ Tiểu Đường đúng hạn đến.

Lần này mẹ Tiểu Đường không cho cậu đi đón bà, bà nói là đã biết đường rồi, xuống xe lửa sau đó bỏ ra hai mươi đồng đi xe, kì thật Đường mẫu chính là muốn đột ngột kiểm tra, cho nên bà cố ý giấu diếm đứa con, đem vé tàu buổi chiều đổi thành buổi sáng.

Cho nên ngay lúc Tiểu Đường vẫn còn đang phân phối nhiệm vụ, thông đồng khẩu cung với mấy anh em ở chốn ăn chơi, Đường phụ Đường mẫu đã xách theo mấy túi đặc sản lớn phá cửa đi vào.

“Cha, mẹ, hai người làm sao đến được đây?” Kế hoạch bị xáo trộn khiến Tiểu Đường thực bối rối, miếng đệm Đồng Diêu tặng vẫn chưa có buộc vào a!

“Xe lửa khởi hành sớm một chút.” Đường mẫu vừa nói vừa đem túi xách ba màu đỏ trắng xanh được dệt nhái theo kiểu LV ngang nhiên vứt lên bàn, sau đó quét mắt một vòng.

Mấy người thanh niên ở đây lần trước bà đều đã gặp qua, ánh mắt dừng lại ở trên người Giang Vĩ, Mạc Phi và Lâm Tầm. Mạc Phi và Giang Vĩ vừa kết thúc lễ duyệt binh kỉ niệm 60 năm ở Bắc Kinh, biết tin Tiểu Đường có chuyện liền vội vàng trở về hỗ trợ kiêm giúp vui. Đường mẫu thấy ở đây chỉ duy có ba người này là bà không biết, nghĩ đến Lâm Tầm là một trong ba người này, trong mắt bà chợt lóe ra một tia hài lòng.

“Tiểu Hoa, nói đi, ai là con dâu của mẹ?” Đường mẫu đi thẳng vào vấn đề.

Mấy người ở chốn ăn chơi ngẩn ngơ, ai nấy đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn trộm Lâm Tầm.

Tiểu Đường cũng ngây ngốc, sự tình rõ ràng đã vượt quá tầm kiểm soát của cậu, cậu nhớ rõ chưa từng cùng cha mẹ nói rõ a, nhưng chỉ mới nói rằng sẽ giới thiệu cho cha mẹ biết một người rất quan trọng của cậu, mẹ cậu từ bao giờ trở nên mẫn tuệ sâu sắc như vậy.

Mồ hôi lạnh thi nhau chảy ra như nấm mọc sau mưa, Tiểu Đường mấp máy môi không nói nên lời.

Vừa thấy đứa con như vậy, Đường mẫu thực đau lòng, bà hướng ba tên nghi phạm bên kia hung hăng trừng mắt liếc một cái.

“Bác gái, con chính là bạn trai của con bác.” Lâm Tầm tiến lên nắm lấy tay Tiểu Đường, trên mặt nở một nụ cười chân thành.

“Mẹ, mẹ đừng nóng giận, muốn đánh thì đánh con đi, đừng đánh Lâm đại ca.” Tiểu Đường bị Lâm Tầm hù dọa đến trắng bệch, không chút nghĩ ngợi liền đem Lâm Tầm che chở ở phía sau.

“Con tránh ra.” Mẹ Tiểu Đường đem đứa con nhét vào lòng ông chồng.

“Không sao đâu, Tiểu Hoa.” Đường phụ vỗ vỗ lưng con trai trấn an.

“Những gì cậu nói trong thư đều sẽ giữ lời?” Đường mẫu ngửa đầu nhìn người thanh niên cao lớn sang trọng trước mắt, khí thế cũng không giảm đi chút nào.

“Bác gái, kia đều là lời thật lòng của con.” Thái độ Lâm Tắm mười hai vạn phần thành khẩn.

Đường mẫu cao thấp đánh giá hần vài lần, sau đó cúi xuống, xoa chân nói: “Mấy thứ linh tinh trên xe lửa càng ngày càng khó ăn, nghe Tiểu Hoa nói cậu nấu ăn rất ngon.”

“Bác gái, con sẽ chuẩn bị cơm trưa cho hai bác ngay.” Lâm Tắm ngẫm hiểu ý.

Cuộc khảo nghiệm của “mẹ chồng” đối với “nàng dâu” chính thức bắt đầu a.

Chúng ta bỏ qua cái gì rồi sao? Trong bụng Tiểu Đường và lũ bạn ăn hại ở chốn ăn chơi đồng thời nổi lên cùng một nghi vấn.

Chú thích:

(1)

*nguyên văn: , . Câu này là sửa lại từ câu thơ

“Đầu ngã dĩ mộc cô, báo chi dĩ quỳnh cư” của bài thơ “Mộc qua.” Toàn bài là:

Đầu ngã dĩ mộc cô

Báo chi dĩ quỳnh cư

Phỉ báo dã

Vĩnh dĩ vi hảo dã.

Ý bài thơ là người trao ta vật nhỏ thì ta đáp lại bằng vật giá trị hơn (mộc cô là trái đu đủ, quỳnh cư là một loại ngọc dùng để đeo như ngọc bội), chỉ mong giao hảo về sau. Dạy tử đối bài thơ lại là trao quỳnh dao đổi lấy quỳnh cư, ý bảo 2 người muốn trao đổi đối lại giống nhau, đều là ngang hàng và công bằng.)

(2) Maksim Gorky, tên đầy đủ Aleksey Maksimovich Peshkov (tiếng Nga:) (28 tháng 3 năm 1868 – 18 tháng 6 năm 1936), được biết đến nhiều hơn với cái tên Maksim Gorky (, Maksim Gor'kij), là một nhà văn, người đặt nền móng cho trường phái hiện thực xã hội trong văn chương và là một nhà hoạt động chính trị người Nga. Ông được xem là nhà văn kiệt xuất của nền văn học nước Nga vào thế kỷ 20. Từ năm 1906 đến 1913 và từ năm 1921 đến năm 1929, ông sống ở nước ngoài, hầu hết ở Capri của Ý; sau đó ông trở về Liên bang Xô viết. Ông là bạn của văn hào Nga Lev Nikolayevich Tolstoy và lãnh tụ Liên Xô Vladimir Ilyich Lenin.

23. Chương 23: Sói Đội Lốt Thỏ

Cha mẹ Tiểu Đường ở lại thành A mười ngày, Lâm Tắm liền trở thành ‘con dâu’ Đường gia mười ngày.

Mẹ Tiểu Đường tuy rằng ở tình thế cấp bách bất đắc dĩ không thể không thừa nhận quan hệ giữa Lâm Tắm và Tiểu Đường, kì thật trong lòng vẫn có chút căm giận, nhưng bà lại giống như Tiểu Đường nói chính là người khẩu xà tâm phật, nhìn thấy bộ dáng Lâm Tắm oạt tâm đào phế đối đãi với con trai mình, rồi khi đưa con ở cùng một chỗ với Lâm Tắm liền hạnh phúc không màng danh lợi, việc đem gậy đi đánh uyên ương thế này bà thật không nhẫn tâm. Bất quá dựa vào kinh nghiệm mấy mươi năm đời người, bà liền nhìn ra Lâm Tắm tính tình cao ngạo, hơn nữa lại là người rất trọng sĩ diện, cho nên sau khi gian thương dùng một phong bì tràn ngập chân thành cùng hấp dẫn làm hòa với chồng bà, mẹ Tiểu Đường quyết định không đánh mà thắng, đem người trước kia là ân nhân hiện tại là tội phạm dụ dỗ này hảo hảo hành hạ một phen.

Từ nay về sau, hai chữ ‘con dâu’ đã trở thành một cách xưng hô ở cửa miệng của mẹ Tiểu Đường đối với Lâm Tắm, ngoại trừ lúc có mặt người ngoài vì bận tâm đến thể diện của đứa con nên không kêu như vậy, còn ở trước mặt những người biết rõ sự tình mẹ Tiểu Đường chính là không bao giờ kiêng kị, sai bảo Lâm Tắm không chút khách khí, cứ như hần thật sự đã được gả làm con dâu cho nhà bà, mẹ chồng muốn có bao nhiêu kêu ngạo liền có bấy nhiêu kêu ngạo. Gian thương sống hơn ba mươi năm, có hơn hai mươi năm là

trêu chọc người khác, hiện tại lại thua dưới tay một lão bà trình độ văn hóa tiểu học, nói không buồn không bực chính là nói dối, nhưng vì hạnh phúc sau này của hắn, hắn chỉ có thể ra vẻ thản nhiên, cắn rứt hàm răng rồi nuốt luôn máu, tiếp tục khoác tấm da dê giả bộ hiền lương, cải trang hiền huệ*.

*hiền huệ: (người phụ nữ) hiền lành, có đức hạnh.

Tiểu Đường hiểu tính tình Lâm Tầm, biết lúc này Lâm đại ca đang chịu ủy khuất không nhỏ, nhin không được liền nói lên ý kiến với mẹ của mình.

Mẹ Tiểu Đường nhìn đứa con liếc mắt một cái, kì quái nói một câu: “Nó không phải vợ, chẳng lẽ là con?”

Tiểu Đường thông minh bảo trì trầm mặc, mẹ có thể tiếp nhận một nàng dâu nam giới đã là kì quan thế giới thứ chín, muốn bà chấp nhận con mình ở vị trí đó quả thật là Thiên Phương dạ đàm*. Lúc chỉ có hai người, Tiểu Đường thay mặt mẹ cậu nói lời xin lỗi Lâm Tầm, cậu bảo Lâm Tầm tạm thời nhẫn nại, bởi vì tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu a.

*Thiên Phương dạ đàm: ngàn lẻ một đêm, đại ý là chuyện Đường mẫu chấp nhận cho con trai nằm dưới là không tưởng.

Gian thương rất hiểu ý người sờ sờ Tiểu Đường nhà hắn nói: “Không sao, là ông trời trao nhiệm vụ to lớn cho người ta mà*.”

*Đây là một câu nói của Khổng Tử, đầy đủ là: Thiên tương giáng đại nhiệm vụ tư nhân dã, tất tiên khổ kì tâm trí, lao kì căn cốt, ngã kì thể phu, không phạt kì thân, hành phạt loạn kì sở vi. Tạm dịch: Ông trời giao nhiệm vụ lớn lao cho một người, trước tiên là khổ tâm trí, mệt gân cốt, đói thân xác, khổn cùng sinh mệnh, đi đến đâu cũng gặp trở ngại.

Tiểu Đường nghĩ, thôi rồi, hậu quả của việc động đến tính nhẫn nại của Lâm đại ca hết tám phần chính là đợi mẹ rời đi xong liền đại khai sát giới với mình đây mà, cái này gọi là mẹ nợ con trả a...

Bất quá nghe Lâm Tầm dùng âm thanh có chút miễn cưỡng cùng buồn bực đáp lại lời “Con dâu, con balabalabla....” của mẹ, Tiểu Đường trong lòng vẫn len lén tràn ngập một loại tự hào đầy chất nam tính mạnh mẽ, tuy rằng cậu không nghĩ bản thân ở mặt sinh lý có thể áp đảo Lâm Tầm, bất quá việc này cũng không ảnh hưởng đến việc cậu ở mặt tâm lý thượng cường một phen.

Lâm đại ca, vợ của ta~ Tiểu Đường miệng gọi không chỉ một lần, trốn ở ổ chăn cười hệt như một con mèo đang trộm thịt.

Ngày trở về, Đường mẫu vừa lòng thỏa ý ngồi xe ‘con dâu’ đến nhà ga, vẫn là cái túi đan to ba màu đỏ trắng xanh, bất quá lúc này bên trong đều là hàng tốt, là con dâu hiếu kính a.

Tại sân ga, mẹ Tiểu Đường gọi con mình sang một bên.

“Tiểu Hoa, mẹ thấy Lâm Tầm đối với con là thật lòng thật dạ, con xem, nó là Tổng giám đốc địa vị không nhỏ, vậy mà bị một bà già như mẹ sai bảo đủ điều cũng chưa oán giận, đều là vì con a, mẹ nhìn cũng cảm thấy an tâm, lúc về con thay mẹ nói với nó tiếng xin lỗi. Sau này hai đứa phải sống cho thật tốt, mẹ cũng không biết hai người đàn ông với nhau thì thế nào, nhưng có lẽ cũng không khác biệt lắm, nếu gặp phải lúc tranh cãi ầm ĩ, thì nên nhường nhịn một chút, dù sao con còn nhỏ tuổi, rất dễ xúc động, bất quá nếu thật sự con phải chịu ủy khuất thì cũng đừng giấu diếm, về nhà, con vẫn còn có mẹ đây!”

Tiểu Đường ôm mẹ không nói lời nào, mũi cay cay.

“Mẹ cậu nói nhỏ với cậu cái gì vậy?” Trên đường về nhà Lâm Tầm hỏi Tiểu Đường.

“Thì bảo tôi phải biết thương vợ nhiều hơn thôi.” Tiểu Đường vẻ mặt đắc ý vô cùng.

“Cậu hả hê quá ha!” Lâm Tầm đưa tay nheo mũi Tiểu Đường một cái, ở giao lộ đèn đỏ dừng xe lại.

“Lâm đại ca, cảm ơn anh!” Xe dừng, Tiểu Đường liền mò mẫm kéo mặt Lâm Tầm lại hôn lên một cái, để cho một người tâm cao khí ngạo như Lâm Tầm phải hạ mình làm vợ trước mặt mẹ thật sự là rất ủy khuất.

“Lần này rất đúng lúc” Lâm Tầm đột nhiên cười nói, Tiểu Đường mở miệng.

“Vừa nãy có người bán hàng rong đứng lúc đi đến trước cửa sổ xe của chúng ta đang muốn chào hàng đem xe hơi, cậu lần này so với quản lý thành phố còn hiệu quả hơn, hấn vào một cái liền mất dạng.” Gian thương trong thanh âm tràn ngập chế nhạo.

“Cái gì? Anh không đóng cửa sổ!” Ba một cái, mặt Tiểu Đường biến thành quả cà chua chín, cậu nhớ rõ ràng lần trước lúc Lâm Tầm mở ám lôi kéo cậu lên xe đã nói, cửa sổ xe có dán tấm phản quang mà!

“Có đóng, bất quá hai ngày nay tôi muốn đổi thành tấm tránh nắng, hôm qua đem xe đi đổi, mấy tấm cũ đã gỡ ra, nhưng tấm mới vẫn chưa dán lên” Thanh âm Lâm Tầm tràn ngập tiếc nuối.

Tiểu Đường hồi hận a, đây là hậu quả của việc hành động mù quáng, tuy rằng đối phương bất quá chỉ là người qua đường, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Nhìn thấy Tiểu Đường vừa thẹn vừa hối, gian thương cực kì vui vẻ, thỉnh thoảng lừa gạt được tiểu cảnh sát cảm giác thật tốt nha, nhất là ngay sau khi bị nhục mẩu đại nhân tra tấn.

Tối hôm nay gian thương liền lý trực khí tráng*, đương nhiên, cấp bách đến mức không đợi được mà lập tức tha Tiểu Đường về ổ của mình. Trong suốt mười ngày qua, vì tạo hình tượng tốt đẹp, gian thương ngay cả ngón tay Tiểu Đường cũng không dám đụng đến, hấn hiện tại giống như hùng sư đói khát, mà Tiểu Đường chính là con mồi duy nhất hấn muốn tấn công, mặc dù trước khi cùng Tiểu Đường lưỡng tình tương duyệt, gian thương cũng đã trải qua khó khăn gian khổ dựa vào hai tay mà làm giàu, nhưng hôm nay chính là tiết kiệm trở thành xa xỉ thì dễ dàng, mà xa xỉ biến thành tiết kiệm lại thực khó khăn, nếu hiện giờ vẫn còn muốn hấn vì giữ gìn cho tiểu cảnh sát mà phải tự giúp mình, kia quả thực là phí của trời, là hành vi tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ!

*lý trực khí tráng: hợp tình hợp lý, điều hiển nhiên

Đối với việc này, Tiểu Đường cũng hoàn toàn hiểu được, cho nên sau khi Lâm Tầm đưa cậu về nhà lại còn cho cậu ăn một bữa no nê, Tiểu Đường vô cùng tự giác đi vào phòng tắm. Vì tận lực đem bản thân tẩy rửa thật sạch sẽ, Tiểu Đường tốn không ít thời gian, thẳng đến khi gian thương nhịn không được vọt vào phòng tắm đem tiểu cảnh sát đã ngâm đến mức da mặt nhăn nheo ra khỏi bồn, Tiểu Đường đã ở bên trong ngày người được một giờ hai mươi phút rồi.

“Cậu đang trốn tránh.” Gian thương nói toẹt ra tim đen, kỳ thật tính ra hai người họ cũng là vợ chồng già rồi, hôm nay tiểu cảnh sát vì cái gì lại ngược ngùng như vậy? Tiểu Đường bình thường tuy rằng không thể nói là phi thường chủ động, nhưng tuyệt không một mực khước từ.

Tiểu Đường mặc áo tắm mềm mại khoan khoái, có chút co ro ngồi ở bên giường, ngón chân không tự giác gãi gãi tấm đệm lông tơ dưới lòng bàn chân còn lại, đến nửa ngày mới thốt được vài chữ.

“Lâm đại ca, kỳ thật... tôi rất sợ đau.” Tiểu Đường nói xong thì vèo một cái đem mặt giấu đi.

“Tiểu ngu ngốc, nghĩ đi đâu vậy! Tôi không phải đã nói sao, đem động phòng hoa chúc của chúng ta chờ khi mất cậu được trị khỏi mới tiến hành” Lâm Tầm cười nheo nheo cái mũi của Tiểu Đường một chút, hấn tuy rằng cơ khát khó chịu, nhưng điểm nguyên tắc này hấn vẫn muốn kiên trì.

Lâm gian thương, anh thực đối trá.... Tiểu Đường nghe xong nhịn không được oán thăm. Bọn họ là hai người đàn ông, hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, tiểu huynh đệ của hai người cũng đã sớm tương thân tương ái cùng hưởng đến thể giới mới xinh đẹp mỹ lệ rồi, vậy mà gian thương lại mặc mặc tức tức một hai chạy theo lối mòn của chủ nghĩa hình thức, nhất định phải đem cậu xem như đại cô nương mà khai bao thì mới chịu. Vừa nghĩ đến việc này, Tiểu Đường vừa thẹn thùng vừa không biết phải làm sao, ai kêu gian thương nói với cậu đây là quy củ của người trong giới, khiến cho kẻ nửa đường gia nhập như cậu liền tự nhiên không có quyền lên tiếng.

“Ai biết đến lúc nào mới có thể trị.” Tiểu Đường lẩm bẩm một câu.

“Đừng nóng vội, tôi cam đoan cuối năm nhất định có hi vọng, Nạp Kỳ nói với tôi đã kiếm được người.” Gian thương cao hứng hôn Tiểu Đường một cái, xem ra tiểu cảnh sát đối với chuyện viên phòng* này tương đối tích cực a!

*viên phòng: chỉ người con dâu được nuôi từ nhỏ cùng chồng chưa cưới bắt đầu cuộc sống vợ chồng

Tiểu Đường trầm mặc gật đầu. Kì thật ở phương diện này hai người thật sự không thể tính là tâm hữu linh tê. Tiểu Đường có suy nghĩ của riêng mình, cậu cảm thấy được tuy rằng bản thân hiện tại có thể cùng Lâm Tầm tâm vô vướng bận mà thân thiết, nhưng phần lớn là đến từ cái lợi ít ỏi của việc bị mù, không nhìn thấy có thể giảm bớt chướng ngại về mặt tâm lý, cậu sợ chính mình vạn nhất sáng mắt lại không thể thích ứng, đến lúc đó sẽ làm tổn thương Lâm đại ca, cho nên vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Tiểu Đường cảm thấy bây giờ tốt nhất là đem gạo nấu thành cơm, làm thêm mấy lần để thích ứng, như vậy cho dù sau này mắt hồi phục thị lực cũng sẽ không cảm thấy xấu hổ.

“Lâm đại ca, anh nói xem, lỡ như tôi hồi phục thị lực phát hiện bộ dạng anh thực bình thường, có thể đột nhiên không ‘đứng’ lên được không.” Tiểu Đường cắn răng hạ xuống liều xuân được cuối.

Gian thương quả nhiên xù lông. Lâm Tầm chưa từng hỏi qua gương thân ai là người đẹp trai nhất thế giới, bởi vì hắn cảm thấy không cần làm vậy, ở phương diện vẻ bề ngoài gian thương luôn có một sự tự tin không ai bì kịp.

“Tiểu Hoa, tôi nhớ rõ cậu biết tôi cao lớn ra sao mà, cậu cho rằng tướng mạo như vậy rất bình thường sao?” Gian thương thanh âm xót xa nói.

“Tôi chỉ vô tình liếc mắt một cái, hai năm cũng qua lâu rồi, vạn nhất anh đã tàn rồi thì sao?” Tiểu Đường lấy hết dũng khí nói.

“Tiểu Hoa, bây giờ tôi đi tắm, ngoan ngoãn chờ tôi tắm ra a.” Thanh âm gian thương trở nên dị thường bình tĩnh, hắn ôn nhu vỗ vỗ mặt Tiểu Đường, sau đó đứng dậy đi vào phòng tắm.

Mình là tự tác nghiệt không thể sống. Mình còn có thể nghe được tiếng rao hàng của ông lão bán bánh bao Sơn Đông bên kia đường vào lúc sáng sớm nữa không? Tiểu Đường bi thương nghĩ.

Lâm Tầm tắm rửa xong đi ra, Tiểu Đường vẫn thành thành thật thật ngồi ở bên giường.

“Tiểu Hoa.” Trong thanh âm Lâm Tầm tràn ngập mê hoặc, hắn đứng ở trước mặt Tiểu Đường khom hạ thắt lưng, hai tay giữ lấy bắp vai Tiểu Đường đem áo tắm trên người cậu cởi xuống, thân thể trẻ tuổi xinh đẹp không còn gì che đậy toàn bộ đều hiển hiện trước mắt.

Cảm nhận được hơi thở ấm áp quen thuộc ở hai bên má, Tiểu Đường ngẩng đầu, thực chủ động đem môi đưa lên.

Đoái công chuộc tội, đoái công chuộc tội~ Tiểu Đường ở trong lòng mặc niệm.

Nhưng vô cùng rõ ràng, phương pháp dập lửa “yêu thương nhưng nhớ” bình thường rất linh nghiệm hôm nay lại mất linh. Tiểu Đường dường như đã chìm đắm trong những nụ hôn cùng những cái gặm cắn trừng phạt thô bạo trên khắp thân thể, cảm giác khác với sự ôn nhu lưu luyến trước kia làm cậu không khỏi bối rối, nhưng ngược lại cũng sinh ra một chút cảm giác kích thích mới mẻ, cho nên cậu chính là ngoài miệng thì cự tuyệt tượng trưng, nhưng ngay sau đó liền cùng Lâm Tầm quay cuồng trong cơn sóng dục vọng.

Tiểu đậu đậu trên ngực bị gian thương biến thành công cụ trả thù, bị đùa bỡn đến vừa đau vừa sướng khoái khiến Tiểu Đường lần đầu tiên biết được hai tiểu nhục lập được cho là vật trang trí trên thân thể của đại đa số nam nhân còn có công năng sử dụng thần kì như thế. Thị giác khiếm khuyết làm cho cảm quan Tiểu Đường trở nên cực kì nhạy cảm, cậu thậm chí có thể cảm nhận một dòng điện xuất hiện khi đầu vị giác của Lâm Tầm xẹt qua hai tiểu nhục lập đang trường đến tê dại, không đến 220V nhưng cũng đủ khiến cho tiểu thái điều Tiểu Đường này cả người mềm nhũn.

“Ở dưới, ở dưới” Tiểu Đường bắt mãi nhỏ giọng nhắc nhở Lâm Tầm, tuy rằng cậu phát hiện cả người đều hư nhược, nhưng trái lại có một nơi lại ngày càng căng cứng, đáng tiếc bây giờ nó chỉ có thể kiêu ngạo tro trọi đứng sừng sững, bởi vì kẻ địch vẫn vờ như không thấy nó, không có chút ý định tiến lên, điều này đã đủ làm cho người đã chuẩn bị tâm lý như Tiểu Đường cảm thấy không hài lòng.

Lâm Tầm vẫn là một người tình rất ân cần, cho nên giây tiếp theo, Tiểu Đường liền thỏa mãn.

Cảm giác ẩm ướt cùng ấm áp bao vây, Tiểu Đường mặc dù không nhìn thấy cũng không thể không cảm nhận được đó chính là độ ẩm từ khoang miệng của con người. Bị cắn sao! (Chữ “cắn” đọc cách ra**) Đây là việc đầu tiên cô nương sau khi lên kiệu hoa phải đối mặt ư!

*Tác giả chú thích [chữ ‘cẩn’ đọc cách ra] là vì chữ ‘cẩn’(), âm hán là “giảo” được viết bằng chữ ‘khẩu’() và chữ ‘giao’ (), hai chữ này nếu để chung đọc thì thành giảo (cẩn), nếu tách riêng ra đọc thì thành khẩu giao (tức là dùng miệng để làm tình), Dạ tỉ để chữ cẩn cho sạch sẽ nhưng dạy chúng ta đọc tách ra cho nó kích thích ấy mà =.=

Thình lình xảy ra công kích trí mạng, Tiểu Đường ầm một cái đầu óc trống rỗng, toàn thể tế bào não đồng loạt tử vong.

“Dừng lại, không thể, a! A!” Miệng Tiểu Đường gác đám tế bào não đang đình công qua một bên mà tự mình hành động.

“Cậu tắm sạch sẽ như vậy, không nên lãng phí a.” Thanh âm Lâm Tắm tựa như đang ngậm kẹo mút hàm hồ nói.

“Tôi làm vậy không phải vì chuyện này đâu, a! A! Dừng ngậm, dừng ngậm, sắp ra rồi!!” Tiểu Đường cố gắng biện hộ cho hành vi của mình, đáng tiếc dòng điện lần này của Lâm Tắm vượt qua ngưỡng an toàn 220V, Tiểu Đường đã bị giật đến liệt nửa thân trên, vừa vặn chỉ còn cái đầu là có thể động.

“Như vậy trước tiên xuất ra một lần, đợi lát nữa mới từ từ chơi.” Gian thương thanh âm tràn ngập mong chờ ở tương lai.

Tiểu Đường tuyệt vọng, cậu buông tha rồi, sa đọa rồi, thông đồng làm bấy rồi....

Đêm hôm đó, Tiểu Đường học được rất nhiều điều.

Cậu đã biết nguyên lai loại lang một đêm bảy lần trong truyền thuyết thật sự có tồn tại, cậu biết được nguyên lai bị làm đến hôn mê cũng không phải do các tác phẩm văn học quá khoa trương, cái này vốn là dựa vào sự thật! Cậu cũng biết nguyên lai tinh tấn nhân vong không phải do người ta nói mà là một thuật ngữ y học; cậu đã biết cổ họng bị khan không nhất thiết là do cảm mạo hay bị thiếu nước; cậu đã biết vì cái gì mà phụ nữ luôn mắng đàn ông là sắc lang, tuy cậu không phải phụ nữ, nhưng hiện tại cậu cũng rất muốn mắng a!

Buổi sáng thời điểm Lâm Tắm tỉnh lại liền thấy Tiểu Đường nằm bên cạnh đang mở to đôi mắt vô thần ngóng lên trần nhà, trong ánh mắt hỗn độn tràn đầy bi thương.

“Tiểu Hoa?” Lâm Tắm thật cẩn thận lay cậu, hắn bắt đầu tự kiểm điểm xem ngày hôm qua có phải đã hơi quá đáng không, nhưng mà hắn thân sĩ lâu như vậy, rốt cuộc cũng có cơ hội phóng thích bản chất lưu manh cùng hành vi đen tối của mình, kìm lòng không được là chuyện bình thường, huống hồ ngày hôm qua Tiểu Đường cũng thực hợp tác a!

“Xong rồi, xong rồi, đời tôi coi như xong.” Tiểu Đường thanh âm khàn khàn tràn ngập bi ai.

“Sao vậy?” Lâm Tắm bắt đầu khẩn trương, không phải ngày hôm qua đã chơi quá mức rồi chứ.

“Sách nói cuộc đời người đàn ông như một chai coca, tối hôm qua tôi liền uống hết một phần tư, những ngày sau này biết phải làm sao bây giờ! Tôi còn trẻ như vậy~~” Tiểu Đường đối với bài báo từng xem qua đó rất tin tưởng không chút nghi ngờ.

“Không nhiều vậy đâu, đừng khoa trương quá, dù là chai coca, tôi cũng đến 2.25 lít đi.” Lâm Tắm nhần nại an ủi cậu.

Tiểu Đường bóp bóp miệng.

“Đúng rồi, tại sao cậu lại nghĩ việc đó rất đau?” Lâm Tắm chuyển hướng đề tài, đêm qua câu nói kia của Tiểu Đường khiến cho hắn thực buồn bực, Tiểu Đường hắn không phải là người sợ đông sợ tây a.

“Là đội trưởng nói, đội trưởng nói lần đầu tiên so với sinh con còn đau hơn, về sau mỗi lần đều đau giống như bị trĩ, tôi đã thấy Đại Lưu bị trĩ, chính là sống không bằng chết.” Tiểu Đường nhớ đến sự hình dung của đội trưởng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Giới cho tên Mạc Phi người, lúc nào cũng giở trò sau lưng ta!

“Tiểu Hoa, đó là do Giang Vĩ kỹ thuật quá kém mới khiến cho đội trưởng của cậu có nhận thức sai lầm như vậy, Lâm đại ca cam đoan với cậu, nhất định cho cậu thư thư phục phục, hơn nữa còn phải làm cho cậu yêu thích cảm giác này.” Lâm Tầm biết không thể ở trước mặt Tiểu Đường nói xấu Mạc Phi, nên chỉ có thể bôi nhọ Giang Vĩ.

Tiểu Đường từ trước đến nay đều rất tín nhiệm Lâm Tầm, vừa nghe hắn nói như vậy liền tin tưởng đến độ cả mặt, đồng thời trong lòng vô cùng đồng tình với đội trưởng. Rất rất nhiều năm sau đó, cậu nhắc chuyện này với Mạc Phi, cậu muốn biết kỹ thuật của tham mưu có tăng lên không, đội trưởng có phải hay không vẫn còn là cuộc sống thủy sinh hỏa nhiệt, rất có lòng đề nghị tham mưu tìm gian thương học hỏi kinh nghiệm, kết quả dẫn đến một hồi ẩu đả của mấy lão trung niên, mà để sau này hằng nói đi.

“Lâm đại ca, hôm nay tôi không muốn đi làm.” Tiểu Đường động động thất lưng, mỗi không chịu nổi.

“Uhm, ngày hôm qua tôi đã bảo A Kiệt giúp cậu dán thông báo ngừng kinh doanh.” Lâm Tầm ân cần nói.

“Hóa ra anh đã tính toán hết rồi ha?”

“Mười ngày rồi, cậu phải thông cảm cho tôi chứ.”

“Đội trưởng và tham mưu năm ngoái có đến sáu tháng không được gặp mặt nhau thì sao!” Tiểu Đường lầm bầm nói.

“Đừng nhắc đến họ nữa. Nói đi, hôm nay muốn ăn cái gì, tiểu nhân làm cho lão gia ngài ăn.” Lâm Tầm nịnh nọt.

“Táo đỏ a giao hầm gan heo.” Tiểu Đường nói.

“Đây là loại thức ăn gì a?” Lâm Tầm suy tư, thấp thủc ăn tám loại có món này nữa sao.

“Bổ huyết, bổ huyết! Một giọt tinh mười giọt máu, tôi qua tôi mất máu nhiều quá.” Tiểu Đường nói xong trở mình tiếp tục đánh một giấc.

Lâm gian thương đành xuống lầu giúp người yêu mua gan heo.

24. Chương 24: Về Sau

Một mùa xuân nữa lại đến, thời điểm cây chim câu ở hẻm bờ câu trở ra đợt lá đầu tiên cũng là lúc Tiểu Đường thuận lợi hoàn thành ca giải phẫu cấy giác mạc của cậu, ngày tháo băng gạc một đám băng hữu hiệu chạy đến bệnh viện, bởi vì bác sĩ vẫn còn muốn kiểm tra nên đám người trẻ tuổi chỉ có thể lo lắng đứng chờ ngoài phòng.

Giải phẫu thật thành công, Lâm Tầm vì cậu đã mời bác sĩ khoa mắt nổi tiếng nhất cả nước đến chấp dao, đôi mắt sau khi tháo băng dần dần thính ứng với ánh sáng phòng bệnh đã được cố ý điều chỉnh tối đi một chút, khi màu trắng đặc trưng có phần đơn điệu của phòng bệnh hiện ra rõ ràng ở trước mắt, Tiểu Đường lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai màu trắng lại tràn ngập sinh lực như vậy, rực rỡ như vậy! Lúc thầy thuốc đem gương đến đưa cho cậu, cậu dường như mê mẩn nhìn chăm chú bóng hình trong gương, chăm chú ngắm nghía đôi con ngươi bình thường nhưng trong suốt kia, thậm chí còn thấy được sự hưng phấn quen thuộc và tiêu ý xa lạ của mình trong đó.

Cảm ơn anh. Tiểu Đường trong lòng chân thành hướng tới người quyên tặng nói một lời cảm ơn. Lâm Tầm không nói cho cậu nghe tình trạng của người quyên tặng, bảo là vì sợ tương lai cậu sẽ có gánh nặng tâm lý, bất quá hắn cam đoan với cậu, hắn đã báo đáp hậu hĩ cho người nhà của người đó, đây là một cuộc giao dịch, cũng là sự trao đổi tình yêu.

Làm kiểm tra xong, vị bác sĩ già biết điều rời đi, ông biết, bản thân nếu không đi, đám người bên ngoài sẽ phá cửa xông vào, đây là phòng bệnh hạng nhất, gỗ đều là gỗ thật, bị hủy đi thì thật đáng tiếc a.

Tiểu Đường ngồi ở trên giường, không hề bất ngờ khi nhìn thấy một đám người ào ào tiến vào, cậu biết bọn họ là ai, cũng biết bọn họ nhất định sẽ đến. Mở to đôi mắt hắc bạch phân minh, Tiểu Đường hơi kích động cẩn thận tỉ mỉ quan sát những gương mặt xa lạ của đám người trước mắt, trong lòng dâng lên cảm giác thân thiết vô hạn, ba năm sớm chiều ở chung, chỉ cần bọn họ tới gần cậu liền có thể đoán được đó là ai.

Về mặt của mọi người thực hưng phấn, nhất là khi họ nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Tiểu Đường lại càng không thể kiềm chế mà lộ ra biểu tình cao hứng, bất quá không ai nói tiếng nào, mỗi người đều chỉ tay vào 5 chữ đánh máy duy nhất trên tờ giấy A4 được ngày ngày ngốc ngốc dán trước ngực – đoán xem tôi là ai.

Quả nhiên là tác phong của bọn họ! Tiểu Đường cảm khái đồng thời cũng hiểu được trò chơi này rất có ý tứ, cậu còn thực sự nhớ lại trước kia lúc họa chân dung trên máy tính bọn họ đã đều tự miêu tả diện mạo bản thân. Một phút sau, Tiểu Đường vô cùng chuẩn xác, không hề nhận lầm người nào trong số họ. Kết quả, có người khóc thét, có người mừng như điên, sau đó mừng như điên bắt đầu quay sang khóc thét đòi tiền.

Đồng Diêu một mình thẳng trắng, bởi vì từ sự kiện ‘cường đạo’* hắn đã sớm phát hiện Tiểu Đường nằm giác quan đều nhạy bén.

*chương 14

Không tham gia vào hoạt động ‘trái pháp luật’ của đám băng hữu, Tiểu Đường buồn bực, Lâm đại ca đâu.

“Tiểu Đường, lại đây, đoán người cuối cùng nào!” Đồng Diêu thẳng được bàn măn bát măn* kéo cửa phòng bệnh.

*bàn măn bát măn: “bàn” là mâm, chậu; “bát” là chén; “măn” là đầy... ý nói Đồng Diêu thẳng tiền rủng rỉnh cả túi.

Một người đàn ông quần áo sang trọng, khí chất tao nhã xuất hiện ở cửa phòng bệnh, chỉ là, sắc mặt có chút xanh đen đã phá hủy đi phần nào khí chất của hắn, hắn hung hăng liếc nhìn kẻ vừa mở cửa Đồng Diêu một cái, rõ ràng đối với hành vi đem hắn nhốt ngoài cửa của đối phương và đồng bọn cực kì không hài lòng!

“Lâm đại ca.” Thanh âm Tiểu Đường bất giác run rẩy. Chỉ nhìn một lần, cậu liền nhận ra đó là Lâm Tầm, ba năm, ông trời đối với người đàn ông này lại hậu ái như thế, hắn hiện tại và lần đầu tiên cậu nhìn thấy không chút thay đổi, tao nhã, tuấn mỹ mà nguy hiểm. Tiểu Đường gần như tham lam mà ngẩng nhìn gương mặt này. Đây là vợ của cậu a! Tiểu Đường vốn tưởng rằng bản thân cần phải có thời gian để thích ứng lại đột nhiên phát hiện chính mình hoàn toàn vượt qua rồi, tuy rằng trước mắt là hình ảnh người đàn ông tuấn mỹ đậm chất nam tính thành thực, nhưng cậu chỉ cần tưởng tượng gương mặt này thuộc về Lâm Tầm, trong lòng liền tràn ngập thương yêu, nguyên lai chỉ cần tâm tư cùng thân thể nhận thức tương đồng, thật sự có thể bách vô cấm kị.

“Tiểu Hoa.” Xoay người lại đối diện Tiểu Đường, Lâm Tầm đã chuyển sang vẻ mặt nhuần tình như nước.

Tiểu Đường không lên tiếng, dang rộng hai tay về phía hắn, Lâm Tầm nhanh bước tiêu sái đi lên. Trước giường bệnh, hai người gắt gao ôm lấy nhau.

“Đi nào, diễn viên quần chúng nên lui ra thôi.” Phe phẩy tiền giấy trong tay, Đồng Diêu kéo hai tên tiểu quỷ đang còn muốn lưu lại xem diễn ra khỏi phòng bệnh.

Về sau, vào ngày đầu tiên bác sĩ cho phép xuất viện, gian thương liền vội vã đem Tiểu Đường tha về ổ, Tiểu Đường đỏ mặt mắng hắn lão sắc quỷ, kì thật chính cậu trong lòng cũng đang ần ần chờ mong, chờ mong đêm động phòng hoa chúc của mình.

Đêm hôm đó, Tiểu Đường thực hận bản thân không thể mù trở lại, có một số việc a, quả nhiên không nhìn thấy thì gánh nặng tâm lý sẽ nhỏ được một chút.

“Tiểu Hoa, cậu xem, chúng ta hiện tại đã ở cùng một chỗ rồi.” Lâm đại gian thương thực biến thái đem một cái gương lớn tới bên giường.

Tôi không thấy, cái gì cũng đều không thấy! Tiểu Đường dừng cảm liếc mắt nhìn một cái, sau đó liền liều mình đem đầu chôn trên giường, lượng máu trong các mao mạch trên toàn cơ thể nhảy mắt đạt đến cực trị.

“Tiểu Hoa, cậu xem, nơi này của cậu thực hưng phấn nha!” Gian thương khăng khăng một mực muốn Tiểu Đường nhìn vào chứng cứ tình yêu của cậu.

Tiểu Đường dùng gối che mặt. Hắn đã sớm phát hiện! Vốn vẫn lo lắng thị lực sau khi được hồi phục sẽ ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống về đêm của phu phu bọn họ, hiện tại xem ra bản thân buồn lo vô cớ. Đối mặt với người có cùng cấu tạo cơ thể với mình, rõ ràng nhìn đến khí quan của hắn cùng mình không chút khác biệt, thế nhưng tiểu huynh đệ không những không lùi bước, mà còn dũng mãnh hơn trước xông xáo tiến lên.

Bản thân cư nhiên đã hư hỏng rồi, đoàn tàu vận mệnh tăng tốc một đường hướng đến thế giới của con thỏ, mà chính mình dọc đường lại ca hát vui vẻ, từ còng cổ cạnh hang đến con thỏ, bản thân cậu cũng xem như một bông hoa hiếm thấy của thế giới sinh vật. Cảm giác đã gần đến đỉnh, Tiểu Đường trầm mê mà lại có chút không cam lòng ôm chặt lấy người phía trên.

Kỉ niệm đáng giá của lần đầu tiên, mặc dù không phải rất dễ chịu, nhưng cũng không đến nỗi khó có thể chịu đựng như lời đội trưởng nói. Tiểu Đường càng thêm tin tưởng vào lời nói của Lâm Tầm rằng, bởi vì kỹ thuật của tham mưu không tốt nên mới tạo nên đau đớn cho đội trưởng.

Về sau, Mạc Phi nhận được một kiện hàng nhỏ do Tiểu Đường gửi. Lúc đó người trong đội đang tụ tập nói chuyện phiếm, Mạc Phi xem thấy người kí gửi là Tiểu Đường, liền không kiêng kị mở nó ra trước mặt mọi người.

“Phó đội trưởng, mấy cái bình nhỏ nhỏ này là gì, toàn bộ đều ghi bằng tiếng nước ngoài?” Một tân binh hỏi.

“Trong suốt, nhìn hơi sánh, có lẽ là keo dán. Bất quá bạn của anh gửi cho anh keo dán để làm gì vậy, phó đội trưởng?” Một chiến sĩ thắc mắc.

Sắc mặt Mạc Phi lạnh như tượng đồng.

“Mấy người thì biết cái gì! Đây là keo xịt tóc.” Giang Vĩ mặt không đổi sắc thu lại bưu kiện.

“Việc này khẳng định có liên can đến Lâm Tầm.” Ở kí túc xá, Mạc Phi sắc mặt không tốt nhìn chằm chằm mấy lọ bôi trơn, là loại hương chanh, Tiểu Đường còn nhớ rõ đội trưởng nhà cậu luôn chỉ mua kẹo cao su hương chanh.

“Đừng nóng giận, lão Lâm cũng là có hảo ý, nói sao thì chúng ta vẫn có thể dùng được.” Giang Vĩ tươi cười bỏ nhào vào người Mạc Phi, đêm nay liền thử, thứ gian thương đã mua thì nhất định không tòi.

Về sau, vị hôn thê của một tiểu chiến sĩ tới chơi, tiểu chiến sĩ đặc biệt xin nghỉ phép một ngày để bồi bạn gái, trước khi ra khỏi đại đội cậu nhớ trong phòng đội trưởng có keo xịt tóc, nghĩ muốn sửa soạn một chút nên tiểu chiến sĩ đến gõ cửa, kết quả đội trưởng không có ở trong phòng, tiểu chiến sĩ vừa nhìn thấy lọ keo xịt tóc đặt ở đầu giường, liền không hỏi mà tự tiện dùng một chút.

Buổi tối, tiểu chiến sĩ trở về từ cuộc hẹn đã viết trong nhật kí rằng: “Vẫn là hàng nội tốt hơn! Hôm nay dùng một lọ xịt tóc ngoại, không những không có công dụng định hình tạo kiểu, còn dinh dính, phơi dưới ánh nắng mặt trời liền nhão ra, làm cho cả đầu trơn tuột, thứ này trừ bỏ có chút hương thơm, còn lại quả thật là rác rưởi!”

Về sau, Tiểu Đường dưới sự giúp đỡ của Lâm Tầm đã trở thành sinh viên Học viện Trung y, chính thức bắt đầu học cách châm cứu cùng xoa bóp, tiệm nhỏ mang tên Lạc Vũ Thỉnh Trúc chính là sự nghiệp quan trọng trong tương lai của cậu. Bởi vì sau khi giải phẫu hai mắt không còn thích hợp để làm cảnh sát, cho nên Tiểu Đường chỉ còn có thể từ bỏ ý muốn trở về đội, bất quá, cậu vẫn là nhân viên ngoài biên chế của khoa kỹ thuật, cứ dăm ba ngày Đại Lưu liền ôm máy tính đến tìm cậu. Bản thân vốn tưởng rằng không thể thực hiện giấc mộng thể nhưng lại tìm được một phương cách khác để duy trì – họa sĩ vẽ tranh minh họa nghiệp dư, phòng con phía trong của tiệm mát xa mà trước kia Tiểu Đường từng ở đã được sửa sang thành một phòng làm việc nhỏ, thời điểm phòng mát xa không có khách, Tiểu Đường sẽ trốn vào đó để vẽ tranh, vẽ tranh minh họa cho một vài tạp chí và tiểu thuyết, nếu gặp phải tác phẩm cùng tác giả mà bản thân yêu thích, cậu một xu cũng không lấy.

Tiểu Cầu được giữ lại, mặc dù chú chó hướng dẫn người mù ưu tú như vậy mà bị mai một thì có điểm đáng tiếc, nhưng khi nhìn đến ánh mắt không nỡ của Tiểu Đường, Lâm Tầm đành phải đồng ý cho ‘kẻ thứ ba’ này. Thịnh thoảng, Đồng Điều sẽ dắt Tiểu Cầu đi leo núi, có một lần gặp tai nạn trên núi, Tiểu Cầu tạm thời trở thành chó cứu hộ, anh dũng tìm được 4 người bị chôn vùi, từ đó về sau thanh danh đại chấn, chủ của nó Tiểu Đường cũng không cần phải bỏ tiền ra mua thức ăn cho nó nữa, Tiểu Cầu sau đó trở nên yêu thích thám hiểm, liên tục làm ra một loạt chuyện khiến chủ của nó cũng phải kinh phi.

Về sau, cha mẹ Tiểu Đường có đến thăm cậu một vài lần, nhìn đến vẻ mặt của con trai ngày càng hạnh phúc, Đường phụ Đường mẫu rất cuộc trong lòng cũng thừa nhận đứa ‘con dâu’ Lâm Tầm này. Vào dịp lễ mừng năm mới, Tiểu Đường cùng Lâm Tầm trở lại trấn nhỏ, hàng xóm láng giềng nhìn đến chiếc Audi Q7 sáng bóng của Lâm Tầm liền hâm mộ, 7Q so với 2Q hẳn là có phong thái hơn a! Có người lặng lẽ hỏi thăm Lâm Tầm, mẹ Tiểu Đường vẻ mặt kiêu ngạo nói: là con nuôi của tôi! Cô Tám mặt dày đến hỏi thăm tình trạng hôn nhân của Tiểu Đường, còn nói đứa cháu gái thứ hai của mình vừa tốt nghiệp đại học. Mẹ Tiểu Đường khỏe mặt liếc liếc mụ, nói: “Tiểu Đường năm ngoái đã kết hôn, ở thành phố, gia cảnh cũng không tệ, người cũng đặt biệt xinh đẹp, đều là oạt tâm đào phé mà đối tốt với Tiểu Hoa, đêm đó hai người động phòng liền thấy màu đỏ* a.”

* Màu đỏ tức là còn trinh, bởi vậy hồi xưa sau đêm động phòng thì thường sẽ có người hầu đi kiểm tra đệm giường, nếu có màu đỏ thì chứng thực đêm qua 2 người có động phòng và tân nương là gái đoan chính đàng hoàng

Cô Tám tao mi đập nhần vội vã bỏ đi.

Lâm Tầm cười tựa như hồ ly, mẹ vợ thật anh minh, đêm đó Tiểu Đường quả thật là nhìn thấy đỏ a~

Tiểu Đường nghĩ, mẹ mà biết người ra máu đỏ là mình, không biết còn đắc chí như vậy được không?

Qua ba ngày đầu tháng, mẹ Tiểu Đường bắt đầu đuổi người, nói đã qua lễ mừng năm mới, bảo Lâm Tầm cũng nên về nhà mẹ đẻ thăm một chút, thân là con cái cần phải tận hiếu

Lâm Tầm nghe lời liền lôi kéo Tiểu Đường về nhà mẹ đẻ, Úc hiện giờ đang là mùa hè, khí trời rất thích hợp để du lịch.

Bầu trời ở Úc thật trong xanh, sau mỗi cơn mưa phùn nơi phía chân trời sẽ xuất hiện một dải cầu vồng vô cùng xinh đẹp. Tiểu Đường ôm Lâm Tầm, nói: “Kì thật anh không cần phải đi xa hàng vạn kilomet đem tôi đến đây để xem thứ này, ngày đó từ lúc bắt đầu hồi phục thị lực, tôi mỗi ngày thức dậy đều thấy cầu vồng.”

“Uhm, cầu vồng ở đây là dấu hiệu của người đồng tính a.” Lâm Tầm nói xong, chỉ chỉ vào một quán cà phê nhỏ ven đường không mấy bắt mắt, ở một góc trên cửa thủy tinh, dán một dấu hiệu cầu vồng nho nhỏ, cùng nơi chân trời kia giao tương huy ánh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-con-mua-thay-cau-vong>